

ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜ

SEN
YAZ
URFA
OKUSUN

Geleceğin Sihirli Kalemleri

SEN YAZ URFA OKUSUN

CİLT II

2020 ŞANLIURFA

ŞANLIURFA İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

GENEL KOORDİNATÖR

Veysel ÖNCÜL (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

Ahmet KARYAĞDI (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

PROJE KOORDİNATÖRÜ

Mahmut CENGİZ (*Şanlıurfa İl MEM Özel Büro*)

EDİTÖR

Baran İsmail AKTAŞ (*Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu*)

KAPAK ve TASARIM

Mehmet NİŞANCI (*Şanlıurfa İl MEM AR-GE*)

YAYIN KURULU

Kemal UNTUÇ (*Ayşegül Kaman Anadolu Lisesi*)

Ferhat KÜPCÜ (*Gazi Anadolu Lisesi*)

Ahmet KAYA (*Sosyal Bilimler Lisesi*)

Ali TUTLUOĞLU (*Sosyal Bilimler Lisesi*)

Mehmet KARAOĞLU (*Orhangazi Kız AİHL*)

Mehmet Melik AYATAN (*Harran Kapı İmam Hatip Ortaokulu*)

Emin CUUT (*Göbeklitepe Ortaokulu*)

Melike Gül YARBAŞ (*Şanlıurfa Türk Telekom Ortaokulu*)

Mehmet Akif GÖKSU (*Alibaba İlkokulu*)

Fatma Zehra KARACA (*Yunus Emre İMKB İlkokulu*)

Şanlıurfa İl Milli Eğitim Müdürlüğü
Ertuğrulgazi Mah. Osmangazi Cad.
No: 14 63330 Haliliye/ŞANLIURFA
0414 280 63 00

www.sanlıurfa.meb.gov.tr

Takdim

Değerli Okur,

Dünya medeniyeti çok hızlı bir değişim geçiriyor. Yaşadığımız dönemin şartlarının son yıllarda bizi ve haliyle alışkanlıklarımızı değiştirdiği önemli bir gerçek. Böyle bir değişim sürecinde “okuma” ve “yazma” eylemlerimizde de bir değişimin, doğrusu hızlı bir düşünün yaşandığını günlük hayatta, kişiler arası ilişkilerde, problem çözme becerilerinde, olay analizlerinde gözlemliyor ve hissediyoruz.

Okuyan unuttur ama yazan daha zor unuttur. Edebi bir deyişle “Söz uçar, yazı kalır; alim unuttur kalem unutmaz” diye kelimamız var. Okumanın yanında, mutlak bir şekilde yazmanın öneminin farkındayız. Yazmanın, yani tekrar etmenin de bir öğrenme ve öğretme metodu olduğunu eğitimciler olarak biliyoruz. Hatta bu ön sözümüz bile yazılırken tekrara, yani yeniden yazılmaya muhtaç kalmıştır.

Buradan hareketle ilkokul 4. sınıf, ortaokul ve lise kademesindeki öğrencilerimizin “yazma” becerilerini geliştirmek üzere Şanlıurfa İl Millî Eğitim Müdürlüğü Ar-Ge Birimi olarak “Sen Yaz Urfa Okusun, Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” projemizi oluşturduk ve “Sen Yaz, Urfa Okusun” aşamasını icra etme muvaffakiyetine ulaştık.

Bu süreçte sınıf, okul, ilçe ve il değerlendirme komisyonlarında, çeşitli kriterlerden geçip ürün değeri kazanan bu şiir ve hikâyeleri kütüphanelerinizdeki yerini almak üzere kitaplaştırdık. Şu an okumakta olduğunuz nüsha Şanlıurfa’daki okullarımıza ve 81 İl Millî Eğitim Müdürlüğüne gönderdiğimiz kitaplarımızdan biri olarak size hitap ettiğini düşünüyoruz.

Projemizin “Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” aşamasında, kitapta yer alan eserlerin sahiplerine “yazma” becerilerini geliştirmelerini sağlayacak eğitim ortamı hazırlanacak ve öğrencilerimiz, popüler kültür tuzağının günöbirlik okuma-yazma hevesleri yerine Türk ve dünya edebiyatının kült eserleri ışığında “yazma” yeteneklerini “Göbeklitepe Yazarlık Atölyesinde” geliştirerek sürdüreceklendir. Bu süreç sonunda çıkan ürünler yeniden kitaplaştırılacak ve bu döngü devam edecek. Böylece “atölye” öğrencilerimizin bu proje başındaki okuma-yazma düzeylerindeki değişim takip ve tespit edilecek ve dönütlerle süreç işleyecektir.

Sözü son kez söylerken; dijital kültürün okuma alışkanlığı bizi kağıttan uzaklaştıran üzücü bir aşama aslında. Hal böyle olunca da kağıtla olan hukukumuz sadece “yazmak” eylemi olunca ortaya çıkıyor. Kağıt, kalemle tanışma olayına “ağaç yaş iken eğilir” penceresinden bakınca projemizin çıkış ve varış noktaları daha iyi anlaşılacaktır.

“Sen Yaz Urfa Okusun, Göbeklitepe Yazarlık Atölyesi” projesi kitabımızın sınıflardan kitaplıklara ulaşınca kadarki tüm aşamalarında emeği geçen arkadaşlarıma katkılarından dolayı en kalbi teşekkürlerimi sunuyor; sizi genç ve minik yazarlarımızın eserleriyle baş başa bırakarak keyifli bir okuma diliyorum.

İsmail YAPICIER
Şanlıurfa İl Milli Eğitim Müdürü

İçindekiler

Hikâye

Buz Yanığı....Betül Berfin CIVİŞ.....	12
Birkaç Meyve Kokusu....HalimeKAPLAN.....	30
Toprak Kokuyor....Duygu BADILLIOĞLU.....	42
İlk Kırıntılar....İlaydaDADİR.....	49
Yağmur ile Rüzgar....Ebru KORKUNÇ.....	62
Mutluluğun Gölgesinde....Gonca CIKLA.....	67
Karanfil Sokağı....Gülbahar AKYILDIZ.....	77
Gerçek Yurt....Sevda GÖRGÜLÜ.....	88
Bir İsotun Yaşam Mücadelesi....Zehra ATAR.....	104
Göbeklitepe'ye Yolculuk....Zeynep İFTİRAK.....	111
Sır Taşı....Meryem DEMİRTAŞ.....	116
Küçük DokunuşlarBüyükHayatlar....HaticeİNANÇ.....	123
Bir Hayat Hikayesi....İrem BAĞMANCI.....	131
Amine....Esra DİŞLİK.....	141
Araf....Sevgi Esra ALTUN.....	151
Kederli Ana....Cansu GÜLLÜ.....	165
Çingiraklı Yalan....Muhammed Mustafa DOĞAN.....	173
Bir Gezi Rüzgarı....İpek Sena PAYDAŞ.....	187

Şiir

Kırık Düşüm....Ahmet AL.....	196
Venus....Galip PUSE.....	197
Ben Urfa'yım....Nursel ARICI.....	198
Şehr-i Peygamber....Şeyma SEYYAH.....	200
Ben Seni Çok Sevdim....Emine YAŞAR.....	202
Vuslat....M. Burak KÜTÜK.....	205
Urfa'da Gördüm....Mehmet Ali İLERİ.....	206
Yüreğimdeki Çocuk....Gamze USLUER.....	207

Bir Avuç Mutluluk İstiyorum....Gamze USLUER.....	208
Aşk-ı Bîçare....Furkan NEGE.....	209
Sonbahar Kırmızısı....Galip PUŞE.....	210
Bir Acı Sensizlik....Zehra AY.....	212
Derdim....Vildan KAMÜŞ.....	213
Huzuru Bulmak....Derya DURMUŞ.....	214
Urfa'ya Aşığım....Hatice Yaşar.....	215
Cennet Şehir Şanlıurfa....İbrahim ÇARSAK.....	216
Ben Gördüm Ben Yazacağım....İsa KUBAT.....	218
Memleketim Şanlıurfa....M. Enes İFA.....	219
Meyus Hayatım....Zeynep Gökçe BUCAK.....	220
Şanlıurfa'mızın Gözdesi....Tuba BAKIR	222
Şehr-i Urfa....Vatha KURT - Emine KAYA.....	223
Urfa'nın Öz Kızı Göbeklitepe....Nihal AKÇA.....	224
Nur Yüzlü Sultanım....Kübra DOĞAN.....	225
Şirin Urfam....Sibel TOPRAK.....	226
Tarih Kokan Şanlıurfa....Mehmet Tayyip ŞEKER.....	227
Tarihin Silik Sayfası....Mehmet BARIŞ.....	229
Yaralıdır Sana Sevdasından....Faruk ÇALIŞIR.....	231

Lise

Hikâye

Buz Yanığı

Betül Berfin CIVİŞ

Orhangazi Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 12/C

“Hayatı yaşamamanın sadece 2 yolu vardır: Biri, her şey mucizeymiş gibi; diğeri, hiçbir şey mucize değilmiş gibi yaşamak.”

ALBERT EİNSTEİN

O, mucizelere inanmazdı. Ona göre her şeyin bir nedeni bir amacı ve bir sonucu vardı.

İçerideki soğukluk ve buna tezat oluşturan kızgın gözler... Nereden geldiği belli olmayan tatlı, ılık bir bahar kokusu... İlkbahar veya sonbahar... Onun için ne fark eder ki? O, ne mevsimlerin güzelliğine ne de insanların duygularına inanırdı. İster hüznün ister sevincin getirisi olsun amaçsız yere dökülen gözyaşı yoktu onun dünyasında. Acının paylaştıkça azalıp sevincin paylaştıkça arttığı yalanına inanmıyordu. Sevincini paylaşanların kıskandırma, kederini paylaşanların ise acındırma çabası içerisinde olduğuna inanırdı. O kızgın gözler, karşısında gözyaşı döken gözlere tiksintiyle bakıyor, yanaklarından süzülen her damlaya “timsah gözyaşları” adını veriyordu. Ona göre bu durum, ne tesadüften ibaretti ne de alın yazısından. Art arda süregelen planlı oyunların labirentine hapsolmuş vaziyetini idrak etmek uzun zaman almış, idrak ettiğinde ise kendisine şirketin çöküşünü izlemek kalmıştı. Babasının gözünde zedeleneceği itibarı, gururunun hiddetli yanını şaha kaldırmış, vicdanından artakalanları da

süpürmüş, tamahkârlığından eser bırakmayıp acımsı bir tat bırakmıştı yerine. Yüreğindeki merhamet kıyıya vuruyor, merhamet bandırılmayan her duygu kızgın sularda kabarıyor, buna rağmen genç adamın yüzündeki hiçbir mimik üşengeçliğinden taviz vermiyordu. Söyleyeceklerinin yükünü taşıyabilecek nefesi yüklenmeden, sesini titretmeden, gözünü kırpmadan söyledi olması gerekeni. Rüzgâr için basit birkaç heceden ibaret iken Bahar için yıkılmışlığını haber veren hırçın bir kuştı duyduğu cümle. Sindirmeye çalışırken boğazında düğüm oldu. Kanatları yüreğine battı, kanattı...

- Kovuldun!

“Ama...” diye başlayacak oldu söze. “Annem yaşlı, babam hasta...” “Ama”larla başlayan hangi cümle tesir ederdi ki karşısındaki taş kalpliye? Sükûnetine boğuldu. Susmak çare değildi belki ama konuşmanın da faydası yoktu. Diline gelen her cümleyi yutmuş, göz yaşlarıyla konuşmuştu duygusuz olduğunu unuttuğu adama.

Bahar ne yapması gerektiğinin bilincinde başı öne eğik bir vaziyette odayı terk ederken Rüzgâr’a düşen zorluğun içindeki kolaylıktan ibaretti. Sorumlulukları ve yapması gerekenler vardı. Fakat önceliği gazetelere ve şirketin internet sitesine asistan aradığına dair ilan vermekten başka bir şey değildi

Sonbahar mevsiminin diğer insanlara masum, ona gaddar olduğu gündü bugün. Yeryüzünü yıkamaya meyilli olan gökyüzü şemsiyesini unutmasına rağmen ona acımamış, bardaktan boşanırcasına tabirini gün yüzüne çıkarmıştı. Yağan yağmura rağmen aciz bedene bir an bile nefes aldırılmamış, durmaksızın iş arama telaşına sokmuştu. Sonuç ise içler acısıydı. Neredeyse İstanbul’un %40’ını gezmişken yapabileceği tek bir iş bile bulamayışı şansın yine ondan yana olmadığını haykırıyordu. Bu durum karşısında gözlerini devirmekle kalmamış, istemsizce bir of firar etmişti dudaklarının arasından. Hava kararmak üzereydi ve Büşra iş bulamayışı yetmezmiş gibi bir de sıırıslıklamdı. Tabiri caizse boşa kürek çekmişti. Ayağındaki ince topuklularla saatlerce sayamayacağı kadar çok iş yeri gezmişti. Bu durum karşısında isyanını elle tutulur gözle görülür şekilde ortaya koymak adına oldukça güç çabalar sarf eden ayakları, merhametini esirgeyip şişmişlerdi. Daha fazla ayakta duracak

hali kalmadığından en yakınındaki banka atmıştı kendini. Ayaklarına kara sular indi tabirini dolu dolu yaşıyordu şimdi. Arkasına yaslanıp derin bir nefesi içine çekti. İhtiyacı olan tek şey biraz soluklanmaktan başka bir şey değildi. Başını arkaya yaslayıp yorgun bedenini toparlamaya çalıştığı anda yanında oturan kişinin şaşkın gözlerle kendisine baktığını gördü. Telaştan bankın boş mu dolu mu olduğunu düşünememişti. Tek isteği bir an önce oturabilecek bir yer bulmaktı. Yanındaki kişiye dönüp özrünü dile getirmek istediğinde bakışları yüzünde ve başörtüsünde birkaç saniye oyalandıktan sonra yüzüne tiksindir bir ifade peyda olurken başını diğer yöne çevirmiş ve bankta biraz kayarak aralarına mesafe bırakmıştı. Bu durum şaşırması için yeterli bir sebep olsa da bozuntuya vermeyip özrünü dile getirmek için atağa geçti. İşe önce açıkta kalan ağzını kapatıp dik dik bakmayı kesmekle başladı. Fakat ne söyleyeceğini bilemiyordu bu yüzden de söyleyeceklerini aklında tartmadan olduğu gibi söylemenin bir sakıncası olmadığı kanaatine vardı. Yani doğal davranacaktı elinden geldiğince. “Ben saatlerdir iş arıyorum. Çok yorulmuşum telaştan fark edemedim özür...”

“Geçerli bir nedenin varsa özür dilemenin manası yoktur”

Elindeki kartı banka bırakmış ve arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı yanından. Büşra ise eline aldığı kartı incelemekle meşguldü.

‘EROĞLU HOLDİNG’

Rüzgâr, oturduğu sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve masasının üzerindeki içi viski ile dolu işlemeli kristal bardağa uzanıp bir yudum aldı. Hava çoktan kararmıştı. Dışarıda yağmur yağıyor, gök ürkütücü bir derecede gürliyordu. İflah olmaz bir fırtına esir almıştı yine şehri. Bulutlardan kurtulup yeryüzüne inen haşın damlalar, Rüzgâr’ın çalışma odasındaki camları adeta dövüyordu.

Derin bir nefes aldı. Kapkaranlık odasındaki bütün oksijeni ciğerlerine doldurmak niyetiydi çünkü içinde garip bir yangın vardı. Bu şehrin akılmaz soğuğu bile onun içindeki ateşi söndürmeye yeterli gelmiyordu bu gece. Viskiden bir yudum aldı. Bir türlü işin içinden çıkamıyor ve çareyi parmaklarının arasındaki birkaç yudumluk meşrubatta arıyordu. Babasının yıllarını feda ettiği bu şirket, gözünü

para hırsı bürümüş basit bir çalışan yüzünden ellerinden kayıp gidiyordu. Elinden bir şey geleceğini bilse günlerini bilincini kaybetme çabası içerisinde geçirmeyeceğini biliyordu. Tıpkı yerle yeksan olmaya hazırlanan itibarına seyirci kalacağını bildiği gibi. Aksini iddia eden hiçbir ihtimal söz konusu değildi. Bütün dosyaları en ince ayrıntısına kadar incelemiş, fakat sonuç değişmemişti.

Avuçlarını alnına bastırды, saçlarının arasına soktu parmaklarını. Bir mengene gibi sıkты başını. Bir mucizeye ihtiyacı vardı. İnanmadığı bir mucizeye!

Zihnine bu düşünceler doluştukça kaçmak istiyordu bir yanı. Nedenini bilmiyordu. Bu onun suçu değildi. Tekdüze hayatından memnun, bir zamanlar hayalini kurduğu hayatı yaşıyordu -tek farkla: eksik hissediyordu-.

Hayattaki her varlık bir düğüme halkadır, birbiriyle bağlantılıdır. Her şeyin bir sebebi bir sonucu bir etkileneni bir etkileyeni vardır. Her düşüncenin bir evveli, her davranışa sorulan “neden” in bir nedeni vardır.

Kimi kördüğüm olur.

-Kördüğüm olanlar geçmişini unutamayanlardır.

-Ya pişmanlıklarında boğulurlar ya kinlerinde. Kiminin düğümü kopuktur: Düğümü kopuk olanlar bugün için dünü unutanlardır. ‘Geçmiş geçmişte kaldı’ sözüne köle, kendi yalanına kendi inanan unutkanlardır.

Kimi ise düğümdür, olması gerektiği gibi. Dününden bugününe paye çıkaranalardır. Hatalar tecrübe, geçmiş en sadık nasihattir. Sen asla düğümünü koparanlardan olma. Kördüğüm olmasına da göz yumma...

Böyle demişti babası. Büşra babasının ölümünü hazmedemiyor, zihni bozuk bir plak gibi hep aynı şeyleri tekrarlıyordu ona. Kördüğüm değildi ama unutamıyordu, üzerinden aylar geçse de. Diğerleri gibi düğümü kopuk değildi. Ne inkâr edebiliyordu geçmişini ne de silebiliyordu. Bu düğümün ders çıkaracak ya da tecrübe edinilecek bir yanı yoktu. Bir halkaya daha ihtiyaç vardı düğüm olduğuna inan-

mak için. Ve o halkayı Büşra, babasının nasihatlerine kulak vererek oluşturacaktı çünkü geçmiş onun en sadık nasihatiydi.

Büşra çiçeği burnunda işletme mezunuydu. Daha önce birçok iş başvurusunda bulunmuş, ancak tecrübesi olmadığından hiçbir özel kurum tarafından kabul edilmemişti. Bu durum onun suratını asıp omuzlarını düşürmesine teşvikti belki ama işin aslı bambaşkaydı. O içinde kopan fırtınaların damlalarını gözlerinden akıtmaya alışık değildi. Babasını kaybettiği gün hissizleştiği düşünölmüştü. Oysa o, babasını kaybettiği gün, hislerini de gömmüştü, en derinine. Gözyaşlarını içine akıtıyor, olgun bir insandan daha olgun yaşıyordu hayatını. Ailesine karşı umursamazlık rollerine bürünüyor, içten içe üzüldüğüne içindeki fırtına şahitlik ediyordu. Sonuna kadar inkâr ediyordu üzüntüsünü. Hâlbuki inkâr dilin, dil yalanın sırdaşıydı. Gerçek ise yüreğin sesinde saklanırdı.

Babasının sesi dolduruyordu kulaklarını. Mevlana'nın şiiri bir kez daha anlam buluyordu. Babasının sesinden dökülen her kelime kulaklarına varıyor, yüreğinde yankı yapıyordu.

“...Bir şey olmuyorsa; ya daha iyisi olacağı için, ya da gerçekten olmaması gerektiği için olmuyordur. Şu uçan kuşlara bak! Ne ekerler ne biçerler... Onların rızkını düşünen Allah, seni mi ihmal edecek sanırsın! Yeter ki sen istemeyi bil...”

Büşra, önünde durduğu şirkete bakıyor ancak şirketi görmüyordu. -Âmâ değildi ama âmâdan da bir farkı yoktu. Tek fark: İradesini kullanırsa görebileceğiydi.- Zihni babasının söylediklerinin tekrarıyla meşgulken yanından geçen birinin ona çarpmasıyla kendine gelebilmişti. “Umarım bu sefer olur” diye yalvardığı, onu hiçbir zaman yalnız bırakmayan yaratıcısıydı.

Birçok iş başvurusunda bulunmuş ancak tecrübesi olmadığından reddedilmişti. Ve akıllara durgunluk veren o soru dillerde yankı bulmuştu.

Bütün iş yerleri 3-5 yıl arası deneyim isterse bu “deneyim” taze mezun kişiye nasıl aktarılır?

Ümidini sırtlanıp hedefine adım adım yaklaşıyordu. Zihninde

geçmişin, omuzlarında babasının gurur duyduğu evlat olma sorumluluğunu taşıyordu. Zihnine doluşan sanrılar dünün habercisiydi.

Geçmiş (Büşra'nın ağzından)

Bedenimin her uzvunda hissettiğim heyecan kalbimin hızını iki katıyla çarpıyor, hapsoldüğü yerden çıkmak isteyen mahkûm gibi parmaklıklara vuruyordu kendini. Titreyen ellerimde eğreti duran kırmızı kurdeleli kâğıt parçası her şeyi açıklıyordu. Annem tülben-diyle akan gözyaşlarını siliyordu. Matematiği sevmediğim için geri zekâlı olduğumu düşünen ağabeyimin bile gözleri ışıldıyordu. Babam, duruşuyla seninle gurur duyuyorum diyordu. Ben hariç hiç kimse duymuyordu bu sesi. Onların duyduğu ses yalnızca iki elin birbirine ardı ardına çarpmasıyla oluşun alkış sesleriydi. Kulaklarıyla dinlemeyi seçmişlerdi. Kalbin de iki dili bir kulağı olduğunu bilmiyorlardı. Derken sanrılar bulanıklaştı. Zihnim anılarım arasında zap yapmaya başlamıştı. Bozuk plak misali hep aynı şeyleri tekrarlıyor, sevmediğim yemeği ısıtıp ısıtıp önüme koyuyordu. Yutkundum. Boğazımda oluşun yumru her geçen saniye büyüklüğünü arttırırken kahkaha sesleri kulaklarımda çınladı. Ardından çığlık sesleri... Kulaklarımı kapatma isteğim an be an artarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Mezuniyet günüm kırmızıya boyanmıştı. Kan kırmızısına.

1 ay sonra

Kalbi boğazında atıyordu genç adamın. Yüreğinde barındırdığı korku değildi. Soğuk bakışları sükûta bürünmüş, tezat duygulara esir düşmüştü. Avcuna hapsedtiği el bir ay önce tiksindiği kişiye aitti. İkisinin de birbirinden farkı yoktu. Yağan yağmur, ayaklarının altında can veren sonbahar yaprakları, fütursuzca korna çalan insanlar, hatta geçen zaman bile umurlarında değildi. Başka bir zaman diliminde asla izin vermeyeceği şeyi kendi iradesiyle yapıyor, Rüzgâr'ın onu elinden tutup peşinden sürüklemesine izin veriyor ve bundan zerre pişmanlık duymuyordu. Yaşam tarzları ve inanışları her ne kadar farklı olsa da ikisi de aynı kaderin mahkûmu, aynı fikrin emiriydi. Tek emelleri peşlerindeki bir düzine adamı atlatmaktı.

Bir ay önce başlamıştı zihnindeki keşmekeş. Büşra, Rüzgâr'ın dönüm noktasıydı. Örtülü ve tecrübesiz olmasına rağmen onu işe

almıştı. Būşra farklıydı Rūzgâr'a göre. Zayıflık olarak gördüğü şeyleri savunurken Rūzgâr'ın kendine ördüğü duvarları hasara uğrattığının farkında bile değildi. Araları resmiyete boğulmuş patron - çalışan ilişkisinden farklı, ateşkes imzalanmış iki cephe gibiydiler. Kalpler dost, inançlar düşman kesilmişti. Kırmadan incitmeden tezler sunuluyor, bir sonuca varmak yerine birinin inancı artarken diğeri sarılıyordu. Rūzgâr bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kendisinin dahi aşmaya cüret edemediği sınırların silikleşip sağlam temellere dayadığını sandığı inanış biçiminin sarsıldığına seyirci kalıyor, sözlerin silah olduğu bu savaşta mağlup olmaktan korkuyordu.

Būşra işe alındığından bu yana her şey bir anda tersine meyletmiş, batmakta olan bir şirket son anda can bulmuştu. Şirkette işler her geçen gün daha iyiye gidiyor. Būşra, yaptığı ikna edici sunumlarla müşteride bıraktığı izlenim sayesinde kendini ispatlıyordu. Rūzgâr bundan şikâyetçi değildi hatta aramadığı ama ihtiyacı olduğunu hissettiği mucizenin Būşra'da saklı olduğuna dair bir ümit yer edinmişti buzdan yüreğine. Onun tek karın ağrısı tüm kalbiyle bir yaratıcının olmadığına inanmasına rağmen cevabını veremediği sorulardı. Būşra'nın bir sorusu onu derinden sarsıyor, bir yanlışın bütün doğruları götürebileceğini fark ettiriyordu. Būşra en son "ne için yaşıyorsun?" diye sormuştu ona." Eğer ölüm bütün çabalarını hiçe sayacaksa ve uzun yaşayacağını teminatı yoksa ne için yaşıyorsun? " Sükûnetine boğuldu. Susmak da bir cevaptı. Birbirine zıt iki cevabı gizliyordu sessizliğinde. Ya "bilmiyorum" diyecekti ya da cevaplamaya değer görmüyorum. Bir süre sonra etkisinden çıkacağını düşündüğü sorunun kendi içinde bir sorun haline geldiğini aynı soruyu kız kardeşine sorduğunda fark etti. Ekin O gün ayakta duramayacak kadar sarhoştu ve şoförü ağabeyine haber vermişti. Rūzgâr ise haberi alır almaz yola koyulmuş oraya vardığında ise artık Ekin' i uyarmanın bir faydası olmayacağını düşünüp bu gidişata dur demenin yollarını arıyordu. Gerekirse canını yakacak, ateş olup demire şekil verecek, onu zehirleyen duygulardan arındırıp çıkmaz sokaktan döndürecek. Kız kardeşinin biçare halini görünce caniliğe büründü sözleri. Muhatabı Ekin, kızdığı kendisiydi.

"Anladım Seni uyarmak faydasız. Ben ne dersem diyeyim ne ya-

parsam yapayım sen o vurdumduymaz hallerine bürüneceksin.”

Saçlarının arasına soktu parmaklarını. Kendi içinde yaşadıklarını yumruklarını sıkarak örtbas etmeye çalışıyor, sinirle solumaktan öteye geçemiyordu.

“Bir gör artık halini. Neden yapıyorsun bunu kendine? Bilincinin yerinde olmasından korkar gibisin. Düşünebilmek bu kadar mı ağır? Çok mu utanç verici senin için? Ne için yaşıyorsun? Şu ömrüne sığdırmak istediğin bilinçsizliğinden mi ibaret? Acılmaktan, uyumaktan, sarhoş olmaktan başka yaptığın bir şey söyle bana!”

Sesi boş sokakta yankı buldu. Kardeşinin her zamanki gibi sesiz kalacağını düşünmüş, Ekin’in sarhoşluğun verdiği etkiyle kendini savunacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Duyacağı sözlerin acıtacağı ise şuan beklediği son şey bile değildi.

“Sen benden çok mu farklısın? Sen ne için yaşıyorsun? Senin hayatın toplantılar, iş görüşmeleri, ihaleler ve imzalayacağın bir yılğın dosyadan ibaret. Hayat bu mu ağabey? Bunları mı hayal etmeliyim?”

Yumruklarını sıkı. Parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Etrafına tekme savurmamak için kendini zor tutuyor, sinir bütün hücrelerine ilmek ilmek işleniyordu. Bu aralar neden herkes onun hayatını sorguluyordu? Yanlış yaptığını düşündüren en ufak bir davranışı dahi zihninde yer edinmezken içinde oluşan bu sıkıntı da neyin nesiydi? Elinde büyüyen kız kardeşi bile hesap sorar olmuştu. Oysa onun küçüklüğünü bilirdi.

Ekin 17 yaşında lise son sınıf öğrencisiydi. Hayata dair belli bir amacı yoktu. Yeterince zengindi ve hiçbir meslek onun arzuladığı konum değildi. Ne istediğini o da bilmiyordu aslında. Filmlerde dizilerde müziklerde kayboluyordu bazen. Ve hiçbirinde aradığını bulamıyordu. Sebepsiz yere hüzünleniyor çareyi bilincini kaybetmekte buluyordu. Rüzgâr daha önce Ekin’i birçok kez yakalamış ve uyarılmıştı. Uyuşturucu kullandığından haberi yoktu ama alkole olan düşkünlüğünün farkındaydı. Bir gün önce ağabeyinden yediği azar etki bırakacak derecedeydi ancak kısa bir süreliğine. Çünkü o bu sözlerin etkisinden kurtulmak için de bilincini kaybetmek isteyecek

her zaman yaptığını yapıp yasal olmayan yollardan uyuşturucu elde edecekti. Fakat hesaba katmadığı bir şey vardı: Matematik Öğretmeni Ömer Hoca. Daha okulun ilk gününden Ekin'deki farklılık dikkatini çekmiş, başta tek seferliğe mahsus olduğunu düşünüp derste uyumasına göz yummuştu. Ancak bir sonraki gün aynı şey tekrarlanınca uyumasına izin vermenin büyük bir hata olduğunu fark etti. Sesini çıkarmadan yanına doğru ilerledi. Bütün sınıf ne yapacağını meraklı gözlerle bekliyor gibiydi. Yanına geldiğinde birkaç kez ismini seslendi. En ufak bir tepki alamaması uykusunun ağır olduğunu gösteriyordu. Bu sefer başını koyduğu sıraya bir kaç kez tıklattı. Ekin sonunda mahmur gözlerini aralamış yeni uyandığı için sesi kısık ve boğuk çıkmıştı, ne dediği anlaşılmamıştı.

“Lavaboya git ve elini yüzünü yıka. Bir daha ders esnasında uyumanı istemiyorum!”

Ekin'in bakımlı kaşları alayla havaya kalktı.

“Benim de istemediğim şeyler var mesela ben de daha adını bile bilmediğim bir hocanın üzerimde hüküm sürmesini istemiyorum.”

Ekin'in her zamanki lafını esirgemeyen hallerine Ömer Hoca haricinde bütün sınıf arkadaşları alışkındı. Şimdi Ömer Hoca'dan bekledikleri Ekin'e kızıp müdürün odasına yollaması ve hakkında tutanak tutmasıydı. Ömer Hoca ise bu durumu gayet sakin karşılamış fakat sert mizacından ödün vermemişti. Bir sorunu çözmek için şiddete başvurmak o sorunu çözmek yerine yeni sorunlar doğurabilirdi. Ömer Hoca'nın istediği öğrencilerin üzerinde hüküm sürmek değil onları kazanmaktı. Sert mizacından ödün veremezdi; iyi niyetinin suiistimal edildiğine az şahit olmamıştı. O, öğrencilerin gözünde kalbi yumuşak, adımları sert öğretmen portresi çizmiş ve akıl muhakemesinde doğru olanı yapmaya karar vermişti. Soğuk ama yumuşak bir sesle:

“Dersimde uyumasaydın adımı bilirdin. Şimdi önünde iki seçeneğin var ya gidip yüzünü yıkayıp dersimi dinlersin. Ya da dediğimi yapmazsın -ki bu dinlemeye ihtiyaç duymuyorum çünkü anlattığınızı her şeye hakimim demek- tahtadaki soruyu çözersin. Karar senin.”

Derken sınıfta her geçen gün yorum kabiliyetini geliştirme

meraklısı öğrenciler düşüncelerini dile getirmeden edememiş ve sonunda bu durumu alay konusu haline getirip kahkaha tufanına sebep olmuşlardı.

“Hocam bence yüzünü yıkamasın. Makyajsız halini görmeye hiçbirimiz cesaret edemeyiz.”

“Kırk katır mı kırk satır mı?” dedi hoca...

Ömer hocanın ikazıyla sınıftaki hengâme son bulurken Ekin, Matematik sorusu çözmeyi reddedip diğer seçeneği daha makul görmüş ve kabul etmişti. Lavabodan döndüğünde ise Ömer Hoca'nın dikkatini çeken ancak sormaya cesaret edemediği bir durum vardı. Ekin'in gözaltlarında haddinden fazla mor renk hâkimdi. Uykusuzluk problemi yaşıyor olabilirdi. Yahut şiddete maruz kalmış, kimseye anlatamamış da olabilirdi. Bunu herkesin içinde sorup onu üzmemek istemediğinden okul çıkışında onunla yanında kimse yokken konuşup durumu öğrenmeyi aklına kazıdı. Çıkış saati geldiğinde Ekin bir yere yetişmeye çalışır gibi hızla okuldan çıkmış Ömer Hoca'nın ona seslendiğini duymamıştı. Ömer Hoca başta tereddüt etse de Ekin'in peşinden gitmeye karar vermişti. Tabi ara sokaklardan birine girip uyuşturucu satın aldığı görmek aklının ucundan dahi geçmezdi. Uyuşturucu satıcısı Ekin'in yanından uzaklaştığında yanına gitmiş kolundan tutup yüzüne dönmesini sağlamıştı. Başta aralarında bir münakaşa baş göstermiş, fırtına kopmuş, günler süren sözlü savaş sonunda dinip yerini sessizliğe bırakmış Ömer Hoca'nın ikna çabaları sonucu ateşkes imzalanmıştı. Ömer Hoca o gün Ekin'in hayatına dokunmuş ve Ekin o gün ahdetmişti: Uyuşturucu ve alkol kullanmayacağına, tedavi göreceğine ve amaçsız yaşamayı bir kenara bırakacağına. Artık kendine bir amaç edinmişti. Hayatın anlamını bulacaktı. Ekin şanslıydı. Ömer Hoca öğretmenliğin ne demek olduğunu bilincindeydi. Bir öğretmenin görevinin yargılamak değil öğretmek olduğunu, öğretmenliğin ağacı yaşken eğen, hamura şekil veren, geleceği inşa eden basite indirgenemeyecek kutsal bir vazife olduğunu farkındaydı. Ekin en karamsar anlarda dahi umursamaz rolünü sahiplenebilen, lafını esirgemeyip asiliği ve asilliği sembolize eden, hayattan zevk alamamanın yanı sıra amaçsız olan biriyken onu kuşatan çıkmaz sokaklara rehber, karanlığa mum olmuş,

zararı ziyanı eritmiş, ondaki büyük değişimin ilk basamağı olmuştu. Ekin'in bu hikâyede düğümü kopuktu; Alp ise kördüğüm.

Alp: Ekinin ağabeyi, Rüzgârın ise üzerine titrediği kardeşiydi. Aynı kandan olmalarına rağmen birbirlerine tezattı iki kardeş. O, siyah ile beyazın arasındaki ince çizgi, içindeki boşluğun dibiydi. Geçmiş geçmişte kaldı sözüne köle değildi. Ona bir seçenek sunulsa geçmişini unutmak değil hiç yaşanmamış kılmak isterdi. Şimdiki asabi hallerinin tohumu 14 yıl önce ekilmişti. 10 yaşındayken anne ve babasının şiddetli kavgasına şahit olmuş, boşanacaklarını duyunca ayağının dibindeki vazo onu sakarlığa davet etmiş, iki çift göze hapsedilmesiyle çocuksu bir korku filizlenmişti yüreğinde. Sanki orda olmak, onları duymak büyük bir suç, kendisi ise verilecek cezadan korkan azılı bir suçluydu. O anın verdiği bütün olumsuz duygular bir bir yüklendi küçücük yüreğine. Karanlık duygularını bastırmak istercesine koştu. Kaçarsa kurtulacağını sanmıştı. Artık çok geç. Zaman ağlasa, yürek gözyaşı olup aksa akan kan durmayacak. Alp çocuksu korkusunu sırtlanıp koşarak kaçmıştı evden. Gözündeki yaşlar gelen arabayı görmesini engellemiş o kaza bir ölü bir yaralı bırakmıştı ardında. Suçlu anne ile baba, mahkûm çocuktu. Büşra'nın mezuniyet günü kana bulanmıştı. Büşra, babasını; Alp yürüme ve görme yetisini kaybetmişti. O günden sonra bir daha içten gülümseyememiş, hevesi kursağındaki varlığını hep hatırlatmıştı ona. Ülkedeki en iyi doktorlara görünmüş, sonuç değişmemişti. Geçen zaman, teknolojinin ilerlemesiyle umudu da beraberinde getirmişti. Alp'i ayağa kaldıracak, gözlerini açacak tedavi yöntemi bulunmuştu. Fakat Alp tedaviyi kabul etmiyor, halinden şikâyetçi olmadığını dile getiriyordu. Hala küçük bir çocuğu saklıyordu içinde. Alp kaza geçirdikten sonra her şey yoluna girmiş, annesiyle babası boşanmaktan vazgeçmişti. İçindeki çocuk feryat ediyordu. Gözlerini açarsan annenin ve babanın ayrılığını görmek zorunda kalırsın.

Alp içindeki çocuğu susturmuştu artık. Büyüdüğünün farkındaydı. Buna sebep 2 ay önce hayatına giren Rengin'di. Rengin, Alp'in bakıcısıydı. Fakat bu sadece görünürde geçerliydi. Rengin sadece Alp'in bakıcısı değildi. Perde arkası görünmez, maske ardı bilinmeze çizilmişti. Zamanın bilinmezlere gebe olduğundan da biha-

berdi Rengin. Geçen süre içerisinde Alp'in kaybettiği gülüşünü geri getirmiş, güldüğünde yanağında oluşan cennet çukurlarını seyre dalmıştı. Alp bazen 10 yaşındaki ocuk Alp'e bazen 24 yaşındaki olgun Alp'e bazen de emekliye ayrılmış çekilmez Alp'e dönüşüyordu. Rengin bunların hiçbirinden şikyeti değildi. Hatta keyif aldığı söylenebilirdi. Onun tek şikyeti Alp'in ona âşık olduğunu sylemesiniydi. Duyduğu itiraftan beri Alp'e soğuk davranıyor, aralarındaki arkadaşlık resmiyete bürünüyordu. Çünkü Rengin görmeden sevmenin mümkün olmayacağına inanıyordu. 'İnsan görmeden sevebilir mi?' diye sormuştu Alp'e onun uyuduğunu sanırken. Alp'in onu duyduğunu bilse söylemezdi. Alp, gönlünün en ücra köşesinde diz çöktü. Ve yastığına bir damla yaş süzüldü.

Büşra kolundan iki binanın arasındaki boşluğa çekilmesiyle afaladı. ığlığını azat etmek üzereydi eğer Rzgr'ın parmakları dudaklarını rtmeseydi. Boş sokakta adım sesleri duyuluyordu. Bunlar onlar olabilirdi. Bir şirketin ihalesine giderken arabalarıyla etraflarını kuşatan rakip şirketin adamları. Adım sesleri daha da yaklaştı. İki de nefesini tutmuş bekliyordu. Ve adım sesleri durdu. Sonra tekrar duyuldu. İkinin de yüzünde kurtulmanın verdiği rehavetle tebessüm peyda oldu. 'Kurtulduk' düşüncesi ne de çabuk kazanmıştı akıllara. Derken kafalarına dayanan silahlar onları boşguna uğratmış, dost canlısı glmsemler yüzlerinde donmuştu. En son hatırladıkları şeydi bunlar. Direnecekleri vakit burunlarına dayanan bezin keskin kokusu her şeyi açıklıyordu: Bayılmışlardı. Uyandıklarında yalnızca iki penceresi bulunan bir odada aħřap zeminde elleri ve ayakları kelepçelenmiş bir vaziyette bulmuşlardı kendilerini. "Uyandılar" dedi gr bir erkek sesi. Bu ses başlarında nöbet tutan adamdan başkasına ait değildi. Yine adım sesleri duyuldu. Tahta zemin her adımda gıcırđıyor, birinin onlara doğru yaklaştığını haber veriyordu. Kapının açılmasıyla Rzgr'ın karşısında görmek istediği en son kişi belirdi. Rakip şirketin CEO'su Deniz Yetkin... Sert ehresi, hırsla harelenmiş soğuk mavi bakışları ona tam da olması gerektiği gibi bir görünüm çiziyordu. Deniz, Yetkin Holding'in CEO'su olmaktan ibaret değildi. Öfkesine sebep bu da değildi. şimdi içindeki bütün nefreti kusacak, gerçekler açığa kavuşacaktı. Rzgr'a doğru ağır ağır ilerledi. Ona tepeden bakmak hoşuna gidiyordu.

“Neden burada olduğunu merak ediyor musun Rüzgâr Eroğlu?”

“Basit bir ihaleyi usulsüz yollarla elde etmen içindir diye düşünüyorum.”

“Yanlış düşünüyorsun. Seni uyutan masalların doğrusunu bilmen için. O çok sevdiğin babanın, nefret etmeye bile değer görmediğin annenin kim olduğunu, benim kim olduğumu bilmen için. Sana olan nefretimi kusmam için buradasın Rüzgâr Eroğlu” dedi tıslayarak. “Ben kimim, biliyor musun? Keyfine düşkün bir adamın annemi kandırması sonucu dünyaya gelen gayrimeşru ilişkinin cezasıyım. “duraksadı “Peki babam kim biliyor musun? Hakan Eroğlu –Rüzgâr’ın babası-” “Yalan söylüyorsun” diye bağırdı Rüzgâr. Onun babası böyle bir şey yapmazdı.

“Kazanın olduğu günü hatırlıyor musun? Kardeşinin sakat kaldığı, üzerinde mezuniyet kıyafeti olan kızın babasız kaldığı günü hatırlıyor musun?” diye bağırdı Deniz. Büşra’nın en son duyduğu cümleydi bu. Kulakları uğulduyor, hiçbir şey duymuyordu. Yine aynı şey oluyordu. Ne zaman kazanın olduğu anı hatırlasa vücudu kilitleniyor, doktorunun dediğine göre kriz geçiriyordu. Duyma yetisini çoktan kaybetmişti Büşra. Yavaş yavaş görme yetisi de uzaklaşıyordu kendinden. Zifiri karanlığa hapsoldüğünde bir patlama sesi işitti ve sıçradı. Uyanmıştı. Ellerinde ve ayaklarında kelepçeler yoktu. Üstelik bir hastane odasındaydı. “Rüya mıydı?” diye istemsizce sordu başında bekleyen Rüzgâr’a. Gözleri kızarmıştı. Ağlamış mıydı?

“Hayır, bayıldın.” Derin bir nefes aldı. “Psikolojik rahatsızlığın olduğunu bilmiyordum.” Rüzgâr’ın söyledikleri Büşra’nın umurunda değildi. Umurunda olan şey Rüzgâr’ın kızaran gözleri ve bayıldıktan sonra ne yaşadığıydı.

“Ben bayıldıktan sonra ne oldu?”

“Deniz’in anlattığı gerçekleri dinledim; haklılığını, kim olduğunu. Ben lise çağlarındayken babam ve annem sık sık tartışarlardı ve bize yansıtmamaya çalışırlardı. Bir gün erkek kardeşim kaza geçirdi. Ben o sırada okuldaydım. Annemle babamın tartışmalarına şahit olunca kaçmış evden. Trafik kazası geçirmiş. Üzerine titrediğim kardeşim hala yürüyemiyor, göremiyor. O kazadan hep annemi sorum-

lu tuttum. Sorun çıkaranın o olduğunu düşündüm. Bir daha anne demedim ona. Resmiyete büründü sözlerim. Sırf kardeşlerimin hatırına katlanıyorum sana derdim. Meğer suçlu babamış. Yere göğe sığdıramadığım babam. Annemi aldatan da, boşanmak isteyen de oymuş. Annemden boşanıp Deniz'in annesiyle evlenecekmiş. Kardeşim Alp kaza geçirince pişman olmuş. Deniz de bu yüzden bana kin tutmuş. Nefretle beslenmiş babasız büyüdüğü için. Senden önceki asistanım Bahar'a para teklif eden oymuş. Başarısız olursam babamın beni sevmeyeceğini düşünmüş."

"Peki o patlama sesi?"

"Anneme kurşun sıktı. Babam onun değil benim annemin yanında olduğu için." Gözleri dolmuş, sesi içine kaçmıştı Rüzgâr'ın "Sadece bizi değil annemi de kaçırmış. Ben gerçeği öğrendikten sonra annemi getirdi karşıma. Özür dilerim anne dedim yıllar sonra ilk defa. Ellerimi çözdü, sarıldım anneme. Kollarımın arasındayken ona kurşun sıktı." Rüzgâr'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. "Annem suçsuzmuş. O halde neyin cezasını verdim ben. 14 yıl boyunca anne demedim ona. Yüzüne gülmedim, sarılmadım, nefret ettim. O hiç şikâyet etmedi. Benim bir suçum yok demedi. Hep güçlü durdu. Hiçbir dert onu yıkamayacak gibi. Kendi içinde yaşadıklarını bilmemizi istemedi. Pişmanım onu kırdığım için. Onu evladından mahrum ettiğim için pişmanım. Çok yalvardım, onu görmek istediğimi söyledim belki beni duyarsa gözlerini açar diye." bir hıçkırık koşturdu ağzından. "Almadılar içeri. Hayati tehlikesini atlatmadan almazlarmış. Şimdi tek dileğim uyanması. Ama kimden isteyeceğimi bilmiyorum." Ezan sesi duyuldu o esnada. Gözündeki yaşları sildi. Buruk bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Biliyor musun küçükken inanırdım Allah'a. Annem İslam'ı öyle güzel anlatırdı ki! Dizlerine uzanır saçlarımı okşamasını beklerdim. Bazen çok fazla soru sorardım. Ama o sıkılmadan hepsine cevap verirdi. Kardeşimin bir daha beni göremeyeceğini öğrendiğimde Allah'a olan inancımı yitirdim. Ben o gün sadece anne kelimesini değil onun bana öğrettiği her şeyi çıkardım hayatımdan. Onun mutlu olmasını istemedim. Ama hesaba katmadığım bir şey vardı. Ben de mutlu olamadım hiçbir zaman." Saatlerce ağladı Rüzgâr. En son annesini kaybetmekten korktuğunu

söylemişti Büşra'ya. Şimdi oturduğu koltukta uyuyakalmıştı. Büşra yoğun bakımın olduğu kata gitti Rüzgâr'ın annesini görmek için. Alp, Ekin, Rengin ve Hakan bey yoğun bakımın önünde, kimi ayakta kimi oturarak güzel bir haber bekliyordu. Rengin dışında herkesin gözleri kan çanağına dönmüştü. Büşra, telefonu çaldığında onlara arkasını dönüp yanlarından biraz uzaklaşarak cevaplandırdı aramayı. Arayan ağabeyi Ömer'di. Belli ki merak etmişti kardeşini. Bir süre sonra hastane koridorunda feryatlar koşturdu. Alp bağılıyor, Ekin doktora zarar vermeye çalışıyordu. Ağızlarından çıkanlar gerçekleşen kaderi açıklıyordu. Serpil Eroğlu ölmüştü. Büşra aramayı sonlandırıp morga götürülen cesede doğru ilerledi. Ekin örtüyü açıp yüzünü avuçladı annesinin. Alp ise yüzünü göremediği annesinin ellerini tutuyordu avucunda. Serpil Eroğlu yüzündeki tebessümle ölmüştü. Buna iki sebep vardı. Ya her zamanki gibi güçlü kadın rollerine bürünmüştü ya da oğlunun yıllar sonra anne deyişinin mutluluğuydu bu. Büşra Rüzgâr'ı hatırladı. Onun uyuduğunu, uyandığında annesini görmek istediğini söylediğini. Koşar adımlarla Rüzgâr'ın olduğu odaya geldi. Rüzgâr uyanmıştı. Dediklerini hatırladı. Annem uyanırsa yeniden inanacağım onun varlığına demişti. İnanması için annesinin değil kendisinin uyanması gerektiğini bilmiyordu.

“Nihayet gelebildin. Neredeydin?”

“Ben hava almak istemiştim” demişti. Külliye yalandı söyledikleri. “Neyse sen dinlen ben anneme bakıp geliyorum” dur diyemedi Büşra. Ne diyecekti ona? Rüzgâr gayet sakin bir şekilde annesinin bulunduğu odanın önüne geldi. Fırtına öncesi sessizlikti bu. Odanın kapısını açtığında gördüğü -daha doğrusu göremediği- şey onu telaşa sürüklemişti. Koridordan geçen bir hemşireyi kolundan tutup durdurdu.

“Bu odadaki hasta nerde?” diye sordu. Hemşire hüzne ve endişeye dolanan bakışlarını Büşra'ya dikti. Söyleyip söylememekte kararsızdı. Kolunun biraz daha sıkılmasıyla ağzında bir şeyler gevelemeye başladı. Rüzgâr'ın bağırısıyla tutamadı içindekileri.

“Nerde annem!”

“Morgda!”

Rüzgâr bocaladı. Hava pusluymdu. Gökyüzü kararmıştı. Birazdan fırtına kopacak, ardından gökkuşağı açmayacaktı. İnanmadı Rüzgâr. Danışmaya sordu. Yine inanmadı. Neden istediği cevabı alamıyordu. En son Büşra'ya sordu

“Nerde annem?” Aldığı cevap bu sefer farklıydı.

“Ruhunu mu soruyorsun bedenini mi?”

Rüzgâr diz çöktü. Elleriyle yüzünü kapadı. Koskoca Rüzgâr Eroğlu hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yıkılmışlığın tablosuydu bu... Diz çöktüğü yerden kalktı. İnkâr etti durmadan “Hayır, ölmedi!” dedi defalarca. Etrafa tekmeler savurdu. “Ölmedi!” Telefonu çaldı. Arayan babasıydı. Duvara fırlattı elindeki telefonu. “Nerde annem?” Talihi yobazlığa bürünmüş en sevdiğini almıştı ondan. Büşra'ya sarıldı. “Ben onsuz yaşayamam” dedi kırgın sesiyle.

“O gülümsüyordu” dedi Büşra uzun zaman sonra sessizliğini bozarak. “Annemi gördün mü?” dedi inanmak ister bir sesle. Gördüm demek istedi ama boğazındaki düğüm izin vermedi buna. Aşağı yukarı salladı başını. Bu evet anlamına geliyordu. Ne yaptığını bilmeden daha sıkı sardı kollarını. Çenesi Büşra'nın başının üstünde yerini alırken sakince sordu. “Bana cennetin var olduğunu söyle”

1 yıl sonra

Rüzgâr bir kez daha okşadı elinin altındaki toprağı. “Hoşça kal.” dedi. Her hafta annesinin mezarını ziyarete geliyor, kimi zaman onunla sohbet ediyor kimi zaman ona dua ediyor kimi zaman kuran okuyordu başında. Büşra aradığı mucizeyi göstermişti ona. Meğer her yerdeymiş o mucize. Bir kuşun kanat çırpışında, bir çiçeğin gönül açışında... “Neden göremiyorum onu” diye sormuştu Büşra'ya. Gözlerinin onu görmekten aciz olduğunu öğretmişti Büşra. Ona İslam'ın dünyada yaşamının kılavuzu olduğunu öğretmişti. Bedenden ibaret olmadığını, cenneti, cehennemi... Daha birçok şey öğretmişti ona. Fark etmeden öğrettiği bir şey daha vardı: Büşra, Rüzgâr'a sevmeyi öğretmişti. Rüzgâr bir kez daha inanmıştı bir yaratıcının var olduğuna. Sevmek bu kadar güzelse sevmeyi yaratan ne güzeldir kim bilir.

Rüzgâr'ın tekdüze hayatı anlam bulmuş, ruhunu aşındıran dert-

ler devasına kavuşmuştu. O, nefsin pazarlığında ziyan etmiyordu artık sonsuzluğunu. Bir müjdeydi bu seferki gelişi. Niyeti, kalbine hükmeden helali kılmak... İçinde yeşeren elini tutma isteği şüphesiz ki şeytanın bir oyunuydu. Haramı helali de öğrenmişti. Kadının helali dışında bütün erkeklerden kendini sakınması Allah'ın ona bir lütfuydu. Zihninde ikamet ediyordu düşünceleri. Yeryüzündeki her şey kadına, kadın ise erkeğe bahşedilmişti. Şimdi ikisi de arabaya binmiş eve doğru yol almıştı. Bu sırada evde büyük bir arbede yaşanmak üzereydi. Alp bir süre önce tedaviyi kabul etmiş bugün eski sağlığına kavuşmuştu. 15 yıl çok şey çalmıştı hayatından. Şimdi renklerin, mevsimlerin, yeryüzünün bir önemi yoktu Alp için. Renkler, mevsimler Renginle güzelliğini nüksedecek, belki bu kavram Alp'in lügatinde kendini güncelleyecek, gönül gözüne nakşedecekti her zerresini. Hastaneden çıkmış eve doğru yol almaktaydı. Ekin, ağabeyinin elinden tutmuş yürüdükleri sokağın sonundaki evlerine varmak üzerelerdi. Ağabeyinin Rengin'i görmeyi istediğini bildiğinden onu görür görmez Alp'e göstermişti.

Rengin elindeki valizi çekiştirip duruyordu. Gitme vakti gelmişti. Kimse onun aslında Deniz Yetkin'e çalışan bir hain olduğunu bilmiyordu. Başta her şey yolundaydı. Tereyağından kıl çekmenin kolaylığı vardı işinde. Hesaba katmadığı şey Alp'i sevebilme ihtimaliydi. Şimdi onu kandırıldığı için pişmandı. Pişmanlığın bedelini sevdiğinden gitmekle ödüyordu. Alp Rengin'i elinde valizlerle görmüştü. Durdurmak istedi, durduramadı, duyuramadı sesini. Rengin'in zihni de yüreği kadar acıyla dolup gözlerinden akıtmıştı taşkınlığını. Görüş alanı netliğinden ödün vermiş, kaderine götürüyordu Rengin'i. Rüzgâr eve varmak üzereydi. Mutluydu, onsuz yaşayamayacağını bildiği mucizesi yanı başındaydı. Derken tarih tekerrür etti. Rüzgâr, zaten vardık düşüncesiyle emniyet kemerini çıkararak Bûşra'yı seyretme gafletine düşmüş, keşkelere sebebiyet verecek bir kazayı meydana getirmişti. Rengin'in gözündeki yaşlar ölüm fermanını imzalamış, o kaza 2 ölü 2 yaralı bırakmıştı ardında. Alp, görür görmez kaybetmişti sevdiğini. Onu bir daha göremeyecekse gören gözlerin anlamı neydi? Rüzgâr, hayatın ona ne kadar acımasız davrandığını düşündü. Onsuz yaşayamam dediği ne varsa almıştı elinden. Şimdi bir sevdiğinin daha toprağını koklayacak, sevginin ısıttığı kalbi so-

ğuyacaktı. Buz kesti anıları. Büşra'nın sözleri zihninde yankı buldu.

Sen hep soğuk biriydin ama kalbine dokununca ellerim yanardı benim. Yaşananlar sessiz haykırımlar bahşetti yüreklere. Artık çok geç. Zaman ağılasa, yürek gözyaşı olup aksa akan kan durmayacak.

Bu kez inancı onu terk etmeyecekti. En sevdiğine emanetti o. O'nu yaratana.

Rüzgâr kaza yapar yapmaz sıçradı yerinden. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Kesik bir soluğa uyandı. Gördüğü rüyaya anlam veremiyordu. O ve Müslüman olmak mı? Nerden geliyordu böyle şeyler bilinçaltına! Bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Üzerini değiştirip merdivenlerden aşağı indi. Serpil hanım, Hakan bey, Ekin, Alp, Rengin kahvaltı masasına kurulmuşlardı. Kapıya doğru yönlendirdi adımlarını. Annesinin merhametini gizleyen otoriter sesi duyuldu. "Rüzgâr kahvaltını yap!" Babasına dönüp cevapladı sorusunu. "Aç değilim baba. Biraz hava almaya ihtiyacım var." Alacağı cevabı beklemeden evden çıktı. Verecekleri cevap umurunda değildi zaten. Gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamamış, soluğu sahil kenarındaki bankta almıştı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Rüzgâr, denizin dalgalarının kıyıya çarpışını izliyor, gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmayı planlıyordu. Ne olduğunu anlamadan oturduğu banka bir kız oturmuş, belli ki onu fark edememişti. Yüzünü gördüğünde yüz ifadesi kalbine özenip buz kesmişti. Şaşkınlığı bankın dolu mu boş mu olduğunu sormadan oturması değildi elbette. Gördüğü rüyanın başkahramanıydı yanındaki: Büşra. Gözlerinde yalnızca şaşkınlık, kalbinde ise zihnini alabora eden fırtınalar taşıyordu genç adam. Özür dilediğini duydu. Hangisi rüyaydı? Yahut rüyasında kaderi mi gösterilmişti ona? İnançlar zıt olsa da değer miydi tekrar yaşamaya? Aynı şeyleri tekrar hissetmeye gerek var mıydı? Elindeki kartı oturduğu banka bırakmış ve arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı yanından. Tarih tekerrür etmişti. EROĞLU HOLDİNG.

Birkaç Meyve Kokusu

Halime KAPLAN

Şanlıurfa Fen Lisesi - 12/C

Çilek ve Limon

1.BÖLÜM

Biraz daha sussam yalnızlığım artar mı? Yaklaşır mıyım biraz daha insan olmaya? Konuşmak yalnızlığın düşmanı mıdır? Yoksa konuşurken de yalnızlık var mıdır? Vardır. İnsanlar içindeki yalnızlığımdan sıkılıp sustum. Kimse aynı dili konuşmayınca yoruluyor insan ve kimse aynı dili konuşmuyor aslında.

Yalnızlığımı tek başıma yaşamak istiyorum.

Konuşmadan önce susuyordum zaten anlamadılar. Fakat bilinçli bir suskunluk için aşk lazım.

Yaşamak için aşk lazım. Nefes almak sonraki iş...

İçimdeki sıkıntı yıllarca birikti ve susmak yetmedi yalnız başına aşk yaşamaya. Âşık olduktan sonra mı konuşmaya başladım yoksa konuşmaya başladığım için mi âşık oldum, bilmiyorum ama âşık oldum bunu biliyorum. Bütün duygularımı koyup ortaya harman ettim, sonunda aşk oldu.

2.BÖLÜM

Bir kadın geldi. Biraz şarap içti. Sonra güldü her şeye gücü yettiğince. Sonra bıraktı içmeyi ve güvenmeye başladı. Güvendikçe tutuyordu elini adamın. Sonra birleşti dudakları, elleri gibi. Kadın tutkuyu öğrendi. Tutuldu. Tutuldukça sevdi yavaş yavaş. Sevgi birikti. Güven birikti. Tutku birikti. Aşk oldu. Kadın yüreğini ortaya koyup bıraktı bütün benliğini.

Kadın yoktu ortalıkta. Yok oldu. Unuttu ruhunu ve nefes almanın önemini. Kadın aşk soluyordu. Düşünmedi. Gelecek, koca bir duvar gibi önünde duruyordu ve kadın yumruklarıyla aşabileceğini sanıyordu bu duvarı. Kadın gelecek ne demekti bilmiyordu.

Hayal kurmadı hiç. İçinde bulunduğu an hayalimdi zaten. Elinde bir yürek tutuyordu fakat kendi yüreği değildi bu. Yüreğini çıkarıp koydu ortaya bütün çıplaklığıyla. Kadın çırılçıplaktı.

Yalnızlık korkunç bir yalandı ve sadece filmlerde oluyordu.

3.BÖLÜM

Bir adam geldi. Şarabını doldurdu kadının. Güldüler birlikte. Sonra adam, adam oldu. Tek bir adam...

Ve sevdi sadece. Aşka gücü yoktu. Anılar biriktirdi, zamanı biriktirdi. Bıraktı ruhunu olduğu gibi. Ruhu çırılçıplaktı, bir çöl gibi sonsuza uzanır sanıyordu fakat bir avuç kadardı.

Bir bedenden ibaretti artık. Bütün bedeniyle sevdi. Benliği yoktu. Adam benliğini düşürmüştü çocukken gittiği piknikte kaçan topunu ararken.

Adam benliğini buldu kadını tanıdıkça. Adam sevmeyi öğrendi, güvenmeyi öğrendi. Kendi kendine öğrenmeyi öğrendi. Kadın öğretiyordu durmadan. Fakat sıkılmayı da öğrendi adam geleceğe bakmadan. Sanıyordu ki her gelen kadın şarapla gelir ve gitmez hiçbir kadın öğretmeden yalnızlığı.

Adam sıkıldı. Ruhunu bırakıp ortaya kaçmayı öğrendi. Öğrendi sanıyordu her şeyi. Gitti.

4.BÖLÜM

Kadın korktu yalnızlıktan. Sarıldı karanlığın büyüğü gövdesine. Bıraktı nefes almayı. Ağladı. Kadın gücü yettiğince ağlıyordu artık. Kadın duygularına ağlıyordu. Artık kimseye güvenmeyeceğini, kimseye tutku duymayacağını, kimseye âşık olmayacağını biliyordu.

Kadın hayattan korkuyordu. Kıvrıla kıvrıla çekildi köşesine. Çikolata yedi.

Kadın ağlarken kıvranıyordu. Ağlamak çözmüyordu bir şeyi fakat bir şey çözülmeyince ağlanıyordu zaten.

Kadın geleceği gördü sonra ve daha çok ağladı. Yalnızlık gelecekte de vardı. Olacaktı. Kadın düşündü, düşündükçe anlıyor anladıkça ağlıyordu.

Bir süre daha âşık kaldı tek başına. Her gün bir nebze daha âşık oluyordu.

Kadın kaybettiklerini düşündü. Ağladı. Daha çok ağladı.

Sonra sustu birden. Susmayı bildi.

5.BÖLÜM

Adam öğrenmeye başladı karanlığın güzelliğini. Ve gülümsedi. Bir rahatlık sarmıştı bedenini. Gülümsedi. Gülümsedikçe arttı gülümsemesi ve derin bir nefes aldı. Nefes almanın güzelliği...

Var olma düşüncesi hoşuna gidiyordu artık. Artık 'artık'lı cümleler kuruyordu adam. Hayallerin sıkıcılığını fark etti. Duvarlar ördü gelecekle şimdi arasına. Ruhunu bıraktığı yerde unuttu. Unuttukça gülümsemesi artıyordu.

Özgürlük denen illet buydu demek. Fransızlar haklıydı, özgürlük gerçekten güzeldi ve tükürüyordu yüzüne esaretin. Adam güzel şeyler düşünmeye başladı. Bir sigara yaktı.

Aynaya bakmaya başladı. Aynalar ayna mıydı insana? İçine döndü baktı. İçinde öğrenmek vardı, heves vardı, ruhu yoktu ama.

Hüzünlendi. Dışarı çıkmaya karar verdi ve yürüdüğünü sandı yalnızlığın üstüne. Yalnızlık içindeydi, göremedi. Başka yalnızlıklar

buldu kendine, başka ruhlar doldurabilirdi ruhunu. Adam denedi. Denedi. Bir sigara daha yaktı.

6.BÖLÜM

Kadın uyandı. Uyanışı serin bir yaz akşamı tadındaydı. Gülümsüyordu artık. Derin bir nefes aldı. Nefes almanın güzelliği...

Geride bıraktı geride olanları. Karanlığa alışınca korkmuyordu insan. Kadın karanlıkta uyandı. Gün ışığı yüzüne vuruyordu. Yüzü gün ışığıydı. Aynaya baktı. Yüzünde çilek kokusu berraklığı... Kulağında küpe yoktu, Beethoven vardı.

Dışarı çıktı, yürümeye başladı. Kadın yürüyordu karanlığın üstüne. Artık milyarlarca kalbim var dedi. Bir kalp yetmezdi yalnızlığa zaten. Kendini aradı sokaklarda. Bulduğunu aldı yanı başına koydu. Kalpler biriktirdi anılarının yanına. Unutmak bir hediyeydi insanogluna. Kadın anladı. İnsanlık yanındaydı kadının. Yalnızlık imkânsızdı.

7.BÖLÜM

Adam uyandı soğuk bir kış gecesine. Ürperdi. Adam doğrudu yatağında, boşluğa bakmaya başladı. Boşlukta kapı vardı. Adam bekliyordu. Nerede diye sordu kendi kendine. "Nerede? Günler geçmesine rağmen yılları sayarak aradığım ruhum nerede?". Kalktı aynaya baktı. Yüzü yerinde değildi. Unutulan bir sigara gibi oracıkta duruyordu hâlbuki ağzıyla burnu.

Adam kaybetmeye başladı sonra ellerini ve ayaklarını. Adam düşüyordu boyuna. Düştüğü çukur öylesine derindi ki az önce yanı başında olan güneş şimdi bir noktayı görülmeyen.

Adam öğrenmeye başladı. Ayrılık... Ayrılığın bir tadı vardı. Ayrılık küflenmiş limon gibiydi. Başta limondu sonra küf geldi ağzına. Adam öğrendi ayrılığı.

"Aradım fakat bulamadım ruhumu. Önceden bir kalbim vardı iyi kötü, şimdi o bile yok. Ruhum ise bir oyuncak şimdi şımarık bir çocuğun ellerinde."

Adam ağlamaya başladı. Ezildi, büzüldü. Adam ağlıyordu. Adam ağlamıştı. Adam ağladı. Daha da ağlayacaktı.

8.BÖLÜM

Adam, kadını buldu tekrar. Kadın tekrar geldi. Adam şarap doldurdu kadına. Kadın şarap içmedi. Adam bir sigara çıkardı, yakmadı.

Kadın; “Neden?” dedi. Adam sustu. “Neden beni terkedilmiş bir Nazi kampı edasıyla bırakıp gittin? Üstelik yanıyordu da kalbim. Kalbimiz...”

Adam- Bırakıp gitmek vardı içimde. İçimde ruhum yoktu ama. Ruha dokunmayan her fiil geri dönüyor gittiği yoldan.

Kadın- Ruhun bende de değil artk. Etrafına bak her taraf karanlık. Ruhun orada. Sen oraya mahkûmsun aslında. Acı çek ve ağla!

Adam- Ağladım. Ağladım acı çektiğim kadar. Bir çukur buldum kendime sonunda. Çukurda ağlayınca birikiyor yaşlar.

Kadın- Boğul o halde düştüğün çukurda. Dünya benimle ve hala bir gelecek duruyor önümde.

Adam- Boğulmam an meselesi. Bir merdiven ver bana. Ver ki yaşayayım ben de kendi yolumda.

Kadın- Sus ve dinle o halde suyun berraklığını. Bir merdiven arıyorsan o da içinde. Adımını at ve yırt karanlığı.

Adam sustu. Kadın sustu. Ayrıldılar. Adam hiçbir zaman sigara içmedi, kadın da sevmezdi zaten üzümleri.

9.BÖLÜM

Kadın yanılıyordu: Bir kalp bütün kalpleri alabilir avucunun içine ama yetmez adamın kalbi yoksa avuç içinde.

Adam yanılıyordu: Yaşamak bir yalnızlıktan daha yüceydi ve asla ruhunu aramamalıydı insan kazandığını bilmeden.

Fransızlar yanılıyordu: Bazen tek bir kişiye esir olmak ister insan, özgürlük aşk içinde olmayan bir yalan.

Nar

1.BÖLÜM

Bir adam vardı kuyuların dibinde yaşamaya alışık, gün ışığına hasret. Ağzında bir sigara hiç yakılmamış. Nemli zemin üzerinde narsılaşmış eller, ayaklar... Uykuya hasret, gözleri kan çanağı... Sakalı uzamış, tırnakları yok.

Adam yorgun düşmüştü yıllar süren yalnızlığının sonunda. Sürekli arıyordu kendi içinde kendi ruhunu. Bulamadı, pes etti. Adam bekliyordu ölümden öte bir şeyi. Bekliyordu.

2.BÖLÜM

Bir kadın vardı deniz kokan saçları rüzgârda savrulan. Mutlulukla yoğrulmuştu ruhu, öyle bir ruh ki bütün ruhlardan yüce. Kadının mutluluğu nar gibiydi, biri dokununca kadına mutluluğu çoğaltıyordu ister istemez. Dünya gülüyordu kadın güldükçe.

Elleri ve ayakları öyle bir beyazdı ki doğada karşılığı yoktu. Bütün beyazlar bu beyazın yansımasıydı. Yanakları kırmızıydı hafiften, al al diyemem ama. Kadın güzeldi bütün güzellik tanımlarının ortasında.

3.BÖLÜM

Kadın bir kuyu buldu bir gölün kıyısında. Oturdu kuyunun kenarına şarkı söylemeye başladı. Şarkılar dillerin atasıdır esasında. Kadın bunu biliyordu. Bildiğini söylemekten çekinmiyordu kadın.

Şarkı söylediğinde orada olmayan herkes ona eşlik ediyordu. Bütün kâinat bu sesle yankılanıyordu. Hatta öyle yankılanarak devam etti ki bu ses kuyunun dibindeki ruhsuz adam uyandı ruhsuzluktan. Kadın söylemeye devam ediyordu bütün dillerin söylediği tek şarkıyı.

Dinledi adam kâinatın sesini. Ağzı açıktı nefes darlığı çektiği zamanlardaki gibi. Adam içinde yalpalanan bir duygu hissetti: Heyecan.

Şarkı bitti. Biter bitmez adam bağırdı kuyunun dibinden; “Durma, durma bu kadar güzelken dünya ve devam ediyorken hayat hala.”

Kadın şaşırđı. Korkmadı ama. Baktı kuyunun dibindeki adama. Gülümsedi, gülümsemesi yeni koparılmış bir nane yaprağıydı fesleğenle yarışırcasına. Kuyuya seslendi; “O halde dinlemeye devam et sesimi ve duy içindeki özgürlük nefesini.”

şarkı devam etti iki gün boyunca.

4.BÖLÜM

Adam şarkıyı dinledikçe altındaki toprak yükseliyordu. Bir nokta gibi gördüğü gün ışığı başının üzerinde koca bir çember gibi sarmıştı bütün dünyayı. Kör olduğunu sandı başta fakat yavaşça alıştı gözleri bu ışığa. Sonra kadına baktı, gülümsedi, derin bir nefes aldı. Nefes almanın güzelliği...

Adam bir şeyler hatırladığını sandı kadınlara dair. Çok düşünmedi bunu ama. Atıverdi aklının en tenha köşesine.

Gözleri buz mavisi, saçları güneş sarısı... Kadının gözleri İskandinavdı, saçları ise görülebilecek en güzel Avrupa. Adam kadını sevdi görebildiği kadarıyla.

5.BÖLÜM

Kadın adamı karşısında görünce duyduğu ilk şey mutluluktan her zamanki gibi. Adam kurtulmuştu kuyudaki esaretinden, kurtulan kendisiymiş gibi bir rahatlık hissi duydu elmacık kemiklerinde sonra. Adama baktı, gülümsedi, derin bir nefes aldı. Nefes almanın güzelliği...

Kadın adamın yüreğine baktı, baktıkça azaldı gülümsemesi. Acıdı sonra. Acımak gibi bir duygu yoktu hâlbuki hayatında. Adamın gözlerine baktıkça anlıyordu. Hiçbir şey sormadı. Gülümsedi sadece.

Kadın sevmeye karar verdi adamı. Bu öyle anlık bir iş olamazdı. Çok çalışması lazımdı sevmek için. Kadın çalışkandı, inatçıydı da. Bu işin de üstesinden gelecekti her şeyin üstesinden geldiği gibi.

Elini uzattı adama. Adam tuttu elini.

6.BÖLÜM

Kadın adama mutluluğu gösterdi. Mutluluk su gibiydi. Hayatın olduğu her yere ulaşabilen ve ulaştığı her yeri güzelleştirebilen bir şeydi. Kadın adama mutlu olmayı öğretti. Adam öğrendikçe hayret ediyordu.

Mutluluğu içinde saklıyordu adam. Kadın, mutlu ettikçe mutlu olunacağını anlattı adama. Adam, mutlu etmeye başladı. Konuştuğu çiçekler mutluluktan koşmaya başlamıştı çoktan. Adam da koşmaya başladı kalbinin içinde.

Kadın sevmeye başlamıştı, adam âşıkı.

7.BÖLÜM

Kadın mutluydu, adam mutluydu. Mutluluk kadınla adamın arasındaydı. Kadınla adam yan yana oturup seyrettiler güneşin batışını. Adam öylesine sıkı sarılmıştı ki kadına ruhu kadından ibaretti. Kadının öylesine teslim olmuştu ki adama her zamankinden daha yarım ama her zamankinden daha mutluydu. Huzur dolu bir sıcaklık basmıştı akşamüstünü.

Dünya kendi halindeydi. Her zamankinden daha yaşlı...

Birbirlerini sevdiler. Sonsuza kadar. Mutluluk dağıtan insanlar ölmüyordu sonsuza kadar. Bunu da ölürken anladılar.

8.BÖLÜM

Kadın hiçbir zaman şarkı söylemedi. Sesi de kötüydü zaten.

Adam hiç konuşmadı çiçeklerle. Çiçekleri sevmezdi.

Bütün dillerin bildiği tek şarkı, aşkı.

Elma

1.BÖLÜM

Şarapla gelen kadın yürüyordu yeryüzünün en ıssız sokağında. Kalbindeki kalabalık yetiyordu ona ama arkadaşlık etmek için

yine de sokak köpeklerine ihtiyaç duyuyordu. Nedenini bilmediği bir mutsuzluk silsilesinin sonuna gelmişti artık. Dayanılmaz bir acı çekiyordu nedensizce.

Oturdu soğuk bir kaldırım kenarına bir yaz akşamı. Kadın hep yaz akşamlarını yaşıyordu. Bunu düşündü önce. Neden yaz akşamlarıydı hayatı? Yaz akşamlarının vahşi, doyumsuz bir tadı vardı. Yaz akşamları yetinmeyi bilmezdi hep daha fazlasını isterdi evrenden. Biraz daha şarap, biraz daha aşk, biraz daha mutluluk, biraz daha hüznün ve biraz daha ve biraz daha ve biraz dahadan biraz daha fazla yalnızlık...

Kadın yetinmeyi bilmiyordu.

2.BÖLÜM

Kadın, gökyüzüne bakıyordu. İnsanoğlu binlerce yıldır gökyüzüne bakıyordu zaten. İçindeki yalnızlığı gökyüzündeki yıldızlarla doldurmaya çalışıyordu. Oralarda bir yerde bir şey var ve bu beni rahatlatıyor, diyordu. Evrende yalnız olmadığımız hissi...

Kadın uzandı gökyüzüne, Çobanyıldızı'nı aldı. Parmaklarının arasına da tuttu ve izledi bir süre. Gülümsedi. Çobanyıldızı güzeldi sokak köpekleri gibi.

Kadın içinde bulunduğu anın güzelliğini unuttu tekrar. Yine bir mutsuzluk sardı bedenini kalın, naylon bir elbise gibi. Kadın kapandı içine ve kalbi daralmaya başladı. Hatırladı mutsuzluğunu. Düşünmeye başladı tekrar. Neden?

Kadın içinde bulunduğu anın tadını bilmiyordu.

3.BÖLÜM

Etrafına bakındı bir süre kadın. Yalnız evler vardı. Yalnız evlerin içinde yalnız insanlar... Evler putperest bir rahibin son şaheseri gibi dikiliydi önünde sıra sıra. Kadının midesi bulandı. Başını döndürüyordu evlerin büyüklüğü ve iğrençliği.

Kadın bir avuç toprak aldı eğilip yerden, her yer asfalttı. Canı sıkıldı. Elinde küçük siyah taşlar... Kadının aradığı ellerindeydi, elleri topraktı zaten. Anladı anlaşılması gereken yegâne şeyi.

Sokak arasında bir yere dikip gözlerini boşluğa baktı. Boşlukta bir adam vardı. Adam yaklaşıyordu kadına gitgide ama adım atmıyordu. Putperest rahip yavaşça gelip dikildi kadının karşısına. “Bulduğuna göre aradığını daha ne oturuyorsun burada? Git ve toprak at sonsuz yalnızlığına.”

Kadının bulduğu sadece karanlıktı.

4.BÖLÜM

Aldı anahtarları eline, kapıyı açtı. Evde uçsuz bucaksız bir sessizlik... Ürktü kadın. Işığı açtı ilk önce, odaları kontrol etti teker teker. Şimdi ne arıyordu? Kadın baktı ki ev boş, huzur buldu. Hâlbuki yalnızlığı tak etmişti canına. Mutfağa gitti ve masanın üzerinden bir elma aldı. Isırdı elmanın narin bedenini. Elma güzeldi. Isırdığı elmayı ışığa tuttu. ‘Neden bir elmanın cezasını bütün insanlık çekiyor?’ diye düşündü kendi kendine. Elmayı çöpe attı. Zaten elma da sevmiyordu.

Televizyonu açtı, televizyona bakıyor fakat bir anlam veremiyordu içindekilere. Sonra hiçbir şey izlemediğini fark etti. Televizyon sestem ibaretti ve yalnızlığının azaldığını hissetti. Kalktı masaya oturdu. Yarım kalan kitabını okumaya çalıştı fakat canı okumak istemiyordu. Kadın hissetmek istiyordu. Bir kitap ilişti gözüne, aldı kitabı, açtı ilk sayfasını. Hissetti Cemal Süreya’yı. Yaşadı onun yaşadıklarını. Belki de öyle sandı.

5.BÖLÜM

Uzandı yatağına gecenin sonunda. İntihar etmeyi düşündü. Bütün tuhaf düşünceler şimdi gelirdi zaten insanın aklına. İntihar etmek neyi sonlandıracaktı? Bir son göremiyordu kendine başka. Ama neden ölecekti göremeyecekse eğer kendi için yazılmamış o eşsiz sonu? Görmeliydi.

Yatakta kıvrandı durdu kadın. Sabahı gördü. Uyuyakaldı. Güneş ışığının farklı bir kokusu vardı. Güneş doğunca sanki her şey daha güzel oluyordu. Zaten insanların en büyük ortak noktası gündoğumu değil mi? Gündoğumu, umuttu. Umut, insanın elinde kalan tek şeydi belki bu güzel dünyamızda.

Kadının ağzında sade bir kelime vardı uyurken bile. Umut...

6.BÖLÜM

Kadın uyandığında güneş gülümsüyordu. Oturdu yatağın köşesine ve pencereye baktı, pencere karanlıktı. Ama siyahın güzelliği kadını büyülüyordu. Kalktı, oturdu masaya su içti. Aldı kalemi kâğıdı eline. Çelişkilerle dolu bir hikaye yazdı. Ama çok beğendi yazdığını nedense. Sonra buruşturup çöpe attı.

Mutfaktan sesler geliyordu. Elma kurtları kavga ediyordu. Oturup onları izledi. Gülümsedi. Gülümseyince aklına gün ışığı geldi. Kalktı perdeleri çekti ve içeriye parlak sarı doldu. Kadın sarardı.

Dün gece düşündükleri geçti aklından. Düşündüklerini düşündü tekrar. Bir şeyi unutmuştu her şeyi ayrıntısıyla düşünürken. Merak... Kadın artık hiçbir şeyi merak etmiyordu. Hiçbir şey şaşırtmıyordu onu. Esas mutsuzluk burada başlamıyor mu zaten? Monotonluk... Meraksızlık hissi...

7.BÖLÜM

Kadın kalktı derin düşüncelerinin masasından. Piknik sepetini aldı eline doldurdu içini. En bol çiçekli elbisesini giydi. Elbisesi tamamen beyazdı. Kadın en güzel rujunu sürdü. Saçını açık bıraktı. Bir hasır şapka geçirdi başına. Elinde piknik sepeti, çılgınlar gibi gülümseyerek geçti sokaklardan. Denize ulaştı. Denizle kadın arasında otuz metre vardı. Otuz metrelik bir uçurum. Kadın oturdu uçurumun kenarına. Bir kilim serdi yere. Piknik sepetini açtı.

Kadın sepeti açınca bir hüznün kapladı içini. Yine nedensiz ani değişimler yaşıyordu. Kadınlar çok karmaşıktı. Birkaç damla yaş aktı gözlerinden, hıçkırarak ağlamadı bu sefer. Hâlbuki her şeyi sonuna kadar abartmayı adet edinmişti kendine.

Kadın yine düşünmeye başladı. Düşünmek cezalarından biri miydi acaba insanın? Beynini kemiren kurtların sayısının milyonları buluşu... Buna rağmen insan, elma değildi.

Kadın bunları bilerek, gözünde yaşlarla, çiçekler savrulurken üzerinde yavaşça kalktı ayağa ve yavaşça yürüdü. Kadının yüzü sa-

rıydı. Bazı kararlar almıştı hayata dair. Kadınlar bazı kararlar alınca tehlikeli oluyorlardı.

Kadın denize doğru uzandı biraz, üzerindeki çiçekler savruldu aşağıya. Elbisesi beyaz ve çiçeksizdi artık. Denizle kadın arasında yirmi metre kaldı. O ara bir nefes aldı. Nefes almanın güzelliği...

On metre kalınca denize, kadın indi kendi içine. Bir kız çocuğu yüzü vardı aynada. Ve şarkı söyleyerek saçlarını savuruyordu. Kadın sesler duydu pencerenin ötesinden: martı sesleri. Suyu karıştı kadın o anda. Denizle kadın arasında bir taş vardı sadece artık. Kadın taşa sürttü saçlarını.

8.BÖLÜM

Kadın hiç elma yemedi, elma kurtları ise belgesellerde bile gösterilmezdi.

Bütün çiçekler biraz papatyaydı ve putperest rahipler karanlık sokaklardan çıkmazdı öyle.

Kadının çöpe attığı çelişkilerle dolu hikâyesini okudunuz. O çok beğenmişti.

-SONSUZ-

Toprak Kokuyor

Duygu BADILLIOĞLU

Şanlıurfa Anadolu Kız Lisesi - 11/A

Yaşama gözlerini açmak, savaşa gözlerini açmak gibiydi. Adam gözlerini savaşın içindeki gül bahçesine açmıştı. Savaş oluyor Dünya yıkılıyor ama adam sadece gül bahçesini koruyordu.

Adam gül bahçesinde toprak kokusuna, kadın ise gökyüzünün mavi tonuna âşık... Adam koruyamamıştı gül bahçelerini. Savaşta kazandığı tek ve her şeyini yani gül bahçelerini kaybetmişti. Kadın doğumdayken kaybetmişti hayatını. Sevdiği adamdan bir parçası olsun diye canını kaybetmeyi göze almıştı. Kadın güller bahçesinde kaybolmuştu. Kadın adamın hayran olduğu toprak kokusuna hap-solmuştu. Güller gibi kokan kadın, artık toprak kokuyordu. Uyuduğu yatağın bir tarafı hep soğuk, hep sessiz kalmıştı. Adam kalmıştı, bir de bebek...

Kadın güller gibi kokuyordu, kızı ise annesi gibi. Adam hem anne oldu kızına hemde baba. Neden gizlerdi ki annesiz olduğunu kızından?

Küçük kız hayalini kurdu yıllarca annesiyle uyuyacağı günün. Her defasında “gelecek” dedi “gelecek annem...” Babası taradı saç-larını ama öremedi, bilmiyordu adam bir anne edasıyla saç örmeyi. Babası beslenme hazırladı ama pasta börek yapamadı. Babası sarıldı kızına, ama annesi gibi saramadı kokusuyla.

Küçük kız annesi olan çocukları izledi duvarın üstünde. Annele-riyle oynadıkları oyunları öğrendi diğer çocukların. “Annem gelince oynayabiliriz artık...” Onun kıyafetleri ütülü olmadı. Babası ya yakar-

dı kıyafetleri, ya da tam ütüleyemezdi. Küçük kızın kıyafetleri hiçbir zaman tam anlamıyla beyaz olmadı. Belki de kıyafetlerinin beyaz olmayışı annesiz tarafını temsil ediyordu. Geceleri ağlıyordu ama babası üstünü örterken uyuyor numarası yapıyordu. “Sen üstümü örtmeyince de üşüyorum baba ve ben annem gelinceye kadar hep üşüyeceğim.” Diğer kızlara anneleri hırka işlerdi. Düşündü küçük kız “Annem de diğer anneler gibi hırka işleyebilir miydi bana?”

Annesinin hep geleceğini söylemişti babası ona. Küçük kız ondan gizlenenleri bilmeden açardı gözlerini her yeni güne. Her gece elleri duaya açık gözlerini kapatırdı içinde ki savaş dünyasına. Bu kimsenin değil, Leyla'nın savaşıydı. Bu babasının değil Leyla'nın kaderiydi. Adam hapsolmuştu karısının kokusuna defalarca ama Leyla bağlanmamıştı anne kokusuna... Adam görebilmişti karısının güzel gülümsemesini ama Leyla o gülümsemenin sebebi olamamıştı. Adam karısının yanında olabilişti ama Leyla'nın içindeki boşluk hiç geçmemişti.

Ve küçük kızın bir umutla dünyaya açtığı gözlerinden hiç eksik olmamıştı hayal kırıklıklarıyla dolu gözyaşları. Leyla dünyaya gözlerini 1-0 yenik açmıştı. Her çocuk gibi düşmüştü ama her çocuk gibi ağlayıp kaldırılmayı beklememişti.

Kendi kendine kalkıp gülümsemişti çünkü hayat ona doğuştan düşmeyi öğretmişti. Kalkmayı da kendi kendine öğrenmişti.

Babası ona nasıl davranacağını, nasıl duracağını, hayatın bir imtihan olduğunu öğretmişti ama o imtihanı nasıl kazanacağını öğretmemişti. Yaşayarak öğrenmişti her şeyi Leyla. Yürümeyi babası öğretmişti, koşmayı hayat. Konuşmayı babası öğretmişti ama susmayı hayat. Annesizliği hayat hediye etmişti ona ama annesizliği ne babası öğretebilmişti ne de kendisi öğrenebilmişti

Ama Leyla'nın hikayesi yeni başlıyordu...

Camın kenarına oturmuş yağmur damlarının cama vuruşunu seyrediyordu küçük kız. Babası “anneni arıyorsan yağmur damlalarında bulursun” demişti babası. Babasının ne demek istediğini anlamamıştı ama cama vuran yağmur damlalarını seyrederek aklına gelmişti birden bire babasının bu sözleri gelmişti aklına. “Acaba hangisi

annem?" diye geçirdi aklından. Anlına düşmüştü altın sarısı saçları. Ellerile düzeltti parıldayan saçlarını. Kaşlarını çatmasına sebep olmuştu aklına gelen düşünce. Birden bire koşmaya başladı sandalyeye çarptı ayağını. Önce acıyla yüzünü buruşturdu ama aklındaki düşünce o kadar önemliydi ki ayağının acısını unutup devam etti koşmaya. Yıllardır içinde koşturduğu, mevsimi gelince ağaçlarından meyveler koparıp yediği bu ev cennet gibi geliyordu ona. Bahçede ağaçları sulayan babasının elini tuttu sıkıca. Babası hep yanıtsız bırakırdı sorularını, o da ısrarla sormaya devam ederdi. İçinde ki son umudu da kullanarak "annem nasıldı baba? Anlatsana..." dedi. Babasının anlatmayacağını düşünerek içindeki korkuyla. Şaşırmadı, çünkü yine babası sessiz kalmıştı. Sesinde ki hayal kırıklığını belli etmeye çalışarak ısrarla devam etti. "Hadi baba.."

Beklemediği bir şekilde cevap verdi babası. "Sana benzerdi Leyla." Dedi sadece. Öyle yüreği umutla dolmuştu ki Leyla'nın minicik dudaklarına yayıldı gülümsemesi. Dizlerinin üstüne çöktü ve avuçları içine aldı kızının ellerini. Aynı Leyla'nın ki gibi babasının da titriyordu elleri...

Bunu yapmayı hiç düşünmemişti babası, "zamanı geldi" dedi içinden "zamanı geldi..." Uzun uzun baktı Leyla'nın babası Ahmet Bey kızının gözlerinin içine.

"Hadi annene gidelim" dedi Leyla'nın beklemediği bir şekilde. Babasının ellerini tuttuğunda, kaybolmuştu elleri babasının avucunda. Yürümeye başladıkları o uzun yolda içinde tekrar dirilen umuda güvenerek babasına sorduğu ama hiç cevap alamadığı soruları hiç durmaksızın sormaya devam ediyordu. Ama yine soruları cevapsızdı. Babası sorularına cevap vermedikçe daha da meraklanıyordu Leyla.

O kadar küçük değildi kızı. On iki yaşındaydı ama babasını nazlısıydı. Bu yaşına kadar annesini merak etmişti hep çünkü annesinden ona kalan ne bir fotoğraf ne de bir hatıra vardı. Ahmet Bey karısı öldükten sonra tüm hatıraları bir kutuya koyup rafa kaldırmıştı aynı gülümsemesi ve yaşama sevinci gibi...

Bu zamana kadar hep mahallede oyun oynayan çocuklar tara-

findan dışlanmıştı, ona hep 'öksüz' denmişti. Defalarca camdan oyun oynayan çocukları seyrederek ağlamıştı, "benim annem var" demişti "benim annem var!"

Aklında ki düşüncelerden sıyrılıp yürüdükleri yola baktı. Bu yol nereye gidiyordu bilmiyordu. O kadar dalmıştı ki yürürken ne kaddır yürüdüklerini bile bilmiyordu. Sorduğu sorular cevapsız kaldıkça soru sormaktan da vazgeçmişti. "Geldik" dedi babası. İçinde bastıramadığı heyecanla kaldırdı kafasını. Bir sürü taş vardı burada, üstünde binlerce kişinin isminin yazılı olduğu. Buraya daha önce gelmemişti ama biliyordu burayı. Burada "sevdiğimiz sonsuza kadar uyuyor" derdi. Mezarlık...

Bu kez ilk defa annesiz kaldığını hissetti küçük kız. İlk defa mahalledeki çocukların dediği gibi öksüz kaldığını fark etti. Sustu, bu kez sadece sustu. Yıllarca annesini merak eden kız, bu defa soru sormuyordu. Yıllarca içinde ki merak duygusu yerini pişmanlığa bırakmıştı. "Keşke" dedi "keşke annem hep aklımda canlandırdığım gibi kalsaydı, keşke ben öksüz kalmasaydım." On iki yaşındaydı ama çoğu yetişkin insanda bile olmayan bir olgunlukla kuruyordu cümlelerini. Yine de bir ihtimaldi yüreğinde ki acıyı dindirecek olan. Babasına yaklaştı son umuduyla. Titreyen, ağlamaklı sesine engel olamayarak konuşmaya başladı. "Annemle burada mı buluşacağız, buraya mı gelecek annem? Neden burada buluşuyoruz ki, bizim hep gittiğimiz parka gelse olmaz mıydı?" dedi yalvarırcasına. Babasının gözlerinde aradığı umudu bulamıyordu. Bugüne kadar annesinin ölmüş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu zamana kadar annesinin ansızın gelip yıllardır içinde büyüttüğü boşluğu bir çırpıda dolduracağını, yaralarını saracağını, herkese "ben öksüz değilim benim annem var" deyip mahallede göğsünü gere gere annesiyle gezeceğini, annesinin ona beslenme hazırlayacağını, saçlarını tarayacağını, onu kucağında uyutacağını hayal etmişti. Ama hiç böyle hayal etmemişti...

Hiç konuşmadı babasıyla. Sesine hayran kaldığı babasının sesini duymak istemiyordu. Onu yıllarca kandırmıştı. "Annen gelecek, o seni hâlâ seviyor" diye kandırmıştı hep. Babası ona hem anne hem de baba olmuştu. Ondandır nefret edemezdi ama ona kızgınlıktan öte

kırgındı. Gitmiyordu ayakları. Yürümek istiyordu annesine doğru ama gidemiyordu. Usul usul yaklaştı annesinin toprağına. Önce çiçeklere baktı, sonra toprağına kokladı. “Annem böyle mi kokardı?” diye sordu cevap beklemeksizin. Bir bir çiçeklerin üstüne aktı gözyaşları. Kızını uzaktan izledi Ahmet Bey. Kızını döktüğü her bir gözyaşı damlası sanki o çiçeklerin üstüne değil de kalbine kızgın şiş gibi saplanıyordu. Belli etmedi Leyla’ya ama ona bunu yaşattığının pişmanlığını yaşadı içten içe. Saatlerce annesinin mezarının başında oturdu Leyla. “Yıllarca otursam da artık dolmaz içimde ki boşluk...”

“Ben geldim anne. Bu defa aklımda ki sana değil, toprak kokan sana geldim. Küçüklükten beri yağın yağmur ardında ki toprak kokusuna mest olurdum. Demek ki mest olduğum bu koku senin kokunmuş o anne. Babam bana pasta börek yapamıyordu ama pastaneden almayı ihmal etmiyordu, aç bırakmıyordu beni anne.

Saçlarımı örerdı ama hiçbir zaman Melek’in saçlarına benze mezdi. Çünkü onun annesi örerdı saçlarını. İlknur’un yakası hep bembeyazdı anne. ‘Annem renklilerle beyazları ayrı yıkar.’ Derdi. Babam bilmez anne hepsini birlikte yıkar, ondandır benim yakamın gri oluşu. Büyüyordum anne babam artık beni kucağında uyutamıyor. Sen olsan üşümeme izin vermezdin değil mi? Canım yandığında diğerleri gibi anne diye ağlayıp sarılamıyorum anneme. Herkes anne diye ağlarken ben babama koştum çıplak ayak. Bana öksüz dediler anne. Ama ben öksüzlüğümü hiç kabullenemedim. Şimdi toprağına kaç sene sarılısam geçer yüreğimde ki yara?”

Gözyaşlarını elinin tersiyle silip babasına çevirdi kafasına. Hiç yapmadığı bir şeydi ama kızının yanında sigara içiyordu. Üflediği dumanlar arasında kızarmış gözlerle baktı kızına. Ağır adımlarla yaklaştı babasına. Birden diz çöktü ve sarıldı babasının ayaklarına. Babasının bir damla gözyaşı düştü Leyla’nın saçları arasına. Düşen gözyaşı damlasının dindirmesi gerekirdi Leyla’nın yangınını. Ama dindirmedi. “Baba insanlar topraktan yaratılır demişti ya hani...” Annesinin mezarından aldığı bir avuç toprağı gösterdi babasına. “Yardım et baba ne olur, tekrar yapalım annemi. Lütfen baba lütfen...”

Leyla’nın hiçkırıkları arasına karışmıştı toprak kokusu. Babasının

kollarına sarıldı ama bir anda yenik düştüğü öfkesiyle hiç yapmayacağı bir şekilde babasını var gücüyle iteklemişti. Neye uğradığını şaşırды Ahmet Bey. Leyla da Ahmet Bey de bunu beklemiyorlardı. Titreyen sesine engel olamayarak “yıllarca avuttun beni baba... Yıllarca bana öksüz dediklerinde sen bana ‘sen öksüz değilsin senin bir annen var’ dedin bana. Sen beni yıllarca kandırdın baba... Ben bunca sene kendimi annesiz hissetmedim ama ben şimdi annesizim baba. Beni sen annesiz bıraktın sen affetmeyeceğim...” Üstünde ki toprağı temizlemeden yürüdü annesinin mezarına.

“Anne... Üstüme sinmiş toprak kokusunu yıkamayacağım. Hiçbir zaman kıyafetlerimin tamamen beyaz olmasını istemeyeceğim. Varsın benim saçlarım da Melek’in saçları kadar güzel olmasın. Benim içim kuruyup çöl olur ama senin toprağın çatlamaz bile bundan sonra. Benim bahçelerim ölse de senin mezarını yeşerteceğim anne. Benim üstüm toz toprak olur ama senin mezar taşın kirlenmez. Benim içime akan kanlar senin toprağına su olacak anne... Ben öksüz müyüm şimdi mahallede ki çocukların dediğı gibi?

Benim zihnimde de mi yok artık senin hayalin? Artık ‘anne’ dediğimde aklıma güzel bir kadınının hayali değil de bir avuç toprak mı gelecek anne? Sen benden gittin mi şimdi yoksa hiç gelmemiş miydin? Artık sen karanlık bir gölge misin aklımın en hücre köşesinde anne? Biliyorum sonsuza kadar uyumasaydın soğuk taşta, sıcaklığınla sarardın beni. Ellerin çürümeseydi toprak altında bırakmazdın ellerimi tutardın sıkıca, izin vermezdin düşme uçurumun kenarından. Biliyorum anne, gitmeseydin sarılırdın bana sıkıca. Bende sana sarılana kadar toprağına sarılacağım. Korurdun beni canın pahasına tüm kötülüklerden. Babam artık anne olamaz bana. Ben artık biliyorum benim annem bu toprak altında. Benim annem artık bu toprağına can, bu çiçeklere oksijen... Benim annem artık kalbimin mezarında. Ne ölü ne diri. Biliyor musun anne? Kalbimin mezarı şimdi çok ağır kalbime. Ama kalbim şimdi sen varken orda tüm kötülüklerle kör, tüm kötülüklerle sağır... Benim annem artık saçlarımın arasına gecenin karanlığından sığınmış yıldız, gökyüzünden gözlerime vurmuş ışık. “

“Merak etme anne. Ben okuldan kaçıp sana geleceğim. Zehra

her bana öksüz dediğinde gelip toprağına sarılacağım. Hatta gelip seninle uyuyacağım. Önünden bile geçmeye korktuğum bu mezarlığın içinde artık hiç korkmayacağım. Çünkü biliyorum anne, burada sen varsın sen yerin metrelerce altında olsan da gene de beni korursun anne. Aldığım şiiir ödevlerimi gelip sana okuyacağım. Sen de beni dinlersin değil mi anne?

Yeni çiçekler ekeceğim mezarına anne. O çiçekler bana sen gibi kokuyor gelecek, sana da ben gibi kokuyor gelecek... sen benim kokuma doy ben bin yıl koklasam da doyamam sana anne. Her insan bir gün uyurmuş sessiz sonsuzluğa sağırlıklıla. Az kaldı ben de bir gün senin yanına uyuyacağım. Söz ver bana anne. Ben bir gün seninle uyumaya gelirse bana sımsıkı sarıl olur mu? Ve de ki bana 'Sen artık çok yoruldu uyu, ben artık buradayım.' Ben şimdi sana olan sevgimi burada bırakıp sana olan özlemimi sırtlayıp gidiyorum annem. Gerçi böyle de yüküm çok ağır ama olsun. Dayanırım ben senin hatırına taşıdığım yüke. Bu yük sadece bedenime değil anne, senin içinde olduğun küçük kalbe de ağır geliyor. Şimdi toprağından bir avuç alıyorum anne. Bu toprağına bir gül ekeceğim ve ona gözüm gibi bakacağım. Merak etme ben yine geleceğim. Ve bir gün öksüz değil annesine bir kuş misali kavuşmuş serçe olacağım..."

Babasına baktı ağlamaktan kızarmış, nemli gözlerle. "Gidelim baba, tut elimden bırakma. Bir gün bizde ait olduğumuz yere gidelim..."

İlk Kırıntılar

İlayda DADİR

Şanlıurfa Anadolu Lisesi - 10/H

Bazen tarihin en can alıcı noktasına dalmak uzun süren bir yolculuğa çıkmak kadar büyüleyicidir. Sadece dilde tarihi araştırmak-tansa gezip görmeyi daha etkili bulan tiplerdenim. Bundandır ki üniversitede hiç düşünmeden arkeoloji bölümünü seçmiştim. İstanbul Üniversitesi arkeoloji bölümü.

Neredeyse İstanbul'da gezmediğim, çalışmadığım yer kalmamıştı. Ama artık ilgimi daha farklı şeyler çekiyor daha dikkat çekici şeyler bulmak istiyordum. Bunun için insanlığın ilk başladığı yere gitmem gerekiyordu. İnsanlığın ilk izlerinin olduğu Göbeklitepe'ye...

Uzun süredir bunun hayaliyle çalışmalara başlarken okuldan birkaç arkadaşına da bu fikrimi sundum. Çoğu burada kalıp tezlerini burada bitireceğini söyledi. Cansu hariç. Hem çalışma arkadaşım hem de oda arkadaşım olan Cansu aynı zamanda en yakın da arkadaşımdı. En büyük hayali aksiyon filmlerindeki gibi değişik bir yeraltı geçitti falan keşfedip bir dolu macera yaşamaktı. Ama bu bölümü seçip başlayınca pek de hayallerindeki gibi olmadığını fark etti. Hatta hiç değildi. Ama yine de ona sorsanız bölümünden hiç pişman olmadığını söyler. Üniversitedeki dosyaları doldurup Şanlıurfa yolculuğu için hazırlanmaya başladık. Harran Üniversitesinde bir süreliğine misafir olacaktık.

Akşamı Cansu elinde iki uzun kollu tişörtle geldi:

-Hangisini seçmeliyim? Yoksa daha kalın bir şey mi almalıyım. Sonuçta eylülün sonundayız.

Kafamı bilgisayarın başından kaldırıp çaresizce duran Cansu'ya baktım.

-Sanmam ama yine de sen istediğini al.

Tekrar bilgisayarımın başına döndüğümde Cansu da valizini doldurmak için dolapları karıştırıyordu. Bilgisayarda gidiş-geliş bitlerini aldığım gibi ekranı kapattım ve kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Kimi insan sadece idealleriyle yaşar. Belki de hırsır onu ayakta tutan. Kimi insan da hayalleriyle, umutlarıyla yaşar çünkü bilir ki ne kadar düşse de umut ona hadi kalk ve bir daha dene diyeceğini bilir. Kalkar ve tekrar dener.

Alarımın sesiyle uyandım ve derhal Cansu'yu uyandırdım. Söylene söylene de olsa kalktı. Acele hazırlanıp uçağa yetişmek için taksici çağırdık.

Ah şu taksiciler gün boyu kim bilir ne maceralara tanık oluyorlardır. Sabah erken kalkıp yolda simit satan bir çocuğun başını okşayıp boğazda bir bankta sıcak çay alıp denizin kokusunu içine çekerekten kahvaltısını yapıp ilk müşterisini almak için yollara mı düşüyorlardır.

Ben bu düşüncelere dalmışken arabanın aynasından taksiciyle göz göze geldik.

-Bir sorun mu var abla?

-Anlamadım?

-Çoktan geldik ve hala parayı ödeyip inmenizi bekliyorum.

-Dalmışım, affedersiniz.

Cansu'yu dürterek uyandırdım ve valizleri kaptığımız gibi havalanına geldik. Sıradan kontrolleri de geçtikten sonra uçağa bindik. Elimde sıcak kahvemle uçaktaki yolcuları izliyordum. Pala bıyıklı bir adam kimseye aldırmdan horluyor yanındaki tombul teyze horlamasın diye onu dürtüyordu- pek aldırıldığı söylenemez ama- küçük bir çocuk annesine durmadan gökyüzü hakkında soru yağmuruna tutuyordu. O yaşta bir çocuğun yapabileceği en normal davranıştı. Kıvrık saçlı genç, limon kokluyordu. Büyük bir ihtimalle kusma fo-

bisi var. Kızıl saçlı kadın, makyajını temizliyor, birileri müzik dinliyor, birileri hayal kuruyor.

Uçaktan inip gideceğimiz yere kadar araba tuttuktan sonra nihayet Harran üniversitesinin kampüsüne ayak basmıştık. Bizi dekanın asistanı karşılamıştı. Ahmet... sempatik ayrıca da komik esprilere sahipti. Yol boyunca birçok olay anlatıp durdu. İnsanları diliyle çok çabuk etkisi altına alabiliyordu. Bu gerçekten iyi bir yetenektir.

Sonunda dekanın odasına gelmiştik. Kapıyı çaldık ve usulca odasına girdik. Yüksel Doğan... Tahmin ettiğim ve gördüğüm kişi arasında dağlar kadar fark vardı. Ben daha çok ellili yaşlarında, ak saçlı, çökük yüzlü, gözlüklü birini beklerken karşımda parlak siyah saçlı, zarif burunlu çekik gözlü orta yaşlarında şık biri duruyordu. Giydiği lacivert takım duruşuna ayrı bir güzellik katmıştı. Elini uzattı ve bizimle tokalaşarak kısaca gezi planlarını anlattı. Göbeklitepe başta olmak üzere Şanlıurfa'nın tarihi mekanları ve kültürüne de şahit olacaktık. Daha ilk konuşmasından puanını vermiştim. Asistanından belliydi konuşurken istemsizce etkisi altına alıyordu insanları diksiyonunun berraklığı ve destekleyici mimikleriyle harika bir konuşmacıydı. Yarın kaçta buluşacağımızı söyledikten sonra dinlenmek için odalarımızı gösterdi. Ahmet'in yardımıyla valizlerimizi odaya çıkardık.

Gözlerimi kapatıp tam uykuya daldığımı hissederken Cansu'nun şikayetçi sesiyle göz kapaklarımı tekrardan araladım.

-Çok sıcak burası. Getirdiğim giysilerin hepsi uzun kol. Sıcaktan kavrulurum ben!

Onu uyurabilirdim. Şikayetlerinde çok haklıydı. Yanımda getirdiğim birkaç kısa kollu tişörtlerden ona verince bir nebze olsun rahatladı. İlerleyen günlerde zaten alışverişe çıkacaktık. Şimdilik sorun çözülmüştü.

Akşam yemeğini dekan ve birkaç öğretim görevlisi ile birlikte yedik. Kebap çeşitleri, mezeler, çorbalar hakkını vermek gerekirse damak lezzetinin de bu derece iyi olacağını düşünmemiştim. Özellikle kebab değince aklımıza birçok il gelebilir ama sanırım yediğim en iyi kebabın buradaki kebab olduğuna karar verdim. Yemek ve

tattan gerçekten anlıyorlardı.

Yemek sırasında birçok konu döndü masada ama ben çoğunlukla tek tük cevap veriyor bazen de sadece başımla onaylıyordum. Yemekten hemen sonra Yüksel tatlı önerisinde bulundu. Bu hepimizin beğenisini aldı. Öğretim görevlileri yarına acil işlerinin olduğunu söyleyerek kibarca izin isteyip gittiler. Biz de Yüksel'in rehberliğinde bir künefeciye geçip oturduk. Siparişleri verdik ve beklemeye başladık. Sessizliği ilk bozan Yüksel oldu:

-Buranın künefelerinin üstüne bir künefe tanımıyorum.

Hafif bir gülümsemeyle cevap verdim:

-iddialısınız yani.

Gülümsememe karşılık vererek:

-Tabi öyleyim. Bir dene sen önce.

Böylece sohbet devam ederken Cansu birkaç eşya almak için Ahmet'in ona eşlik etmesini istedi. Ahmet kabul edince siparişlerinin çok acele olmadığını belirterek çıktılar.

Yüksel:

-Suna

Camdan dışarı daldığımı ismimi ikinci kez tekrar etmesinden anlamıştım.

-Efendim

-Kendinden hiç bahsetmedin. Sadece İstanbul arkeoloji bölümü son sınıf öğrencisi olduğunu biliyorum.

-Evet, haklısınız. Ben ilgili ama ayrı bir aileden geliyorum. Annem ve babam daha ben küçükken boşanmışlar, anlaşamama nedeniymiş. Babam bir avukat annem ise hemşire bense onlardan çok ayrı bir mesleğe yelken açmak istedim. Babamın hep ilgi duyduğu bir meslekti. Bu konuda onun desteğini inkar edemem. Annem ise ne yapmaktan mutluyusam benim için en iyisinin o olduğunu söyler ama mesleğime pek sıcak baktığı söylenemez. Liseye kadar babamla yaşıyorduk. Üniversitede Cansu ile ayrı bir eve taşındık. Ve en bü-

yük idealim bir gün sadece bizim ülkede değil dünyadaki her kazıda imzamin olması.

Gözlerindeki ışıltıyla bana baktı:

-Bu çok büyük bir ideal doğrusu şaşırttın beni. O halde evlenmeyi falan düşünmüyorsun?

-Evlilik çok büyük bir karar. Özellikle de kendi ailemi göz önünde bulundurmam gerekirse. Sadece sevmek değil anlamak da gerekir. Ciddi bir karar olmasının yanında zamanla olgunlaşacak bir karar doğrusu.

Cevabımdan memnun olmuş bir edayla başını salladıktan sonra künefeler çoktan önümüze gelmişti. Çatalımla bir parça koparıp ilk lokmayı yerken gerçekten bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim. Şerbetinin, peynirinin o kıvamı o kadar hoşuma gitmişti ki ikinci, üçüncü lokmalarımda ardi ardına geldi.

Yüksel gülerek:

-İddialı olmakta haklıyım değil mi?

Gülümsedim sadece...

Sabah erkenden Göbeklitepe'ye olan yolculuğumuz başlamıştı. Serviste Yüksel başta olmak üzere asistanı Ahmet ve üç tane de gönüllü arkeoloji bölümü öğrencileri vardı. Kalabalık bir ekip olmamız benim için avantajlı bir durumdu.

Yol boyunca Ahmet bize rehberlik ediyor her şeyi ayrıntısıyla anlatıyordu. Onu dinlerken artık geldiğimizi fark ettim. Servisten indiğimde, buranın havasının bile farklı olduğunu hissettim. Göbeklitepe insanlığın ilk izleri, ilk inançları, ilk tapınakları... bir süre taşların üzerindeki motiflerden kendimi alamadım. Akıl alması zor bir şeydi. O kadar yıl öncesinde taşları nasıl böyle işlemişlerdi, taşımışlardı? Ve daha birçok soru kafamı kurcalarken arkamda bir ses işittim.

Yüksel:

-Çok hevesli gördüm seni.

Bu kadar belli ediyor muydum?

-Evet, bir an önce çalışmalara başlamak istiyorum sadece. Bununla ilgili harika bir tez sunacağıma eminim.

Gülümseyerek bana doğru eğildi:

-Bunun harika bir çalışma olacağına eminim.

Bende gülümsedim.

Yüksel:

-Bir yardıma ihtiyacın olursa ben buralarıdayım.

Başımı onaylarcasına salladım. Yaklaşık bir saattir Göbeklitepeyi köşe bucak gezdikten sonra önemli gördüğüm her şeyi kısaca not alıp, birkaç adet de fotoğraf çekmiştim. Herkes son işlerini hallettikten sonra tekrardan servise binip geri üniversiteye döndük. Soluğu kütüphanede aldım. Notlarımı düzenlemek ve eksik yerleri bulabileceğim bir kitaptan tamamlamak için.

Neredeyse tüm yazılar bitmişti fakat iki konu hakkında hala eksik yazım vardı. Kitap yetersizdi. Ben de kütüphaneyi dolaşıp başka kitaplar aramaya başladım. Bulduğum beş, altı kitabı da incelerken bunun nafiye bir uğraş olduğunu anladım. Aklıma Yüksel'den yardım almak geldi. Sonuçta yardım edeceğini söylemişti. Kitaplarımı topladım ve kütüphaneden çıktım. Odasında olmalıydı. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Yüksel masanın başında oturmuş, kitap okuyordu. Eski bir kitap olmalıydı. Kalın ciltli ve sayfaları koyu tonlarındaydı. Beni görünce ayağı kalktı:

-Suna hoş geldin. Seni beklemiyordum doğrusu. Dinleneceğini düşünmüştüm.

-Yazıyı bitirmeden dinlenmek istemedim.

Gösterdiği yere oturdum. Ve söze başladım.

-Sizden yardım almak için gelmiştim aslında.

-Tabi nasıl yardımcı olabilirim?

Daha sonra eksik yazılarımı Yüksel'in anlatımıyla tamamlamaya başladım. Hatta bilmediğim o kadar çok bilgi vardı ki birkaç ekleme de yaptım. Sonunda teşekkür edip odama çıktım. Cansu çoktan

uyumuştı. Sessizce yazıları bilgisayara geçirmeye başladım. Bittikten emin olduktan sonra ben de uykuya daldım.

Sabahı kafeteryada kahvaltımızı yaparken Ahmet alelacele yanımıza geldi.

Cansu:

-Bir soluklan Ahmet ne oldu?

Ahmet hafifçe gülümsedi ve:

-Plan değişti. Sizi Balıklıgöl ve tarihi konaklara şimdi götüreceğiz.

Cansu bundan memnun olmamış halde:

-Ama daha iki gün vardı?

Ahmet:

-Zaman yok. Haydi hemen hazırlanın! Yarım saate çıkıyoruz.

Sinirle başımı salladım:

-Kafanıza göre program mı değiştiriyorsunuz?

Ahmet kafasını mahcup bir edayla eğdi:

-Bunu dekanla konuşmalısın Suna. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum.

Hızlıca yanımıza birkaç parça eşya alıp arabaya bindik. Cansu'nun da benim de suratımız asıktı. Sürpriz plan değişikliği hoşumuza gitmemişti. Yüksel de bunu fark etmiş olacak ki bir iki konu açtı sonrasında da sessiz kalmaya başladı. Yaklaşık 45 dakika sonra Balıklıgöl'ün girişine varmıştık. Sağ tarafta bir cami vardı. Yol boyunca ilerleyip önce klasik bir gelenek olan balıklara bakıp ellerimizdeki yemleri onlara atmaya başladık. Biz balıkları beslerken Ahmet de anlatmaya başladı. Hz. İbrahim'in ateşe atılması ve mucizevi bir şekilde ateşin suya odunların ise balıklara dönüşmesi... yani burada balıkların hepsini kutsal sayıyorlardı. Hemen sonra Hz. İbrahim'in doğduğu mağarayı ziyaret etmek için yanımıza aldığımız birkaç şalı başımıza örttük. İçerisi sandığımızdan daha kalabalıktı. Herkes dua-

lar ediyor, namaz kılıyor, içerisindeki şifalı suyu şişelere doldurmak için sıraya giriyorlardı. Duamızı ettik ve bir şişeye de biz su doldurduktan sonra çıktık. Bahçede Yüksel ve Ahmet'in yanına vardık. Ahmet sırada kapalı çarşmayı gezmek olacağını söyledi.

Ahmet ve Cansu önde ilerlerken Yüksel bana yaklaştı:

-Program değişikliği canını çok sıkmış anlaşılır.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerinde endişeli bir hal vardı. Onu rahatlatmak istercesine:

-Hayır, canımı sıkmadı.

Sanki cevabımdan tatmin olmamıştı. Bu yüzden açıklama yaptı:

-Akşamı size bir sürprizim var onun için planları biraz öne aldık. Ama buna degeceğine eminim.

Güldüm ve:

-Yine iddialı konuşuyorsunuz Yüksel Bey.

Gülmeme karşılık vererek:

-Yanıldığımı hatırlamıyorum ama küçük hanım.

Manidar bir gülüşle baktım ve göreceğiz.

Ahmet ve Cansu'nun yanına yetiştiğimizde Cansu'yu geleneksel bir kıyafetle gördüm. Ahmet'in kameramanlığını beğenmemiş olacak ki ikisinin de söylenmelerinden belliydi. Ahmet beni görünce sevinçle:

-Suna sonunda! Kurtar beni bu deli kızdan. Aynı fotoğrafı yirmi kez silip tekrar çekti.

Ahmet'in bu yakarışı hepimizi güldürmüştü. Cansu'yu birkaç kez farklı pozlardan çektikten sonra zorla bana da kıyafetleri giydirdi ve bu sefer kameramanlığımı o yaptı.

Yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken kapalı çarşının içine girdik. İçerisinde birçok dükkan vardı. Baharat, sabun, acı kahve kokuları birbirine karışmıştı. İstanbul'daki kapalı çarşmayı andırıyordu. Tek farkı her iki adımda bir kuru biber, kuru patlıcan vb şeyleri satanlar-

la karşılaşmamdı. Biraz eve bende pul biber almaya karar verdim. Sonuç olarak Şanlıurfa'ya gelip biber almadan gidilmezdi.

Gezimizi sonunda herkesin gerçekten yorulduğunu kanaat getirerek bir çay bahçesinde soluklanmaya karar verdik. Tavşan kanı çaylarımızla muhabbetimiz katlanmaya başladı. Ahmet bize yaşadığı komik anları anlatırken Cansu da benzer olayları anlatıyordu. Yüksel ve ben dinleyici konumundaydık. Sonrasında Yüksel anlatmaya başladı: çocukluğunu, ne şartlarla okuduğunu, erken yaşta ne kadar başarılı olduğunu anlatırken şaşkınlığıma yenik düşerek istemsizce dökülüveren cümlelerime karşı koyamadım:

-O yüzden normal bir dekana göre daha gençsiniz!

Bu cümlem hepsini güldürmüştü. Bir süre sonra kurduğum cümlelerin ben de komik olduğunu anlayınca gülme tufanına bende katılmıştım.

Akşamı Yüksel'in bizi götüreceği yer için hazırlanıyorduk. Yarım saat sonra hepimiz arabada toplandık. Geldiğimiz yer büyükçe bir avlusu olan tarihi bir konaktı. Gerçekten mimarisi göz alıcıydı. İçeri geçtik ve şark odası denen yerde kırmızı minderlerin üstünde oturduk. Kısa süre sonra çalgı ekibide gelince hepimiz kendimizi söylenen türkülere eşlik ederken bulduk. Yüksel yavaşça kulağıma eğilerek:

-Sıra gecesi sürprizimi nasıl buldun?

Bende kulağına eğilerek:

-İddialı olduğunuz konuları artık sorgulamama kararı aldım.

İkimizde gülerek tekrar türkülere eşlik etmeye başladık. Bir süre sonra Yüksel aniden yerinden kalktı ve hiç beklemediğim bir edayla sazı eline aldı. Çok tanıdık gelen türküyü çalmaya başladı. Ama asıl konu türküyü çalması değildi asıl konu türkünün kendisiydi:

“Söyle Sunam nerelisin

Yıldızlar gibi harelisin

Niye böyle karelisin

Gel gurbete çıkalım senle.”

Bildiğim bir türküydü bu. Çok da sevdiğim. Ben de eşlik etmeye başladım. O anda o sustu ve sadece çalmaya başladı. Tek benim sesim duyuluyordu.

“... Boşunadır sözün bana

Benden yar mı olur sana

Merhem süremem yarana

Var git yoluna...”

Sonra nakaratı birlikte söyleyerek bitirdik. Türkü bittiğinde hala gözlerimiz birbirini süzüyordu. O an sanki her şey susmuştu. O da bir saniye olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Bu anı kafama tarihiyle kazımıştım 29 Eylül içinde adımın bulunduğu türküyü eşlik edişim, Yüksel’e karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğim ilk gece...

Büyük bir alkışla tekrar yerlerimize geçtik. Sıra çiğ köfte faslına gelmişti. Çalgılarla desteklenen köftenin tadını da merak ediyordum. Çiğ köfte dedikleri köftenin ne özelliği olduğunu da.

Yüksel bana bir tabak getirdi ve yanıma oturdu. Maruluyla ilk lokmayı ağzıma attığım anda genzimin feci derecede yandığını hissettim. Başımdan terler dökülüyor. Gözlerim yaşarıyordu. Yüksel gülerek bana soğuk bir ayran uzattı.

-O kadar iştahlıydın ki seni uyarmayı unuttum.

Ayranı kafama dikerken bir yandan da acısıyla da ne lezzetli olduğunu fark ettim köftenin. İkinci lokmamı daha tecrübeli ağzıma götürürken bir yandan da ayranı içiyordum. Her lokmamda bir yudum ayranla köfteyi bitirdiğimde kendime çok şaşırmıştım. Ben acı sosu bile kullanmazken bu kadar acı bir şeyi yemem büyük başarıydı.

Gecesi hepimiz yorgun argın odalarımıza çıktık.

Sabahın erken saatlerinde Cansu’nun valizini toparladığını gördüm. Şaşkın bir halde:

-Neden toparlanıyorsun?

Gülerek bana baktı:

-Söyle Sunam! İstanbul'a dönmemize kaç gün kaldı?

Yaptığı imaya yastıkla karşılık verdikten sonra tarihe baktım. Yarın erkenden İstanbul'a dönüyorduk. İçimde bir burukluk hissettim. Bu kadar az zamanda ne çabukta alışmışım Urfa'ya. Sıcak insanlarına, lezzetli yemeklerine, tarihine, eğlence mekanlarına ama en çok da Yüksel'e...

Bilgisayarımda çalışmamın sonunu getirmeye ayırdım bu günümü. Son başlıklar, düzeltmeler ve nihayetinde tezim bitmişti. Sıcak kahvenden birkaç yudum alarak kitabıma dalmışken telefonum çaldı. Ekranı bakınca şaşkınlığım iki katına çıkmıştı. Arayan Yüksel'di. Telefonu açtım ve:

-Efendim

Yüksel tedirgin çıkan sesine aldırmadan

-Suna bu akşam buradaki son akşamın olduğunu biliyorum. Eğer seni yemeğe çıkarmama izin verirsen çok mutlu edersin beni.

Bu sözler yüzümde kocaman bir tebessüm oluşmasını sağlamıştı.

-Elbette.

-Peki seni 6'da alırım.

-Bekliyor olacağım.

Telefonu kapattım ve saatin 5 olduğunu fak ettim. Hızlıca hazırlanırken Cansu odaya girdi.

-Bir yere mi gidiyorsun?

-Yüksel ile yemeğe çıkacağız.

Cansu manidar bir gülüşle:

-İlanı aşk edecek hazır ol!

Güldüm. Son hazırlıklarımı tamamladım.

Yüksel siyah bir takım elbise ile beni karşılamıştı. Bir an üzerim-

deki lacivert diz boyu elbisemin fazla durduğunu düşünsem de Yüksel'i bu halde görünce fikrimi değiştirdim. Ön kapıyı bana kibarca açtı ve kendisi de hızla şoför koltuğuna geçti. Yol boyunca ikimizde susuyorduk. Sanki söyleyeceklerimizi yemeğe saklıyor gibiydik. Bir restorana geldik ve bize ayrılan yere geçtik. Garsonlar önümüze menü indirdiğinde Yüksel bana göz kırparak:

-Buranın lahmacununu yemeden göndermem seni.

Gülümseyerek başımı salladım ve garson hızlıca siparişlerimizi aldı. Söze ilk Yüksel başladı:

-Tezini tamamlayabildin mi?

-Evet, bitirdim.

-Buna sevindim ama gitmene üzülüyorum doğrusu.

Sonra başını hafifçe ovaladı:

-Gitmeni istemiyorum.

Duyduğum cümle karşısında anlık bir şaşkınlık yaşasam da tepki vermedim. Tam sözüme başlayacakken garson önümüze sıcak lahmacunları ve köpüklü ayranları indirdi. İkimizde sessizce önümüze indirilenleri yemeye başladık.

-Nereye gidiyoruz?

Gözlerim kapalıydı ve Yüksel'in sürpriz diye nitelendirdiği yere gidiyorduk.

Sonunda vardığımızı söyledi ve yürümeme yardımcı olarak belimden tuttu. Son olarak gözlerimi açtığımda gördüğüm manzara karşısında dona kaldım. Tüm Urfa ayaklarımın altındaydı adeta. Işıl ışıl, capcanlı ve çok huzurluydu. Yanıma geldi ve:

-Burası Seyir Tepesi. Şanlıurfa'yı bir de bu açıdan gör istedim.

Birlikte çimlere oturduk ve Urfa'nın gece vakti görüntüsünü seyretmeye başladık. O anda ikimizde başımızı çevirdik ve göz göze geldik. Hafif tebessüm ederek, Yüksel:

***Bağ-ı dehrin hem hazanın hem baharın görmüşüz
Biz neşatın da gamın da ruzgarın görmüşüz...(Nabi)***

Bu dünya bahçesinin hem sonbaharını hem ilkbaharını görmüşüz. Biz hem sevinç hem üzüntü zamanlarını yaşamışız...

Suna senle bu garip hayatımın bahçesinde nice ilkbaharlara adım atabilir miyim?

Ne diyeceğimi bilememiştim. Yüksel'in son olarak şair Nabi'nin gazelleriyle bana seslenişi kalbimin atışlarının daha da hızlanmasına sebep olmuştu. Her dizi ve filmlerde görülüyordu ama insan gerçek aşkı, gerçek hayatta yaşadığı zaman, bunun varlığını kabul etmesi neden bu kadar zor olabiliyordu ki.

Cevap vermek yerine usulca uzanıp elini tuttum. Gözlerinden bunu beklemediği belli oluyordu. Başımı göğsüne yasladım ve şehri izlemeye başladık Şanlıurfa'yı...

Yağmur ile Rüzgâr

Ebru KORKUNÇ

Yahya Kemal Beyatlı Anadolu Lisesi - 11/B

Çok şaşırılmış hatta korkmuştu Rüzgâr Bey. Yıllarca insan bedeni içinde hapsolmuş olan ruhu şimdi bir bülbülün içerisindeydi. Kanatlarına baktı, rengârenk tüyleriyle kendini daha da garip hissetti. Ben nasıl bu duruma düştüm diye bağırmak, derdini cihana duyurmak istedi. Ağzını açar açmaz eşsiz bir şiirin nağmeleri gibi şakıdığını işitti; öyle ki canlı cansız bütün mevcudat kendisini dinlemeye koyulmuştu. Doğrusu yeni sesine ve bedenine alışmaya da başlamıştı. İnsanoğlu bir garip, diye aklından geçirdi Rüzgâr Bey. Sen gel yirmi beş yıla yaklaşan ömrünü insan bedeni içinde geçir, sonra nasıl olduğunu bile bilmeden bir bülbülün olarak yaşamaya başla ve bu durumu da yadırgama! Demek ki şimdiye dek gören, gözlerim değil ruhummuş. Gözlerim birer pencereymiş, ruhum bu âlemi o pencerelerden seyredermiş. Öyleyse koklayan, işiten ve hisseden de aslında ruhummuş ki yeni bedenime hiç yabancılık çekmedim. Yıllardır ev ev dolaşır duran müzmin bir kiracı gibi bu yeni evime de hemen alıştım. Mademki bu işten kurtuluşum yok, şöyle bir dolanıp durayım etrafta. Bakalım neler göreceğim!

Kanatlarını çırpı, yükseldikçe yükseldi Rüzgâr Bey; yeryüzü halısı bir zamanlar yaşadığı evin salonundaki halıdan farksızdı artık. Şaşırdı! Güneşe baktı; Güneş, evini aydınlatan bir lamba gibi göründü gözüne. Bir anda koca kâinat bir eve, yeryüzü o evin halısına, güneş ise bir lambaya ve sobaya dönüşmüştü. Yıldızları evinin tavanını yaldızlayan süsler, Ay'ı ise gece lambası olarak düşündü Rüzgâr Bey ve içini eşsiz bir acıma duygusu kapladı. Başta kendisi olmak üzere

bütün insanlara acıyordu. Şimdiye dek ne kadar küçük bir dünyada yaşamışım meğerse! Bütün dünyayı yutsa tok olmayacak ruhumu dünyanın süfli işleri içinde tüketmişim. Ev ve iş arasında geçen bomboş bir ömür... Kim bilir! Belki de bunun cezası olarak insan bedenim elimden alındı ve yeni bir bedende yeni bir şans tanındı bana. Ardından bir ürperti hissetti Rüzgâr Bey. Bir yağmur damlacığı minik bedenini ıslatmıştı ama ürpertinin nedeni yağmurun kendisi değil adıydı. “Evet ya!” diye şakımaya başladı o güzel sesiyle. “Nasıl da aklıma gelmedi! Yağmur’u düşünüyordum en son. İnsan bedeni içindeki son anlarım biricik çocukluk aşkım Yağmur’u düşünerek geçmiş demek ki! Her ne kadar beni büyük olasılıkla unutmuş olsa da o benim koparmaya ve koklamaya kıyamadığım gülüm idi ve öyle de kalacak.” Ardı sıra gizli bir memnuniyet hatta mutluluk duydu Rüzgâr Bey. Öyle ya! İnsan bedeni içerisindeki son anlarını herkesten hatta kendinden bile gizlediği biricik aşkını düşünerek geçirmişti. Defalarca cesaretini toplayarak ilanı aşk etmeye karar vermiş, her defasında büyük bir hüsrarla vazgeçmişti düşüncesinden. Onu bir insan değil insanüstü bir varlık olarak görmekteydi. Değil benim gibi alelade bir insanla, yeryüzündeki hiç kimseyle hayalen bile olsa onu yakıştıramam” deyip vazgeçmişti bu düşüncesinden. Yağmur, Rüzgâr Bey için onu ilahi aşka götüren kutsal bir yoldu, bir rehberdi. Onun o duru ve eşsiz güzelliği hatırına geldikçe dikkat kesilirdi Rüzgâr Bey. “Bu saf güzellik, öyle bir güzelden geliyor olmalı ki anbean değişen kâinat eşsiz güzellikleriyle o güzeli tarif ediyor” diye düşünürdü.

Rüzgâr Bey, Yağmur’u andıkça kederlendiğini hissetti; kederini birazcık olsun hafifletmek için bir şiir dillendirmek istedi. Hafzasında bol miktarda bulunan şiirleri yokladı, söz ustasının nefis şiirini, kendisine yeni bahşedilmiş o mükemmel sesiyle şakımaya başladı:

*Aheste çek kürekleri mehtab uyanmasın
 Bir âlem-i hayale dalan ab uyanmasın
 Ağuş-ı nev-baharda habibedir cihan
 Sürsün sabah-ı haşre kadar hab uyanmasın
 Dursun bu musiki-i semavi içinde saz
 Leyl-i tarabda bir dahi mızrab uyanmasın*

*Ey gül sükûta varmağı emreyle bülbüle
Gülşende mest-i zevk olan ahabab uyanmasın
Değmez Kemal uyanmağa ikmal-i ömr için
Varsın bu uykudan dil-i bîtab uyanmasın*

Rüzgâr Bey, bülbül lisanıyla o kadar içten şakıyordu ki zaman durmuş gibiydi. Her bir mevcut, en mühim işlerini bile bırakmış onun dillendirdiği gazeli pürdikkat dinliyordu. Bütün dinleyiciler namına bulutlar ağlamaya, şimşekler ağıtlar yakmaya başlamıştı sanki. Akabinde Rüzgâr Bey'in hatıra külleri eşelenmiş, biraz daha canlanmış, gerçekliğin yakıcı ateşi yüzünü göstermeye başlamıştı. "Eyvah!" diye inledi Rüzgâr Bey. Nasıl da hatırlayamadım! Nadire-i cihan bir güzel olan Yağmur'unun hastalık haberini almıştım, bu haberden sonra kendimi bırakıvermiştim. Acaba ne hâldedir şimdi? Ona nasıl ulaşabilirim ki? Kim bilir! Belki de insan bedeniyle yapmadığımı şu minik bülbül bedenimle yaparım. Onun penceresinin kenarına konar, aşkımı anlatan nağmeleri doya doya haykırırdım ona. Yıllarca hasretiyle yanıp tutuştuğumu, doya doya bakmaya bile kıyamadığımı, hayatta ve sağlıklı olduğumu bile bilmenin hayatıma anlam kattığını söylerdim...

Rüzgâr Bey, bu karmakarışık düşünceler içerisinde bunaldıkça bunaldı, "Gökte bulamadığımı yerde bulurum belki" diye aklından geçirdi. Ardı sıra kalbinin sesini dinleyip aşağılara doğru kanat çırpmaya başladı. Kendisi gibi rengârenk olan bir gül bahçesini gözüne kestirdi, aralıksız çırpıp kanatlarını. Bahçedeki güller sevinçle karşıladılar Rüzgâr Bey'i, tepelerinde durup şakıması için yüksekçe bir yeri gösterdiler ona. Rüzgâr Bey, gösterilen yere konmak için kanat çırpmaya davranacaktı ki gözleri güller arasında bir güneş gibi parlayan bir güle ilişti. İşte o anda kalbi duracak gibi oldu Rüzgâr Bey'in. Çünkü bu gül, Yağmur'un ta kendisiydi. Bir an küçük dilini yutacak gibi oldu, bir şeyler söylemek istedi ama nafi... Belleğini kaybetmiş bir divane gibi ne yapacağını bilemez hâlde baktı Yağmur'a. Yağmur, onun bu mahcup hâlini anlamış olacak ki söze başladı hemen. Seni çok bekledim, dedi. Yıllarca yolunu gözledim ama bir türlü gelmedin. Şimdi geldin ama gördüğün gibi hazan mevsiminin sonlarındaki bir gülüm ben artık. O güzel simamdan, o neşeli gü-

lümsemelerimden bir eser kalmadı; hayatın parıltısı sönmeye yüz tuttu, yolun sonu göründü bana. Güzeller güzelinden son isteğim bu fani diyardan göçmeden önce o asil yüzünü bir daha görmektir, onu da çok görmedi, görüşmeyi nasip etti seninle. Şimdi kalp rahatıyla gözlerimi kapayabilirim. Hakkını helal et bana...

Rüzgâr Bey, Yağmur'un konuşmalarını gözyaşları akıtarak hayretle dinledi. Onun konuşması bitince de heyecan taşan bir merakla sordu: Kulaklarıma inanmıyorum! Benim seni sevdiğim gibi sen de sevdin mi beni? Benim varlığımdan bile haberin yoktur sanıyordum.

Yağmur'un yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Daha ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki rahatsız edecek kadar tiz bir bülbül çığılığı yankılanmaya başladı. Ardından güle ait neler varsa bir bir kayboldu, Rüzgâr Bey kan ter içinde yatağından fırladı. Korkmuştu. Kanatlarını hâlâ duruyor mu der gibi baktı kollarına. Kollarının yerli yerinde durduğunu görünce sevindi, sonra bu sevincine güldü. Ne kadar da gerçekçi bir rüyaydı der gibi başını salladı, rüyasında gördüklerini unutmamak için tekrar hatırlamaya çalıştı. O anda rahatsız edici kapı zili tekrar çalmaya başladı. Bir an önce bu çirkin sesli bülbülü değiştirip yeni bir zil sesi bulmalıyım, diye söylenmeye başladı. Söylene söylene kapıyı açtı. Asık suratlı bir kargo görevlisi dövecek gibi baktı yüzüne. İsmi sorup kâğıdı uzattı, "İmzalayın lütfen" dedi. Rüzgâr Bey, uyku sersemliğiyle uysal bir çocuk gibi denileni yaptı. Görevli, eline bir paket tutuşturup ayrıldı; Rüzgâr Bey yarı uykulu bir şekilde içeriye girdi, kanepede bir süre oturdu. Kızgın bir şekilde kargo görevlisine saydırmaya başladı. Hayatımda gördüğüm en güzel rüyayı resmen sabote etti adam! Benim bildiğim kargocular, kapıya bile gitmeden şöyle bir mesaj gönderirler: Geldik, evde yoktur. Kargonuzu iki gün içinde şubemizden alabilirsiniz. Ömrümde ilk defa işini iyi yapan bir kargocuya rast geldim; o da bari rüyada gördüğüm Yağmur'la sohbetime engel oldu. Ne bahtsız bir adamım ben!..

O ana kadar elindeki paketin kimden geldiğine bile bakmayan Rüzgâr Bey, göz ucuyla pakete baktı. Bakar bakmaz dehşete kapıldı! Acaba yanlış mı görüyorum, diyerek gözlerini ovuşturup tekrar baktı. Bir yanlışlık yoktu; paketi gönderen Yağmur'du. Elleri ayakları

birbirine dolanan Rüzgâr Bey, çaylak bir çırak gibi paketi açmaya çalıştı, uzun uğraşlar sonunda paketi açmayı başardı. Sekiz on kadar fotoğraf ve bir zarf çıktı paketten. Önce fotoğraflara baktı Rüzgâr Bey. Neşeli çocukluk anıları canlanmıştı gözünde. Yağmur'la geçirdiği masum zamanlar yaşartmıştı gözlerini. Daha sonra ağır hareketlerle zarfı aldı eline. Acaba açsam mı açmasam mı der gibi şaşkınlıkla zarfı elinde çevirdi bir süre. Ardından cesaretini toplayıp seri hareketlerle zarfı açtı ve okumaya başladı:

Çocukluk aşkım, temiz ruhlu arkadaşım Rüzgâr,

En güzel dileklerle selamlıyorum seni. Adresini kuzenin Berk'ten aldım. Tesadüfen karşılaşmıştık Berk'le. Tedavi gördüğüm hastanede çalışıyormuş kendisi. Sık sık ziyaretime geliyor sağ olsun. Geçen gün sohbet sırasında benim hastalığından sana bahsettiğini söyledi. Anlaşılmaz bir şekilde çok üzüldüğünü falan söyledi. O vakte kadar beni şimdiye dek unutmuş olduğunu, güzel bir çocukluk anısı olarak hatırlayabileceğini düşünüyordum. Benim tek tarafı olarak gizli bir hayranlıkla seni sevdiğimi sanıyordum. Lütfen bana kızma ve delirdiğimi falan düşünme sık sık rüyalarım giriyorsun ve rüyada doya doya konuşuyoruz. Berk'in sözlerini duyunca hem umutlandım hem hüznlendim. Umutlandım çünkü dünya gözüyle bir kez olsun seni görebileceğim düşüncesi teselli oldu bana. Hüznlendim çünkü ben artık o eski Yağmur değilim. Uzun süren hastalıklarım güzelliğimi aldı götürdü benden, bu hâlimle beni görmeni istemem. Gelsen de gelmesen de hayatımda seveceğim tek kişi olacağını bilmeni istiyorum.

Seni katksız bir aşkla seven Yağmur...

Rüzgâr Bey, elindeki mektubu kutsal bir sayfa gibi öpüp tekrar okudu, sonra tekrar, sonra tekrar... Ardından kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle hazırlanıp çıktı kapıdan. "Şükür ki gülün ve bülbülün Halık'ı onları kavuşturmaya karar vermiş. Ayrılık ne bülbülün kaderiymiş ne de gülün..." diye söylenerek hastaneye doğru koşar adımlarla yürüdükçe yürüdü.

Mutluluğun Gölgesinde

Gonca CİKLA

TOBB Fen Lisesi - 9/B

Sıradan bir günmüş gibi uyanmak mı? Tabi ki de hayır. Bugün benim doğum günümdü ve tatilde de erkenden uyandığım tek gün. Ama erken uyanmamın sebebi doğum günü heyecanım değildi.

Kapının sertçe kapanmasıyla ayağa kalkmam gerektiğini anladım. Yarım saatten fazla bir süredir uyanık olmama rağmen yan odadan gelen bağırişlara hiçbir tepki vermedim. Belki de birinin kapıyı çarpıp çıkacağından emindim. O sırada odaya annemin girmesiyle birlikte irkildim ve gözlerimi kapıya diktim. O ise olabildiğince sakin ve çok kısık bir sesle “ Hadi uyan ” dedikten sonra odayı terk etti. Tıpkı sabahın dokuzunda bağıra çağıra kavga eden iki sestem birininki gibi.

Babam tam iki yıl sonra geri dönmüştü. Tıpkı bir önceki seferde dört yıl sonra geri döndüğü gibi. Ve her zamankinden farksız bir şekilde yalnız gelmemiştii. Beraberinde getirdiği cevapsız sorularla dönmüştü sıcak ve bir o kadar da huzursuz ailemize.

İlk başta o döner dönmez başlayan ve tekrardan bizi terk edene dek süren sayısız kavgalardan biri olduğunu zannetmiştim sabahki gürültüyü. Ama bugün farklıydı daha doğrusu farklıymış bunu da günün sonunda başımı yastığa koyduğumda anlamam ise ne kadar acıymış meğer.

Bu sabahki kısa ama sert bir tartışmaydı. Annemin kısık sesinden anladığım kadarıyla. Kahvaltıya kadar süren ve kahvaltıda da bizimle beraber olan sessizliğin bozulmasıysa hiç mümkün değil gi-

biydi. Böylesine sıkıcı bir günün devamında ise herkes günlük rutinlerine devam etmişti, ben de ders çalışmak için kafamı gömdüğüm kitaplarımın içerisinde her seferinde kendimi onları düşünürken bulmuştum.

Neyse ki hava sonunda kararmıştı ve akşam yemeği vakti gelmişti. Biz yine tam kadro sofradaydık; annem, babam, ağabeyim, ben, kardeşim ve bu uğursuz sabahın başından beri yanımızdan ayrılmayan o derin sessizlik.

Daha sofrayı kaldıralı dakikalar olmamışken ikinci yarı da başladı. İlk önce kimin söze başladığını hatırlamıyordum ama birbirlerine hiç fırsat vermeden bağırdukları anlar beni korkutuyordu. Bu korkunun getirdiği paniği ve ağlama isteğini ise, gözlerinde bir an olsun rastlamadığım o nefret belirtisi yok ediyordu. Birbirlerine karşı ne kadar acımasızca sözler söyleseler de bence hala içlerindeki sevgi tükenmemişti. Onların bu durumlarından rahatsız olduğum için ya da aslında gerçekten korktuğum ve korkumu dizginlemek, kendimi teselli etmek için söylemiyordum tüm bunları, sadece kendilerine ve ailelerine verebilecekleri bir şansın olduğunu düşündüğümden.

Daha uzun sürer mi diye düşünürken tüm bunlar içlerinden birinin ağzından dökülen sözler bir anda içimde sanki bir şeylerin koptuğunu söyler gibiydi bana, o sözlerden sonra tüm konuşulanlar artık çok uzaktan uğultulu geliyordu kulaklarıma. Birkaç kez yutkunmayı denedim fakat olmadı. Hayatım boyunca hissetmediğim bir duyguyu o an hissetmişim; küçük bir ürperti ve devamında getirdiği milyonlarca düşünce yoğunluğunun sebep olduğu çöküş. Daldığım raftaki çerçeveden gözlerimi alamadım. Ne kadar mutluyduk oysaki o resimde, şimdi ise o güler yüzlü mutlu aileden birinin bu sözleri söylemesi inanılacak gibi değildi. “Boşanalım” da ne demektir. Bu kadar kolay olamazdı. O öneriye beklediğim hayır cevabından sonra gelen onay cevabıyla ise tamamıyla yıkılmışım. Her şey bitmişcesine kimse tek kelime etmemişti o gecenin sonunda. İçimden, birinin diğerinden özür dilemesi için defalarca dua etmiştim. Ama yok. Her iki taraf da bunu yapmak için oldukça inatçıydı. Hem zaten artık çok geçti de, çünkü babam kapıyı çarpıp evden çıkmıştı bile diğerleri de uyumak için odalarına çekilmişlerdi.

Koltuğın üzerinde tek başıma kalmıştım, sesler de sanki hala duvarlarda yankılanıyor gibiydi. Ve kesinlikle bugün böyle olmama-
lıydı. Tabi ki de doğum günüm diye mükemmel bir gün beklemi-
yordum ama böylesi de biraz ağır olmuştu diyebilirim. İstemsizce
gelen hafif bir esneme ile saatin geç olduğunu fark ettim. Şu an için
elimden yatağa girip sabaha kadar bu geceyi düşünmekten başka
bir şey gelmediği için ben de odama gittim. Dediğimi de yapmıştım.
Uyumadan önce saate baktığımda dördü gösteriyordu. Aslında bu
saate kadar verdikleri bu karardan ziyade neden bu denli etkilen-
diğimi de düşünmüştüm. Sanki bu olaydan en çok sarsılan yalnız
benmişim gibi.

Defalarca gördüğüm, duyduğum, tanık olduğum boşanmaların
tattırıldığı duyguyu bizzat hissetmek gerçekten de çok farklıymış. Ve
daha ilk günden verdiği bu kadar fazla düşünce yoğunluğunu kal-
dırabilir miydim? Kaldırabilir miydik? Onu da bilemiyordum. Ve bu
uykusuzluğun verdiği yorgunluğu da tabi. Gözlerimi daha fazla açık
tutamamaya başlamıştım. Belki bu gecelik pes edebilirdim. Ama ya-
rın her şey daha farklı olacaktı. Olmalıydı.

Sabahın ıssız sessizliğini kuşların ve böceklerin çıkardıkları ne-
şeli seslerin bozduğu genelde mutlu bir şekilde uyanmam gereken
bir sabaha gözlerimi açmıştım. Fakat mutlu değildim. Hiç şaşırılma-
yacak gibi. Ama nedenini anlayamadığım bir anormallikte herkes
kahvaltıda sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Belki konu-
şalardı dünün bir rüya olduğuna bile inanırdım. Fakat her geçen sa-
niye suskunluk arttı ve ben o her geçen saniye umudumu biraz daha
kaybettim. Anlaşılan o ki dün rüya değilmiş, aslında bugüne oranla
tam bir kâbusmuş. Şimdi yapılması gereken de susup olacıklara göz
mü yummaktı? Tabi ki de hayır. Onlar inatçı olabilirlerdi ama ben de
onların çocuklarıydım ve en az onlar kadar inatçıydım. Bu saçmalığa
da bir son vermeliydim.

Aslında aklımda dönüp dolaşan bir plan vardı ama ne kadar ba-
şarılı olurdu bilemiyordum. Ancak işe yarsa da yaramasa da başka
çarem yoktu. En azından bundan emindim. Sanki büyük bir toplu-
luğa konuşma yapacaktım gibi üstüme çeki düzen verdim ve bo-
ğazımı temizleyerek bir şeyler söyleyeceğimi anlamalarını sağladım.

Ardından da söze soğuk bir ses tonu ile başladım:

- Dün benim doğum günümdü bilmek istersiniz diye düşündüm.

Birbirlerinin yüzlerine tuhaf bir ifade ile baktıklarını görünce biraz umutlandım. O sırada annem de bana, bu kadar şeyin arasın-da bir de senin doğum gününle mi uğraşalım, bakışı attı fakat daha sonra az da olsa bana hak verdiğini gözlerini benden kaçırmamasından anladım. Neden vermesin ki ne de olsa onların tek ve biricik kızla-rıydım ve en azından bir, doğum günün kutlu olsun, tebriğini hak ediyordum. Kimseden ses çıkmayınca sözlerime:

- Eğer bu ihmalinizi affettirmek isterseniz sizlere seçenek suna-bilirim.

Şeklinde devam ettirdim. Babam her ne kadar tüm bu olanların büyük sorumlusu olsa da bana asla kıyamazdı. Bu yüzden zorla gü-ler yüzlü bir şekilde:

- Tabi ki sunabilirsin bir tanem. Acaba bu hatamızı nasıl telafi ettirebiliriz.

İşte tam da tahmin ettiğim bir cevap. Şu an için aklımdan ge-çenleri uygulayabilmişim. Sırada tüm bu olanlardan sonra onları tedirgin etmeyecek cevabıma:

- Göbeklitepe'ye gidelim.

Şeklinde bir öneride bulundum. Aslında bu seçenek sadece planım doğrultusunda değildi. Şanlıurfa'da yaşamama rağmen hala orayı göremediğim için duyduğum eksiklikte bu öneriyi destekledi. Oraya gidip orayı gezenlerden dinlediklerim ve 11.500 yıllık dünya-nın en eski tapınağını ona bu kadar çok yakinken görememem açık-çası beni çok üzüyordu.

Neyse ki babam cevap vermeye karar vermişçesine derin bir ne-fes aldı ve bu kadar kolay olacağını düşünmediğim o cevabı verdi:

- Peki, ama öncesinde işlerimi halletmeliyim. Anlaştık mı?

Yüzümde beliren büyük bir gülümsemeyle başımı salladım. Şu an için çok iyi bir yol kat etmişim. Ve sırada annemi de bizimle bir-likte gelmeye ikna etmeliydim. Bunun için sofranın kalkmasını ve

annemle mutfakta yalnız iken konuşmayı hedefliyordum.

Herkes yemeğini yedikten sonra annem ile sofrayı topladık ve işte mutfakta yalnızdık. Zor olacak gibiydi ama olsun her şey onlar içindi. Asıl amacımın onları barıştırmak olduğunu anlamaması için hafiften saf bir tavır takınarak:

- Ne giysek acaba?

Diye sözlerime başladım. Annem ise sert ve oldukça ekşi bir yüz ifadesiyle:

- Ne giysem demek istedin herhalde. Çünkü ben gelmiyorum.

Diyerek kararlı bir şekilde cevabını verdi. Ama ben dün akşam kendime sözümü vermişim bile. Asla pes etmek yoktu.

- Pekâlâ, o zaman dün başladığınız benim umutlarımı yıkma propagandalarınıza devam edin.

Şeklinde daha konuşmaya yeni başlamışken annem bir anda sözümü kesti ve sözlerine devam etti.

- Bak canım kızım amacının ne olduğunun farkındayım ama böylesi herkes içi en iyisi olacak, inan bana. Bizim için çabaladığını görüyorum fakat eğer böyle devam ederse hem biz daha fazla yıpranacağız. Hem de siz. Bu söylediklerimi biz ayrıldıktan sonraki farkla daha iyi anlayacaksınız. Tamam mı?

Annem haklı olabilirdi belki ama bu farkı yok edebilirdik. Onlar ayrılmadan da daha huzurlu daha mutlu bir aile olabilirdik. En azından biraz çabalayabilirdik. Sanırım bu durumda işleri biraz abartmalıydım. Kendimi biraz zorladım ve sonunda gözlerimden birkaç damla yaş akıtılabildim. Bu fırsatı kaçırmadan anneme hiç dayanamayacağı gözlerle bakarak:

- Peki, öyleyse bugün benim için gel, kızın için, sizi bir arada gördüğüm güzel bir gün için gel anne. Lütfen! Ne olur!

diye yalvarmaya başladım ve her zaman ki gibi gözyaşlarım işe yaramıştı. Annem başını aşağı yukarı sallayarak:

- Tamam, senin için ve sadece bu seferlik.

Sözleriyle teklifimi onayladı. O elleriyle başımı okşarken kendimi biraz kötü hissettim. Onları kandırmak beni rahatsız etmişti. Ama bunu kötü bir amaçla yapmıyordum. Ailemiz için yapıyordum ve eğer planım doğru işlerse asıl onlar beni anlardı.

Sonunda babam arayabilmişti. Ve işlerini bitirdiğini bizim de hazırlanmamızı çünkü birazdan evde olacağını haber vermişti. Ben zaten dünden hazırdım. Ve tabi çok heyecanlıydım da.

Babam eve geldiğinde ve annemin de bizimle geleceğini öğrendiğinde sevindiğini anlayabilmişim. Zaman geçtikçe heyecanım da umudum da daha fazla artıyordu.

Arabadayken ilk on dakika sessiz başlamıştı fakat devamında Şanlıurfa'nın tarihinden gelen yardım sayesinde konuşmaya başlamışlardı. Yol boyunca süren Balıklıgöl hikâyeleri, Halfeti de tekne turu yaparken bizimle olduğunu zannettiğimiz kardeşimin aslında hiç tekneye binmediğini ve bunu da tekneden inip onu karşımızda görünce fark etmemiz gibi bir sürü hikâyeye. Aslında o sırada bunu anlayabilmemiz imkânsızdı çünkü Halfeti o kadar büyüleyici bir mekândı ki muhtemelen tekrar oraya gitsek aynı şeyin yaşanacağından hiç şüphe duymam. Bu komik anılardan sonra biraz daha yumuşadıklarını görmek beni çok mutlu ediyordu.

On yedi kilometre yolun ardından sonunda Göbeklitepe'ye varmıştık. Birkaç aktarmanın ardından da o dünyanın bilinen ilk tapınağına gelebildik. İlk gördüğümde gözlerime inanamadım. Kesinlikle fotoğraflarda gördüğümde çok büyük ve tuhaftı. Üzerlerinde bulunan hayvan figürleri sanki insanlar onları görünce farklı şekillerde yorumlasınlar farklı şeylere benzetsinler diye yapılmış gibiydiler.

Orada oluşan ve tüm bu geçmişi öğrenme arzunuzu gidermek için kendinizi rehberi dinlemekten alıkoyamazsınız. Ben de öyle yapmışım zaten. O anlatılanlar gerçekten tüyler ürpertici ve bir o kadar da burada yaşayanlar için gurur vericiydi. Kendimi, aklımı, beynimi tamamen rehberine bıraktım ve anlatılanları can kulağıyla dinlemeye başladım.

- Şanlıurfa merkeze on sekiz kilometre uzaklıkta, bulunduğumuz Örencik Köyü içerisindeki dağlık alanda yer alan Göbeklitepe de ya-

pılan kazılarda avcı-toplayıcı insanların dinsel törenler için yaptıkları tapınaklar gün ışığına çıkarılmış ve Şanlıurfa'nın, inanan insanların dünyadaki en eski merkezi olduğu anlaşılmıştır. Günümüzden 11.500 yıl öncesine ait bu kalıntılar, Göbeklitepe'de yaşayan insanların mimari yeteneklerinin olduğunu ve muhtelif zamanlarda bir araya gelerek dinsel törenler yaptıklarını, bu törenlerin de yerleşik yaşama geçişe sebep olduğunu göstermiştir. Buradaki buluntular, bugüne kadar bilinenin aksine, mimarinin yerleşik yaşamla birlikte ortaya çıkmadığını, avcı-toplayıcı topluluklar zamanında da var olduğunu ortaya koymuştur. Neolitik Dönemin Akeramik evresine tarihlenen Göbeklitepe de yapılan kazılarda Anadolu'nun en eski heykel atölyesine rastlanmıştır. Bu atölyede bulunan kalker taşından yapılmış büyük boydaki insan başı, aslan başı, gibi hayvan rölyefleri Anadolu'nun en eski plastik sanat eserleri olması açısından önem taşımaktadır. Ortaya çıkartılan gördüğünüz "T" biçimli kireçtaşı steller üzerinde aslan, yılan, koç, tilki, turna ve ördek gibi hayvan kabartmaları yer almaktadır. Burada bugüne kadar günışığına çıkarılan buluntular, insanlık tarihinin tarihöncesi döneme ait bilinenlerini ve kültür tarihini daha eskiye götürerek bu tarihin yeniden yazılmasına sebep olmuştur.

Şeklinde devam ederken rehberin, tarihin yeniden yazılması sözleri beni çok etkilemişti. Yaşadığım şehirdeki bu kadar önemli bir tarihi yeri şimdiye kadar ziyaret edemem bana kendimi kötü hissettirmişti. Tüm bunları düşünürken asıl amacımı unuttuğumu da fark ettim. Ve hemen etrafıma bakıp annemi ve babamı aramaya başladım. Az ileride birbirleriyle konuşan iki kişiyi görünce ise gözlerime inanamadım. Bunlar gerçekten geçen gece kavga eden iki kişi olamazdı. Nasıl da bugün bu haldeydiler doğrusu bilemiyordum.

Bir yandan gezmeye devam ederken diğer yandan da onları gözlüyordum. Onların birbirleriyle konuşmaları işimi gitgide kolaylaştırıyordu. Böyle giderse eğer, barışmaları an meselesiydi artık. Şimdi ise tek yapmam gereken çift yönlü oynamaktı. Annemi ve babamı birbirlerinden uzaklaştırmak için kardeşimi kullandım ve işte aradığım fırsatı bulup hemen babamın yanına gittim ve konuşmaya dikkat çekmemek için Göbeklitepe'den bahsederek başladım:

- Ne kadar da büyüleyici bir yer öyle değil mi? Buraya daha önceden gelmemekle gerçekten hata etmişiz.

- Kesinlikle. Bu güzel günü prensesimin doğum gününe borçluyuz galiba.

Yüzüne doğru bakarak gülümsedim ve asıl konuyu yumuşak bir dille anlatmak için sözlerime; o sık kullanmadığım daha doğrusu kullanamadığım ve benim için gerçekten de önemli sayılan o sözle sayılan başladım:

- Baba, neden annemden özür dilemeyi denemiyorsun. Tüm bu olanlar sence onun suçu mu? Olaya biraz onun gözünden bakmayı denersen yaşanılanlarda senin daha büyük bir paya sahip olduğunu görebilirsin. Baksana etrafına kaç bin yıllık taşlar bile bugüne kadar ayakta kalabilmişlerken siz bir gecelik bir tartışmada pes mi edeceksiniz?

Babam küçük bir tebessümle beni dinledikten sonra bana hak vermişçesine bir bakış attıktan sonra konuşmaya başladı:

- Öncelikle bunu belirtmeliyim ki biz sadece bir gecelik küçük bir tartışmadan ötürü bu kararı vermedik. Sen de çok iyi biliyorsun ki bu anlaşmazlık yıllardır bizimle. Ve ayrıca sen bu kararı sanki biz boşandıktan sonra bir daha hiç bir araya gelmeyeceğimiz gibi algılıyorsun. Oysaki biz bundan sonraki hayatlarımızda da hep bir arada...

Gözlerimden akan yaşlarla babamın sözlerini kestim ve bir baş kaldırış gibi sesimi yükselterek:

- Ne yani siz boşandıktan sonra bir araya geleceğinize inanacağımı mı zannediyorsunuz? Madem öyle neden ayrılıyorsunuz. Tekrardan bir araya gelmekten hiç ayrılmamak daha doğru değil mi?

Gözyaşlarım gitgide artıyor yavaş yavaş tüm insanlar bize bakmaya başlıyorlardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama şuan bunlar umurumda değildi. Çünkü bir kere patlamıştım ve artık bu işi çözene dek duracağımı sanmıyordum. Ben ağlamaya devam ederken annem bizim seslerimizi duymuş olacak ki hemen yanımıza koştu. Sanırım o sesleri net bir şekilde algılayabilmişti de çünkü yanıma

gelir gelmez hemen bana sarılıp kulağıma hafif ve yumuşak bir ses tonuyla:

- Bu konu hakkında konuştuğumuzu ve anlaştığımızı zannediyordum.

Onun konuşmasına fırsat vermeden omzuna ağlar bir vaziyette:

- Hayır, bu konu bu kadar kolay hazmedilecek bir durum değil. Olmayacaktı. Neden bir kez daha mutlu olmayı denemiyorsunuz? Birbirinize bir şans daha vermekten bu kadar kaçınmanızı gerektirecek ne olabilir ki?

Ardı ardına sorduğum sorulardan yorulmuş bir şekilde başımı annemin omzundan kaldırdım. Ağlamaktan bulanıklaşmış gözlerimi birkaç kez ovdum ve küçük adımlarla geldiğimiz yolda gördüğüm seyir terasına benzer bir alana doğru yürümeye başladım. Vardığımda hemen uçurum benzeri kayalıklardan bir tanesine oturdum. Ayaklarımı aşağı sarkıtarak gözüme kestirdiğim az uzaktaki iki ağaca uzun uzun bakmaya başladım. Daha beş dakika geçmemişken arkamdan gelen ayak sesleriyle yanıma doğru yaklaştıklarını anladım ama hiçbir tepki vermedim. Muhtemelen ya beni “Yine böylesi daha iyi olacak” cümleleriyle teselli edeceklerdi ya da bu yaptıklarımın dolaylı azarlayacaklardı. Ama ikinci seçenek biraz daha düşününce ilkine oranla daha düşüktü, çünkü annem ve babam anlayışlı insanlardı. Ve bu yaptıklarımın böylesi bir durum karşısında gayet normal olduğunu anlayacaklardı. Çok geçmeden teker teker yanıma oturup benim gibi uzaklara bakmaya başladılar. Neydi bu şimdi? Yüzlerine bakarak tam olarak ne yapmayı amaçladıklarını anlamaya çalıştım. Aslında o kadar komiktiler ki en sonunda dayanamayarak küçük bir kahkaha attım ve tabii onun devamında gelen büyük ve tuhaf kahkahalar.

Oldukça gülünç bir durumdaydık ve bunun hepimiz de farkındaydık. Ama ne kadar mutlu görünürsek görünelim aslında hiçbir zaman aradığım cevap onlardan gelmeyecekti. Bir kere karar vermişlerdi ve kararlarında da ısrarcıydılar. Onlara göre en iyisi bu olacaktı ve bunu da yaşamadan bilemezdik. İçimde aniden parlayan bu duygu pes etmem değildi. Kendimce onlar adına yaptığım bir

fedakârlıktı. Ve tabii ki haklı olabilirlerdi de, bu kararları onlar için daha iyi olabilirdi. Sırf ben istiyorum diye daha fazla üzülmemeliydiler. Bu olay, evet beni etkileyecekti fakat başrolde onlar vardı ve bu onları daha fazla ilgilendirecekti. Titreyen bir ses tonuyla:

- Haftada en az iki kez bir arada olmamızı istiyorum. Bana her zaman hep beraber yanımda olmanızı hatırlatacak iki gün. Anlaştık mı?

Her iki taraftan gelen tebessümle doğru şeyi yaptığımı anladım. Onlar bunu gerçekten istiyorlardı. En iyisinin bu olduğuna inanıyorlardı. İyi ya da kötü hiç fark etmez önemli olan mutlu olmaktı. Buna bugün inanmaktan başka çarem kalmamıştı.

Annemden gelen “Hadi, gidelim o zaman!” teklifi üzerine hepimiz toparlandık ve doğruca arabaya yöneldik. Yorucu bir gün olmuştu, ayaklarımdan yukarı doğru gelen sızı bana bunu her adımında hatırlatıyordu. Aslında tam olarak istediğim şeyi elde edememiştim. Fakat yine de dönüp geriye baktığımda başarısız olduğum bir plandan farklı olarak bana kattığı yeniliklerden ve güzelliklerden dolayı gördüğüm sadece bir taş yığını değil on binlerce yıllık bir tarihi zenginliği de arkamda görüyordum.

Unutamayacağım ve pişman olmayacağım bir gündü bugün. Hayatımız boyunca hiç bizden gitmeyeceğini düşündüğümüz şeylerin ansızın bir an gideceğini ve her günün bize getirdiği, hayatımıza değer kattığı yeniliklerin hep bizle olduğunu hatırlatan güzel bir gün.

Karanfil Sokağı

Gülbahar AKYILDIZ

Mehmet Güneş Anadolu Lisesi - 11/C

Normalde bu kadar huzur veren mavi bugün sadece kederime dem vuruyor. Kaç saattir buradayım, bilmiyorum. Tıpkı nasıl geldiğimi bilmediğim gibi. Adımı aldığım bu nehre hiç benzemeyişimi sorguluyorum tam da şu an.

Ben böyle değilim. Fırat gibi yani...

Bu kadar hırçın, asi ve bu kadar eksilmemiş ve hiç eksilmeyecek gibi. Bana vuran rüzgârlara, ben de dalgalara bu denli sert vurarak cevap veremiyorum.

Kimseyi vurmadım ben, hiç kimseyi kırmadım. Bu kadar sustuğum için mi bana vuran poyrazın sertliği. Oturdum böyle karşına ama yine içime konuşuyorum yine haykıramıyorum hırçın dalgalarına. Yine susuyorum sanki konuşsam cümlelerimde boğulacakmışım gibi.

Ben susmayı seçmedim. Susturulduğum hiçbir şeyi sorgulamamayı yanlış olduğunu düşünsem de doğru farz etmeyi ve asla olması gerekene karşı çıkmamayı.

Üç yaşındaydım. Beni saran, sarmalayan, saçlarımı ören ablamı kaybettiğimde. Annem ona "Gula Cınnete" diyor annem yani Cennet Gülü. Ama bu tabirle yasını tuttuğunu sadece ben biliyorum. Çok sonra öğrendim aslında uzaklara gitmediğini ve yüreğinin babamın bile razı olmadığı ama mecbur kaldığı kurşunun ablamın bütün hırçınlığına son verdiğini.

Bakmayın adımın Fırat olduğuna her ne kadar hayata eksik başlamış görünsek de bir kız çocuğu olarak gözlerimi açtım dünyaya. Tam 18 yıl önce babamın hayalinde annemin zoraki empoze edilmiş umudunu da elinden aldım. Beklenen erkek çocuğu değildim. Ama adım Fırat'tı işte.

Erkek çocuğu duvar, bir güç, yüceltilmiş bir ilah bu topraklarda. Şimdi görseniz anlamazsınız babamın bu kamburluğunu lakin sorarsanız uzaklara dalıp söyler oğlunun olmayışının yarattığını.

Bir erkek evlat vermediyseniz, yıllarınızı da verseniz fedakârlıklar da yapsanız eksiksizsiniz. Kız evlat olarak zaten sizden utanılmasından söz etmiyorum.

Ablam öldü(rüldü)kten sonra geldik bu şehre. Surları yoktu. Ama ben fark ettim ki şehirlerde değil kalbimize çekilen surlar nereye gidersek gidelim bizimle gelecek.

Gizli saklı ders çalıştığım zamanlarım ve yalvar yakar hiç kimseye görünmeden okula gidip geldiğim zamanlarım geçti. Şimdi saklanmadan yapmam lazım. Tam da şuan ablam gibi, Fırat gibi hırçınlaşmam, dalgalanmam ve bu sefer susmamam lazım.

İçimde tek bir dua: "Allahım bu peygamber şehri ne zulümlere ne ölümlere şahitlik etti. Feryatlar yankılandı sokaklarında. Hz. İbrahim'in ateşinden yarattığın su, odunlarından yarattığın balıklar asırlardır şahit bunlara. Bir feryat daha bir acı daha yaşatma anneme."

Annem önce küçük yaşta evlenmiş. Dedemlerden çokça psikolojik şiddet görmüş. Sonra evladını kaybetmiş benim doğumunda sonra da kadınlığını. Babama güç verecek erkek çocuğunu veremeyecek olması ve hep bu yüzden saçma imalara ve acıyan bakışlara maruz kalmak kalmış sadece ona. Şimdi de bana.

Yaşamak başlı başına zor ve meşakkatli bir iş. Bu coğrafyada daha da zor...

Güneş gizlendi, yerini bıraktı şimdi karanlığa. Ben kendi karanlığımda aydınlanmayı gece gündüz beklerken.

Nasıl söyleyeceğim bilemiyorum. Babam geldi eve.

Kendimi bildim bileli hiç sarılmadım ona, kokusunu kıyafetlerinden biliyorum. Göstermese de sevgisini alındaki terden hissedirim hep. Kızımıyorum ona kızamıyorum. Çünkü o da böyle büyümüştü, büyütülmüştü.

Yemekten sonra cevabını bildiğim halde geçip karşısına söylemeye karar verdim. Annemin yüreğindeki korkuyu hissedebiliyordum. Bu sefer köprü görevini üstlenmesine izin vermeyecektim.

Çayını göturdüm. Belki de 18 yıldır incelemediğim yüzünü o an her zerresine kadar inceleme gereği duydum. Elaydı gözleri, kederli ve buğuluydu hep. Elleri sert ve kuru. Kaşları çatık. İçimde kurduğum milyonlarca cümle vardı. Bir tanesini söylersem söyleyebilirim...

Benim iradem dışında şu cümle döküldü dudaklarımdan:

-Ben okumak istiyorum.

Çatık kaşları daha da gergin bir hâl aldı. Yüreğim titriyordu. Yıllar sonra onunla göz göze geldim. Bakışlarıyla bağırıp çağırıyordu ama ağzı hiç açılmadı. Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım:

-Rızan olsun istiyorum. Seni gururlandırmak, okumak istiyorum. Ben...

Cümlemi tamamlamama müsaade etmedi. Çıkıp gitti. Ne tepki vereceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Bağırıp çağırmadı, vurmadı kırmadı. Babam ilk kez öfkesini de alıp gitti. O gece ve sabah da görmedim onu.

Akşam yemek yemedi, çay götürdüğümde oturmamı söyledi. Belki de hayatımın dönüm noktasındaydım. Babam:

-Benim rızam yoktur. Beni milletin diline mi düşüreceksin sen.

Bakışları önde o kadar fısıltıyla söylemişti ki sesindeki öfkesizlikten mi aldım bu cesareti, bilmiyorum. Yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm ve belki de hatırladığım ilk kez ellerini tuttuğum nemli gözlerine baktığım andı.

Ömrümün en güzel anıydı. Babamla belki de ikimizin en çaresiz anı. Gözlerimde düşmekten korkan yaşlardan birinin kendini bırak-

masından cesaret alarak başladım:

- Bilsen ki yüreğin gerçekten benden razı değil kıyarım canıma. Hiç kokunu bilmedim baba, sevdin ama hiç gösteremedin. Hata yapmaya şansımız yoktu. Düşmeden düşmemeyi öğrendik. Yıllarca ayıp bir iş yapar gibi gizli saklı gittik okula. Dereceler yaptık kulağına gelirse kızarsın diye gizledik.

Ben hiç sana sarılamadım. Senin hayal kırıklığının. Bir erkek değilim ama adım Fırat çünkü hayalindi çünkü seni sadece bir erkek güçlendirebilirdi. Ama sen böyle düşündüğün veya hissettiğin için değil böyle görüp tek yolu bu bildiğin için. Dicle...

Ablamın adını duyunca ayağa kalktı öfkeyle. Ağlayarak konuştuğum için kuruyan boğazımı temizledim. Tam kapıya yönelmişti ki derin bir nefes alıp devam ettim:

-Pişmansın değil mi? Durdu.

Kendini affedemiyorsun biliyorsun ki Dicle suçsuzdu. Biliyorsun ki sırf laf söylenmesin diye göz yumdun bu cinayete. Çünkü sen onu özlüyorsun baba.

Hışım la döndü üstüme yürüdü. Hiç geri atmadım. Bu kadar yıl biriktirdiklerimden aldığım bir güç vardı o an.

-Sus, sus diye bağırdı.

Ve suratımdaki sıcaklığı hissettim o ağlarken.

Babam ilk kez ağlıyordu. Ela gözleri kan kırmızısı olmuştu. Yüreğinden dökülüyordu gözyaşları.

Kafamı kaldırıp çıkmadan arkasına dönüp son kez bakmasını sağladım. Bu cümlemin yüreğindeki kabuğu kaldırdığını çok sonra anlamıştım.

-Hayatında sadece bir kere yüreğinin sesini dinle.

O kapıdan çıkarken odada ikimizin de o an bilmediğimiz çok sonra farkına varacağımız şeyler bırakmıştı.

O son cümlemin babamın kanayan yarasıyla birlikte sevgisini ve merhameti açığa çıkardığını bilmiyorduk.

Sonraki bir hafta babamı hiç görmedim. Annem iyice korkmaya başlamıştı. Amcalarım bize karşı her zamanki gibi sert ve diktatör-lüklerini korumuşlardı yine.

Perşembe akşamı babam eve geldi. Annem dört dönüyordu et-rafında bende olabildiğince kaçıyordum onunla karşılaşmaktan. Bir hafta onda neler değiştirmişti mi demeliydim yoksa babam olmadı-ğı biri gibi davranmakta ve toplumun kuklası olmaktan yorulmuş ve pes etmiş mi demeliydim, bilemiyorum.

Annemle sabaha kadar konuşmuşlardı. Babam 22 yıllık eşine belki de ilk defa bu kadar şeffaf olmuştu.

Sabaha kadar ağlamış; günahlarını, pişmanlıklarını ve hatalarını anlatmış. Annem bütün ömrü boyunca babama aşkla bakmış ondan hiç vazgeçmeyerek ettiği mücadeleye bir de dün akşam bütün varlı-ğıyla yanında olduğunu ve ne yaparsa yapsın hep olacağını hissetti-rerek sarmalamayı da eklemiştir.

En yakın arkadaşım annem, içindeki küçük kız çocuğunu kaybet-meyen annem, babamı asla kötülemeyen, sonsuz sevgisi olan, bir kelebeğe bile şefkat gösteren, güzelliği, iyiliği öğretenim, fedakâr, cefakâr ve vefakâr annem. Gönlünün kapılarını en çok sevdiği ve en çok kırıldığı adama yine sonuna kadar açmıştı.

Küçük bir çocuk gibi ağlamıştı babam. Ve yıllarca beklenen şey oldu demişti annem ve ben çok sonra öğrendim o gece anlatılanları.

Sabaha kadar babamı dinlemiş, o uyuduktan sonra uyanana kadar başında beklemiş. Babam uyandığında annemin şişmiş ve çökmüş gözlerini görüp gidelim, demiş. Annemin hiçbir şey sorma-masını istemiş soracağını anladığı soruya “Yüreğimin sesini dinliyo-rum.” demiş.

Sabah uyandıığımızda her şeyi toplanmış bulduk. Mutfağa an-nemin yanına gittim. Umut dolu bakışlarıyla babamın beni içerde beklediğini söyledi. İçeri gittiğimde babamı, önünde büyük bir koli ile otururken buldum.

Gözlerinde hiç görmediğim bir şefkat, yüzünde yorgun ve umut dolu bir tebessümle karşısına oturmamı söyledi.

Önündeki koliyi açtı ve ben yıllarca babamın aslında en büyük mirasının bu olduğunu öğrenmenin şaşkınlığını mı yoksa mutluluğunu mu yaşasam, bilemiyordum.

Sabahattin Ali, Orhan Kemal, Kemal Tahir ve birçok roman. Ahmet Arif ve Nazım Hikmet'in şiir kitapları da vardı.

Babamı hiç tanımadığımı fark ettim. Bunların benim olabileceğini söyledi ve ilk kez saçlarımı okşadı.

Kahvaltıdan sonra dedemlere gitti. Annem eli yüreğinde dolaşıyordu evin içinde. Babam öfkeyle geldi ve gidiyoruz dedi.

Annem hiçbir şey sormadan eşyaları aldı. Birkaç parça önemli eşya dışında hiçbir şey almamız gerekiyordu.

Arabaya bindik gidiyorduk ama nereye, niye olduğunu bilmeden...

Önümüzde bir araba durdu. Dedem aşağı indi. Babamın karşısında durdu. Çok öfkeliydi. İki amcam da yanındaydı dedemin.

Babama doğru hışımla yürüdü ve bağırarak konuşmaya başladı:

- Bu sınırdan çıktığın an evladım değilsin. Ne ölüne, ne ölüme, dedi.

Babam hiçbir şey söylemeden arkasına döndü arabaya bindi ve onları arkamızda bıraktı.

Bana döndü ve "Göbeklitepe'yi biliyor musun?" diye sordu.

Çok heyecanlanmıştım. Bildiğimi fakat hiç görmediğimi söyledim. Hayatımın en mutlu günü olabilirdi. İçimde kelebeklerin uçuştuğunu hissediyordum. Bu duyguyu ilk kez birinci sınıfta aldığım okuma yarışması birinciliğinde hissetmişim.

Babam, annem ve ben bu tarihi yere ayak bastığımızda babamın burayı çok sevdiğini öğrendim.

"Buranın ne olduğunu biliyor musun?" diye başladı hiç bilmediğim bilgi dolu haznesini açmaya.

Burası dünyanın bilinen en eski költ yapılar topluluğudur. Şura-

daki taşı görüyor musun diye ortadaki T harfi şeklindeki kocaman taşı gösterdi. O ve onun gibi diğer taşların da üstünde insan, el ve kol, çeşitli hayvan ve soyut semboller, kabartılarak veya oyularak betimlenmişti. Günümüzden 11.600 yıl öncesine dayanan bu yer babamın akıcı anlatımıyla içinde olduğumuz bu tarihi yeri daha da çok benimsememizi sağlıyor.

Hava kararmadan oradan ayrıldık. Bir tesiste yemek yemek için durduk. Yıllarca tek kelime konuşmadığım babam, bu adam değildi sanki. Yemek yerken birdenbire gururlu bir ifade ile:

-Demek Boğaziçi tıp haa. Dedi

Çok şaşırmıştım. Nereden biliyordu ki?

Şaşkınlığımı fark edince sınav sonucumu araştırdığını söyledi. Dedem bütün mirasından babamı reddetmişti. Bir iş bulup çalışmaya başlayacağını ve okuluma yakın bir ev tutacağını söyledi.

Uzun ve yorucu bir yolun ardından İstanbul'a vardık. İçimde tarif edemediğim o kadar çok duygu vardı ki, tedirgindim bu koskoca şehirde ne yapacaktık?

Babamın hiç bilmediğim Salih diye bir arkadaşı varmış. Salih Amca bize çok yardımcı oldu. Önce okuluma yakın eşyalı bir ev ayarladı. Akşam yemeğinde babam Salih amcaya bir iş bulması gerektiğini söyledi.

Salih Amca:

-Geçen çok iyi bir şirket senin pozisyonunda birini arıyordu.

Babam güldü olmaz dedi.

O kadar yabancıydım ki konuşulanlara. Ne pozisyonundan bahsediyordu ki.

Babam:

-Hatırlamıyorum bile aradan yıllar geçti, dedi.

Salih Amca:

-Bölümü birincilikle bitirdin, dedi.

O kadar şaşırmıştım ki. Hemen atıldım:

-Ne bölümü? Diye sordum.

Annem hiç şaşırmaşa benzemiyordu. Salih Amca tebessümle bana döndü:

-Aaa sen bilmiyor musun baban Makine Mühendisliğini birincilikle bitirdi. Biz mezun olduktan sonra ne iş teklifleri aldı da işte...

Ve sustu. O an anladım ki babamın sessizliği zamanında bütün haykırışlarının cevapsız kalmasındandı.

Salih amca yemekten sonra müsaade isteyip evine gitti ve babama bir şey olursa hemen aramasını söyledi.

Bu evi hiç yadırgamadım. İnsan yanındakileri ile aile oluyor, yanındakiler ev oluyor insana. Tuğlalardan örülmüş duvarlar sadece mekândı insana.

Az çok toparladık evi ve yerleştik. Babam uyumak için odasına çekilince mutfağa annemin yanına gittim.

-Biraz konuşalım mı anne? Bana anlatman gereken şeyler var, dedim.

Yılların dolmuşluğu ile anlatmaya başladı her şeyi en baştan:

-16 yaşındaydım babanı tanıdığımda. Ben sokağın bir köşesinde ağlarken geldi yanıma. Korktum ilk başta sonra ben tam kalkıp gidecekken gelip yanıma oturdu. Gözlerini kapatıp kafasını duvara dayadı ve bir şiir okumaya başladı:

Gece kondular da hava bulanık puslu

Altındağ gökleri kümüslü

Ekmeğe, aşka ve ömre

Küfeleriyle hükmeden

Ciğerleri küçük, elleri büyük

Nefesleri yetmez avuçlarına

-İlkokul çağında hepsi-

Kenar çocukları

Kar altındadır

Şiir bitip de göz göze geldiğimizde babanın içten içe benden

daha çok ağladığını anladım. Ama o yine de yumuşacık sesiyle bana:

- Ağlama gözyaşlarınla temizlenmez kirli dünya, dedi.

Sonra kalktım yürümeye başladım. Arkamdan:

- Ahmet ARİF, istersen getirebilirim, dedi. Dönüp kafamı olur anlamında salladım.

Birbirimize şiirler hediye etmeye başladık. Cemal Süreyyalar, Nazım Hikmetler, Atilla İlhanlar ve daha bir sürü şair. Ama asıl şairimiz Ahmet Arif 'ti.

Ben çok okumak istedim. Ama olmadı babam yoktu kimsede okutmadı. Deden, babanın onun işlerine bakmasını istedi ama baban onun gibi değildi vuramaz ve kıramazdı. Karşı çıktı dedene. Okumak istediğini söyledi. Kavgayla, gürültüyle gitti. Baban okudu ve birincilikle bitirdi. Daha sonra çok iyi yerlerden iş teklifleri aldı. Deden onu yanına almak için çeşitli şeyler peşindeydi. Eninde sonunda evlendirmeyi istedi baban yine karşı çıktı ta ki bana bir mektubunda "benimle evlenir misin?" dediğinde evet cevabı alana kadar. Sonra dedene istediği kişiyle evlendirirse kabul edeceğini söyledi. Deden kabul etti ve babanın burada kalmasını sağladı. Baban benim bütün karanlığımın içindeki minik ama en parlak yıldızdı. Toplumun baskıları dedenin ve amcalarını sıkıştırmasıyla hiç olmadığı biri gibi davranmaya başladı. Ablan doğduğunda baban o kadar mutluydu ki hep bir kız çocuğu olsun istemişti. Ama aileye erkek torun vermesi gerekiyordu. Sana hamileyken deden aslan torunum geliyor, diye daha sen doğmadan koydu adını doğduktan sonra da değiştirmede. Öfkesini böyle gösteriyordu işte.

Ablan okumak isteyince deden akraba ile evlenecek diye tutturdu. Ablan karşı çıktı, direndi, kavgalar, gürültüler... Sonra başkasını istediğini bu yüzden direndiğini söyleyip cezasını vermişlerdi. Biz de babanla yurt dışına okumaya gönderdik onu, yıllarca herkes de öldü diye bildi. Biz de ölmüş gibi davrandık onu yaşatmak için.

Annem yıllarca içinde tuttuklarını bir solukta anlattı. O anlattıkça ben hayrete düşüyordum ve gözyaşlarımı tutamıyordum. Ablam ölmemişti. Ama neredeydi, nasıldı?

- Baban seni de kaybetmeyi göze alamadı, diye bitirdi annem.

Bense hiçbir şey diyemeden gidip yatağa girdim, ne zaman uyduğumu hatırlamıyorum. Düşüncelerimde boğulacaktım sanki.

Sabah uyandığım da annem kahvaltıyı hazırlamış, babam ekmek alıp gelmişti. Kahvaltıdan sonra babamın yanına oturdum. Hiç bakmadım yüzüne ağlamadan konuşmak istiyordum çünkü.

Ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Bildiğimi sandığım hiçbir şeyi aslında bilmediğimi fark ettim. Titreyen sesimle sadece bir cümle kurabildim:

- Ablam nerede baba?

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı.

- Yolda, 1 saate burada olur.

Aniden döndüm yüzümdeki şaşkın ifadeye şefkatle baktı yumuşacık sesiyle başladı konuşmaya:

- Bunu yapmak zorundaydım kızım. Kızma bana, dedi.

Annem de büyük bir telaş ve hazırlık vardı. 1 saat sonra babam evden çıktı. Ablamı almak için havaalanına gidiyordu. Sevinsem mi, üzülsem mi, kızsam mı bilemiyordum. Evin içinde volta atıyordum. Kapı çaldı hızlıca kapıya koştum. Karşımda yıllardır görmediğim yüzünü bile hayal meyal hatırladığım gözleri babama yüzü bana çok benzeyen bir kız vardı. Annem sarılıp ağlamaya başladı. Ablam da ağlıyordu. Sonra bana döndü ve sarıldığı ama kokusunun hiç değişmediğini fark ettim. Sımsıkı sarıldım ona sabaha kadar konuştuk. Ne yaptığını, nerede kaldığını, kazandığım bölümü ve daha bir sürü şey...

Yaşadığımız şeyleri sindiremiyorduk ama hepimizin yapması gereken şeyler vardı; babam iş görüşmesine gidecekti, ablamla ben önce benim okuluma, daha sonrada onun için bir şirkete iş başvurusu yapacaktık. Olmadığı bu kadar yıl boyunca kendini o kadar çok geliştirmişti ki onu almayacak herhangi bir şirket olduğunu düşünmüyordum.

Bir hafta sonra babam da ablam da işe başlamıştı. Ben de okula

gidip geliyordum. Aynı zamanda dil kurslarına ve özel ders vermeye başladım. Annem evin bahçesiyle ilgileniyor çiçekleriyle vakit geçiriyordu, babam işinden memnun ve bu kısacık sürede bile yıllardır bilmediğimiz bastırılmış kişiliği ile saygınlık kazanmıştı bile.

Her şey yolundaydı ve biz gerçekten mutluyduk.

6 Yıl Sonra

Çok heyecanlı ve telaşlıydım ablamla koştur koştur terziye gidiyorduk. Yetişemeyeceğim diye çok heyecanlanıyordum ablam beni sakinleştiriyordu.

Akşama doğru hazırlandım ve çok heyecanlıydım babam beni görür görmez gözleri nemlendi. Hep beraber törene katıldık. Bir konuşma yapmam lazımdı ama ben herhangi bir konuşma hazırlamadım çünkü söyleyeceklerimi sadece yüreğimden geldiğince ifade edecektim. Ve o an geldi adım yankılandı salonda. Kürsüye çıktığım an babamla göz göze geldim ela gözleri gurur doluydu annemin gözleri de mutluluktan nemlenmişti. Gururlu bakışlarından aldığım ilhamla başladım:

-Hayatımız boyunca ne kadar da çok düşüp kalkıyoruz, bitti diyip vazgeçtiğimiz anda aslında nasıl yeni başladığını görüyoruz. Bilgi aydınlık bir yol. Sevgi ise bu yolda bizi ayakta tutan asıl güç. Annemden öğrendim; vefayı, fedakârlığı ve cefayı. İsteğim onun gibi dimdik olmak her düştüğümde daha da güçlü kalkmak ve hiç yorulmadan sevgiyi azmimle bileyip savaşmak. Babam hiç bilmediğim büyük servetim sığınağım ve en büyük destekçim. Ela gözlerindeki sevgiyi ve şefkati kelimelerle anlatamam. Ben çok şanslı açtım dünyaya gözlerimi. Adımı aldığım nehir kadar yoğun ve yaşadığım büyüdüğüm coğrafya kadar güçlü. Bu hayatta arkanızda bırakacağınız en büyük miraslarınızın arkanızdan bıraktığınız güçlü duyarlı merhametli ve sevgi dolu çocuklar. Çünkü bir iyilik başka bir iyiliği ve güzel bir düşünce daha güzel bir düşünceyi doğurur.

Arkamdaki iki güzel dağa -anne ve babama- teşekkür ediyorum. Önceliğim iyi bir insan olmak ve daha sonra iyi ve faydalı bir doktor olmak. Bence hayatınız boyunca yüreğinizdeki sesi dinleyin çünkü o kötüyü söylemez.

Gerçek Yurt

Sevda GÖRGÜLÜ

Borsa İstanbul Kız Anadolu Lisesi - 11/C

*Ben bir yaban şahinim,
Uçarım Mezopotamya üstünde,
Masallar, şiirler söylerim,
Sevda üstüne, insan üstüne...*

Jim Trust geç saatlere kadar yatıp uyumamış, hâla düşünüyordu. Tanımadığı bilmediği insanlara nasıl hitap edecek, nasıl söze başlayacaktı? Onlarla neler konuşabilirdi? Zor, çok zor, hatta imkânsız geliyordu konuşmak. Hem sonra onlar onun söylediklerini anlayacak mıydı?

Yıllar önceydi. Jim henüz 12.sınıf öğrencisi, genç, alımlı, ela gözlü, altın sarısını andıran saçlarıyla lisenin gözde öğrencilerindendi. Fakat çoğunlukla sessizliği tercih eder, arkadaşlarının büyük ısrarlarıyla bir oyuna, yarışmaya, eğlenceye katılırdı. Hatta bu kişiliğinden dolayı arkadaşlarının çoğunlukla alay konusu olur, bu sevimli genç arkadaşları arasında “Şaheser Tablo” diye anılırdı.Çünkü tablosu yapılabilecek kadar alımlı bir yüze ve bir o kadar da gürültüsüz fakat anlamlı gözlere sahipti. Jim ve ailesi İtalya’nın kuzeyinde yer alan Manorola Köyü’nde yaşıyorlardı. Annesi Jessica Trust maddî durumları iyi olmadığı için ineklerinden sağdığı sütü, süttten elde ettiği yoğurdu, mandalarından elde ettiği yağ ve kaymağı, toprak anadan elde ettiği balları, domates salçalarını, biber, çilek reçellerini eşi Robert Trust’la birlikte satardı. Annesi oğlu Jim’i arkadaşları arasında kendini soyutlamış olmasını maddî durumlarının iyi olmayışına yoruyordu. Bir gün yine az para kazandıkları için annesi ve babası

kavgaya tutuşmuşken Jessica ağlayarak eşine “Maddî durumumuz Jim’i etkiliyor, arkadaşlarından soyutluyor kendini” diye çıktı. Robert’sa başını ellerinin arasına almış düşünüyordu. “Peki, peki...Ben Jim’in evdeki gibi hep şen şakrak olduğunu biliyordum. Sen nerden çıkardın böyle bir şeyi?” diye sordu. Jessica hayret eder bir yüz ifadesiyle” Sen nasıl para kazanacağını hayal ederken ben okula gittim ve öğretmeninden öğrendim. Biliyor musun arkadaşları Jim’e bir de ‘Şaheser Tablo’ lakabını takmışlar.Nedeniyse yüzünün alımlı oluşu ve sessiz oluşuymuş. Şimdi anlıyor musun neden para kazanamadığımız için sana kızdığımı?” Ve sessizlik... İçeri Jim gelmişti, sadece gülümsüyordu.Anne ve babasına dönerek “Aslına bakarsanız benim için ne güzel bir üst ne de gıcır gıcır bir ayakkabı almanıza gerek yok. Bana verebileceğiniz en güzel şey kalbiniz.Kalplerinizi kavgada ve işte yordüğunuz kadar bana vakit ayırarak yorsanız hem kârlı olacak hem de sınav stresinden beni uzaklaştırmış olacaksınız.Hadi şimdi birbirinize sarılın ve barışın!”dedi. Annesi her zamanki tatlı sesiyle “Jimmmmmmyyyyyy’im benimmmmm. Gel yanıma. Ah!Ah!Canım” diyerek oğlunu sarıp sarmaladı. Daha sonra babası sorgu memuru edasıyla “Açıkla bakalım. Evde neden şen şakraksın da okulda sessiz? Hımm. Evet, seni dinliyorum,” Jim güldü ve bu konuya açıklık getirmek istercesine derin bir nefes aldı: “Evet, genellikle okulda konuşmamayı tercih ediyorum. Şimdi ikinizin de merak ettiği ‘neden?’ sorusuna gelecek olursam: Hani benim bir üniversite bölüm hedefim vardı. Açıkçası hem ders çalıştığımndan dolayı hem de hayatını kurduğum sosyoloji bölümüne hazırlık için sessiz olmayı konuşmaya yeğledim. Baba sen kesin biliyorsundur bu söz’Söz gümüşe sükût altındır.’ Evet, evet işte o söz bu söz, Türklerin o meşhur söz bu.Bence arkadaşlarımla beni nasıl gördüğü değil sizin beni nasıl gördüğünüz önemli.Peki siz beni nasıl görüyorsunuz? Ooooooo. İşte beni bunlar sevindirir.A nne inan ki lisedeki arkadaşlarımla sizin bildiğiniz gibi değil, çok terbiyesiz, çok kötü arkadaşlarımla var. Kim bilir, belki bu sessizlik benim koruyucu meleğimdir. Haaaaaaaah-hhhaaaaaa...”

O gün bu gündür anne ve babasının oğulları Jim’e perspektifleri değişti. Oğulları gözlerinde bir anda büyüdü, kocaman adam oldu. Demek ki oğulları kendilerinde bile bulamadıkları bir olgunluğa sa-

hipti. Mamafih, artık arkadaşlarıyla olan diyaloglarına da karışmadılar. Hem iyi ki de konuşmuyordu, çünkü bazen haberlerde esrar bağımlısı gençleri gördükçe oğulları Jim için bu kararın doğru olduğunu bir kez daha anlıyorlardı. Jessica çok iyi biliyordu ki oğlu evdeki hali gibi dışarda gezse avcılarının tuzağına düşecekti. Aferindi ona, iyi ki de sessiz olmayı tercih etmişti. Zaten toplasan üç veya dört ay kalmıştı liseyi bitirmesine. Hem zaten annesi sık sık da tembih etmişti”Söz ver bakayım annene, sosyoloji bölümünü kazandığında hiç sessiz olmayacaksın, sessizlik de neymiş hep konuşacak, lisede olduğu gibi merak edecek araştıracaksın. ”Jim bu tembihlerden bıkmış bir şekilde” Hıhııııı.Peki anneciğim, sen hiç merak etme.Hem zaten oraya benim gibi eğitim görmüş kişiler gelecektir. Yani sessizlik koruyucu meleğim olmasa da olur.” der, geçerci.

Nam-ı diğer Şaheser Tablo, çalıştı da çalıştı. Saniiyeler dakikaları, dakikalar saatleri, saatler günleri, günler haftaları, haftalar ayları kovalarken sınav günü geldi çattı. Jim yarınki sınav için çok heyecanlıydı; hocaları, çok sevmese bile arkadaşları, can akrabaları ve tabi ki anne ve babası...Hepsi Jim için öyle güzel cümleler kurmuşlardı ki Jim çok çalışmış olmasına rağmen kendinden emin değildi, ne eksikti? Hiçbir şey. Peki hazır mıydı? Hiç değil. Bir anda aklına rahmetli dedesinin sözleri geldi.” Jim beni iyi dinle! Belki benim maddî durumum babanın daha iyi bir eğitimle daha iyi yerlere gelmesini sağlayabilirdi. Hatta belki bu yüzden içten içe bana kızıyor da olabilirsin fakat şunu unutma ki bir insanın içinde çalışma arzusu olmadıkça ve içinde sınav için kaygısı olmadıkça ne kadar eğitebilirsin ki? Aramızda kalınsın ama baban olacak tembel böyle şeylere pek uzaktı, gördüğüme göre sende bir şeyler var ama şansa bak ki babanın seni eğitebilecek maddî imkânları kısıtlı. Bu yolu başarıyla geçersen bil ki ben seni ölse bile görüyor ve alkışlıyor olacağım.” Jim uyumuştı. Kim bilir belki yarın sınavında annesinin o meşhur okunmuş şekerini emerken hayallerine dedesinin alkışıyla ulaşmış olacaktı...

Sınav günü için 7.30’da kurulmuş olan saatler hep bir ağızdan ötüşmeye başladılar. Tabiki Jessica bir saat öncesinden kalkmış, krallara layık sofrayı hazırlamıştı bile. Jessica’nın o tatlı sesi gitmiş yerine canlı mı canlı bir ses gelmişti “Günaydııııııı!Hadi bakalım koş

sınava, birinci ol da gel gönlümün birincisiiii!” Jim annesinin bu canlı sesine kayıtsız kalamadı “Canım annem,ben bu kahvaltıyla zaten birinci olurum. Baksana her şey var, oooooo.”dedi.Babası annesini çok iyi tanıdığı için “Sen daha bekle.Annen sana okunmuş şekerleri emdirmeden sınavda birinci olmayı unut!Hahhaahhaa.”Jim babasının da dediği gibi annesinin okunmuş şekerlerinden emdikten sonra sınava koştu. Akşamki heyecanı yoktu artık, annesinin verdiği şekerlerden olsa gerekti. Anne ve babası okulun dışında, Jim içinde ter döktü. Öğrencilik hayatı boyunca çalışmıştı,çok çalışmıştı,annesi ve babasının Jimmyyyy’siydi, öğretmenlerinin biricik öğrencisi ve tabii ki arkadaşlarının Şaheser Tablosu’ydu o. Acaba şimdi,hayatını belirleyen bu sınavda neydi? Bir hiç mi, yoksa bir gelecek mi? Acaba dedesi ölmüş olsa bile torununun başarılı oluşunu alkışlayacak mıydı? Acaba yıllardır hayalini kurduğu sosyoloji bölümünü kazanıp toplumları tek tek hayalindeki gibi tanıyabilecek miydi?..

Jim sınavda son kontrolünü yaparken “Sınav sona ermiştir.” sözüyle irkildi. Elindeki kalemi sıraya indirirken yüreği bir tüy kadar hafiflemişti. Dışarı çıktığında anne ve babası Jim’i soru yağmuruna tuttular: “Nasil geçti sınav? Zor muydu, kolay mı?..” Jim anne ve babasının soru yağmurundan “Güzel, yani güzel geçti. Evet,hı hı çok kolay olmasa da zor olmayan bir sınavdı.” diyerek kurtulabildi. Annesi adeta babasına meydan okurcasına “Tabi ki iyi geçecek.Ne de olsa annesinin ona İncil’den bir sürü dua okuduğu şekerden yedi,”dedi. Babası annesinin bu sözleri üzerine tatlı didişmeyi başlatmak üzere “Jim,baksana yıllardan beri okuduğu şekerleri biz yedik zengin olmadık ama senin başarını şu okuduğu şekerlere bağladı. Çok komiksin bayan Jessica.” diyerek kahkaha atmaya başladı. Jim her zaman olduğu gibi anne ve babasının arasında kalmış bir şekilde “Baba sen ateist, anne sen de hristiyan olabilirsin.Ama lütfen birbirinizi bu konuda incitmeyin. Her neyse şimdi sınavımın iyi geçişini nasıl kutluyoruz? Siz ondan haber verin.” Jessica ve Robert bir süre bakiştikten sonra birlikte”Tabi ki de her zamanki yerimize:Lunapark’a.” Jim ve ailesi ne zaman aşırı dozda mutluluk alırlarsa soluğu lunaparkta alır, çocuklar gibi eğlenirlerdi. Bu sırada aşırı dozdaki mutluluk da yerini aşırı dozdaki yorgunluğa bırakırdı.O gün de öyle oldu. Eğlendiler de eğlendiler. Eve geldiklerinde yorgunluktan ba-

yılarak uykuya daldılar, sabah uyandıklarında kendilerini bekleyen işlere aldırmadan uyudular. Üçünün de yüzünde yorgunluğun bile saklayamadığı aşırı dozda almış oldukları mutluluktan taşan bir te-bessüm vardı...

Bir gün Jessica haberleri izlerken gözüne bir son dakika haberi çarptı: “2015 yılında yapılmış olan üniversite sınavı tercih sonuçları açıklanmıştır.” Adeta çılgınlık içinde bahçeye doğru koşturdu. “Açıklanmış, açıklanmış, Robeeert, Jiiiiimmm!” Robert ve Jim neye uğradıklarına şaşırılmış bir hâlde “Ne, ne? Ne açıklanmış? Sakin ol, nefes al!” dediler. Jessica koşmaktan yorulmuş olarak yere düştü ve Jim’e bakarak “Sınaaav, sınavın açıklanmış.” dedi. Jim annesinin koşturmasına benzer bir şekilde eve doğru koştu. Odasına geldiğinde ilk yaptığı şey bilgisayarını açmak oldu. Yüzüne saklayamadığı bir heyecan ifadesi yerleşmiş, yanakları al al olmuştu. Parmakları heyecandan titrese bile çok hızlı bir şekilde söylenen internet adresine ulaşabildi. Kazandığı bölümü görmesine sadece dakikalar vardı artık. Sistem yoğun olduğu için bu dakikalar uzadı. Jim her geçen dakika biraz daha heyecanlanıyor, sınav sonucunu öğrenmek için adeta can atıyordu. Ve sonuç: Oxford Üniversitesi Sosyoloji. Jim sonucu gördüğünde mutluluktan havaya uçmuş durumdaydı. Annesi ve babası oğullarıyla gurur duyuyor onun mutluluğuyla daha da mutlu oluyorlardı. Tüm akrabaları tek tek arıyor, evlerine geliyor ve Jim’i tebrik ediyorlar, maddî ve manevî her durumda yanında olacaklarını belirtiyorlardı. Aynı gün içinde öğretmenleri de aradılar ve Jim’i tebrik ettiler. Jim hayaline kavuşmanın vermiş olduğu tatminlik duygusuyla çok mutlu ve huzurluydu. O gece başını yastığa koyduğunda dedesinin sözlerini bir kez daha hatırladı: ‘Bu yolu başarıyla geçersen bil ki ben seni ölsem bile görüyor ve alkışlıyor olacağım.’

“Jim, oğlum söze nereden başlayacağımı bilmesem de sana mektup yazma isteğiyle yanıp tutuştum. Şimdi diyeceksin ki anne bir telefonla aramak mı yoksa mektup yollamak mı kolay? Elbette telefonla konuşmak daha kolaydı fakat ben elimizde bugüne dair somut bir anı kalması için- siz yeni neslin eski iletişim aracı olarak nitelendirdiği- mektubu tercih ettim. Oxford Üniversitesi’nde çalışmaların ne alemde? Neler yapıyorsun canımm. Baban da soru-

yor ne zaman gelecek diye.Teyzenler,halanlar,dayınlar tüm aile şu an burda, hepsi yanaklarından öpüyorlar.Anneannen her zamanki duygusallığıyla ağlıyor: ‘Keşke Jim de burda olsaydı’ diyor.Ağlama anne diyorum Jim sadece birkaç ay bizden uzak kalacak, fakat onu avuturken ben de duygusallaşıyorum.Kendimi de hep senin geleceğinle avutuyorum.Mesela bazen diyorum ki ‘Jim bizim gibi hayatta zorlanmayacak, onun belli bir kariyeri, işi olacak.İşte o zamanlardan birinde düşündüm mademki biz sana anı kalacak maddî bir şey bırakmadık, hiç olmazsa bir iki mektubumuz olsun da bizi böyle hatırla. Mektubumu aldığında lütfen beni ara ve düşüncelerini belirt! Yanaklarında öpüyorum canım...”

annen...

Elinde mektup, gözlerinde yaş olan Jim ailesini çok özlediğini fark etti. Annesi ve babası yokken parası olsa dahi afallayacağını bildiğinden annesine çok kızdı. Nasıl böyle düşünebilirdi. Evet, maddî durumlarının iyi olduğu söylenemezdi fakat paradan daha değerli şeyler de vardı hayatta: Aile. Gözyaşlarını silip yüzünü yıkadıktan sonra telefona koştı ve annesine olan kırgınlığını telefonda belirtti” Canım annem, ben maddî durumumuzdan hiç gocunmuyorum fakat sen ailevî hayatımıza taşıyabilecek kadar önemsiyorsun. Senden tek ricam bir daha para konusunun aile ilişkilerimizi zedelemesine izin verme! Ve mektup yazma işini de askıya alsan iyi olacak. Çünkü teknoloji gelişti ve bize de bu teknolojiden yaralanmak düşer.” Jessica ”Anlıyorum canım. Çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım biliyorum ancak beni tanıyorsun ya, ben böyleyim.Söz bir daha olmayacak. O zaman hadi bakalım gelişmiş teknolojiden yararlanalım. Barıştık mı? Evet, söz veriyorum. Bir daha paranın aile ilişkilerimize karışmasına izin vermeyeceğim. Senin de dediğin gibi paradan değerli şeylerde var, aile gibi. Seni çok seviyorum canım Jimmmmyyy’im benim, seni çok çok öpüyorum. Hadi seni meşgul etmeyeyim de yarınki sınavına çalış.Bay bay,iyi çalışmalar! Unutmadan söyleyeyim sana gönderdiğim mektup da bir işe yaradı. İçine okunmuş şekerlerden koymuştum,onları sınavından önce mutlaka ye!”Ve arkadan bir ses -ki bu sesin sahibi kesinlikle babası- “Evet canım mutlaka ye. Yemezsen sınavda senin başarını bile gölgeler bu

şekerler, elin ayağın birbirine dolanır sonra, çabuk çabuk ye!”Anne-
siyle babası atışmadan Jim annesine “Elbette yiyeceğim,sen merak
etme anneciğim,hoşçakal,görüşürüz,” diyerek veda etti. İşte şimdi
sınavına çalışabiliirdi, yani okunmuş şekerlerden bir tanesini ağzına
atarak.

Jim’in 7.30’a kurduğu alarmı tüm yurt sakinlerini uyandırabile-
cek bir volümde çalışıyordu. Kalktığına aklına gelen ilk şey üniversite
sınavına gireceği günkü tatlı telaştı. Şimdi ailesi yoktu ve telaşlandı-
ğı zaman bile o günkü kadar tatlı, canlı olmuyordu. Ne kadar zordu
yalnız olmak,insan bir an önce ailesiyle buluşmak istiyor, özlüyordu.
Derken telefonunun sesi onu bu düşüncelerinden alıkoydu. Tahmin
ettiği üzere arayan annesiydi, hemen cevapladı “Sana da günaydın
anneciğim. Tabi ki uyandım. Evet şimdi giyindim, kahvaltıya gidiyor-
dum zaten, tamam, sınavdan önce şekerlerden yemeyi unutmam!
Şans dileğini de aldığıma göre sınavımın kötü geçeceğini hiç san-
mıyorum. Öpüyorum hepinizi. Bay bay!” Annesiyle konuştuğundan
sonra direkt yemekhaneye indi, hemen kahvaltısını yapıp üniver-
siteye doğru yola koyuldu. Sosyoloji bölümünde Oxford Üniversite-
si’nde birçok ülkeden öğrenci bulunuyordu en bildiği bazı ülkeler:
Hollanda, Belçika, Almanya, Rusya, Türkiye... Sevdiği bu bölümde
gördüğü bu çeşitlilik onu bir kez daha mutlu etmiş her bir arkada-
şından ülkelerinin sosyolojik yapısıyla ilgili konuşmasını sağlamıştı.
Bu konuşmalarda kendine en yakın ülkeyi Türkiye olarak belirlemiş-
ti. Türkiye çok misafirperver,arkadaş canlısı,cömert,yardımsever bir
ülkeydi. Hatta ilerde çokça para kazanırsa ilk hedefi Türkiye coğraf-
yasını kendi gözüyle görüp gezmekti. Sonunda üniversite sınıfına
ulaşmıştı. Ders notlarına bir kez daha göz attı. Derken Doç. Dr. John
Arrow sınıfa girdi ve konuşmaya başladı “Evet arkadaşlar,size sına-
vımı yazılı yapacağımı söyledim fakat kararım değişti,” dedi. Her-
kes şaşkınlık içinde birbirine bakarken Doç. Dr. Arrow, Jim’i yanına
çağırarak konuşmasına yüksek sesle devam etti”Şimdi yanımdaki
arkadaşınız,pardon adınız?Evet,şimdi Jim bize öncelikle kendini ta-
nıtacak ve sonra sınav yapacağım konuyu sözlü bir şekilde bizlere
aktaracak.Evet Bay Jim sizi dinliyoruz, başlayabilirsiniz.” Jim anne-
sinin okunmuş şekerlerinden yemiş olmasına rağmen, hayatında
hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlanmıştı. Derin bir nefes alıp-

ne söyleyeceğini bilmeden- sözlerine başladı “Ben Jim, Jim Trust. Bir zamanlar lise hayatında çok sessiz olduğu için arkadaşlarının ‘Şaheser Tablo’ lakabını taktığı ben bugün burda sizlere bu konuyu anlatamayacağım. Bu yüzden başta öğretim görevlimiz olan Sayın Doç. Dr. John Arrow olmak üzere hepinizden özür diliyorum.” Dr. Arrow Jim’e aniden bir soru yöneltti” Şaheser Tablo’nun sizinle alâkasını merak ettim açıkçası,açıklamak ister misiniz?” Jim hafif bir tebessümle” Elbette. Arkadaşlarıma göre yüzüm tablosu yapılabilecek kadar alımlı,gözlerimse bir şaheser kadar anlamlıydı.”Dr.Arrow bunun üzerine” Peki; peki Şaheser Tablo, şimdi sınavı yazılı yapacağım fakat ders bitiminde benimle geliyorsunuz. Tamam mı?”Jim yanakları al al olmuş ve mahçup olmuş bir şekilde “Peki efendim!” dedi.Bay Arrow,yazılı sınavı yaptı ve herkes dışarı çıktığında Jim’e”- Bak Şaheser Tablo,gördüğüm kadarıyla çok utangaç ve bir o kadar da saygılı bir kişiliğe sahipsin.Eğer sosyoloji eğitimini daha iyi almak istiyorsan bu utangaçlığından bir an önce kurtulmalı insanları daha iyi nasıl tanıyabileceğini öğrenmelisin.Ben sendeki ışığı gördüğüm için sana kızmadım fakat benim yerimde bir başka öğretim görevlisi olsaydı seni bu bölümden atmıştı bile ama seni bölümden atmıyor aksine senin için çok faydalı olacağını düşündüğüm bir geziye gönderiyorum.Bir Türk arkadaşımın çok önerdiği şehir olan Şanlıurfa’ya gideceksin.Hiç kaygılanmanı gerektirecek bir durum yok çünkü orda seni yabancılaştıracak hiçbir şey yok. İnsanları, yemekleri, giyimleri, efsaneleri,tarihi yapıları,kutsal saydıkları mekânları seni adeta Şanlıurfalı yapacaktır,” dedi. Jim kaldığı yurda geldiğinde daha adını bile doğru dürüst bilmediği bu şehre nasıl gideceğini düşünmekten aklını oynatmak üzereydi ki babası arıyordu.Jim kafası karışık bir şekilde telefonu yanıtladı”Evet baba sınavım çok iyi geçti.Baba sana bir şey söyleyeceğim ama sakın üzölmeyin,çünkü çok önemli bir şey değil.Şey...Baba ben Şanlıurfa diye bir şehrin sosyolojisini öğrenmek için Türkiye’ye gitmek zorundayım,evet tamamamen ders amaçlı gidiyorum.Hem bahsettiğim ülke bu ülkeydi.Demiştim ya gezip görmek istediğim ülke.Zaten iki hafta kadar bir sürede gideceğim.Bu süre bir il için çok mu?Yok,baba zaten ben kısa bir zaman istediğim için bana ancak iki haftaya kadar indirdiler,söylediklerine göre gezip göröülecek çok yer varmış bu şehirde.Peki,hocama sor-

malyım.Sizin gelip gelmemeniz onun elinde.Tamam babacığım ben de öptüm sizleri.Görüşürüz sonra!”Jim o gece geç saatlere kadar yatıp uyumamış,hâla düşünüyordu.Tanımadığı bilmediği insanlara nasıl hitap edecek, nasıl söze başlayacaktı?Onlarla neler konuşabilirdi?Zor, çok zor, hatta imkânsız geliyordu konuşmak.Hem sonra, onlar onun söylediklerini anlayacak mıydı?..

Dr.John Arrow’un da katkılarıyla Trust ailesi ilk kez yurt dışı gezisine katılmanın heyecanıyla uçakta yerlerini aldılar.Jim’in tedirginliği de ailesi yanında olduğu için biraz olsun hafiflemişti.İki saat süren yolculuk “Şanlıurfa’ya Hoşgeldiniz!”anonsuyla son buldu.Trust ailesi uçaktan inerken yöresel olduğunu tahmin ettikleri çalgıları çalgıcılar coşkulu bir ritimle çalıyor,yöresel kıyafetleri giymiş olan gençler yöresel danslarını sergiliyor ve yine yöresel bir yemek, yerde oturan bir aşçı tarafından yoğuruluyordu.Buralara çok yabancı olmalarına rağmen onlarla fotoğraf çektirip eğlendiler.Derken yanında bir çevirmen ile yanlarına gelen bir bey onların mutluluğunu daha da artırdı çünkü bu bey Dr.John Arrow’un bahsettiği arkadaşıydı.Kendisi Trust ailesine tanıtan Doç.Dr.Mehmet Ok Şanlıurfa’yı şöyle tanıttı: “Burası gerçeklerin efsaneleri kovaladığı, efsanelerin gerçeklere karıştığı yerdir.Yabani otlar burada buğday olup toprağa düşmüştür ilk kez ve burada taşlar dile gelip kent ve medeniyet olarak yükselmiştir.Bu topraklarda yıldızlar insanlara kılavuz olmuştur ilk kez ve ilk kez insanlar bu toprakarda öğrenmiştir bir dine inanmayı.Burası Yukarı Mezopotamya’nın kalbidir,burası tarihin yeniden yazıldığı yerdir, burası Peygamberler Şehri:ŞANLIURFA...

Jim Şanlıurfa’ya geldiği andan itibaren tuttuğu defterini Dr.John Arrow’a verirken ona çok teşekkür etti.Şanlıurfa’da kalıcı olarak kalacağını ve sosyoloji bölümünü okumaya orda devam edeceğini belirtti.Dr.John Arrow’un her okuduğunda bir kere daha aşık olacağı Jim’in Gerçek Yurdunda yazdığı anıları şöyleydi:

14.06.2017 BALIKLIGÖL;

“Bugün yastığıma başımı koyarken çok değişik duygular içerisindedeyim. Hayatın ne kadar tutarsız olduğunu bugün fark ettim, yani Balıklıgöl’de balıklara yem atarken.Bir hükümdarın acımasızlığı,bir hiç uğruna öldürülen yeni doğanlar,zalim hükümdardan kaçan bir

anne ve en son aklıma bile getiremeyeceğim dehşet bir olay: Bir babanın çocuğunu öldürebilecek kadar acımasız oluşu... Nemrut'un İbrahim peygamberi, Urfa Kalesi'nin kuzeyinde kalan dağın tepesindeki iki büyük sütunu mancınık olarak kullanıp, İbrahim peygamberi burdan ateşe atmaya karar veriş ve bu esnada Tanrı'nın emriyle balıkların oduna, ateşin suya dönüşmesi... Ve yine Hükümdar Nemrut'un kızı Zeliha'nın gözyaşları olduğuna inanılan Ayn Zeliha Gölü... Herkesin merak ettiği o soru 'Peki Nemrut'a ne oldu?' Anlatılanlara göre Nemrut bütün bu olanlar karşısında daha da sinirlenmiş ve Tanrı'sını inkâra devam etmiş. Tanrı da ona bir kanadı sakat sivrisinek göndermiş. Bu sivrisinek bir gece Nemrut yatarken kulağından içeri girmiş ve beynine kadar gitmiş. Günler geçmiş ve Nemrut bu sinekten dolayı kafasında büyük ağrılar hissetmeye başlamış. Ülkesinde bütün büyücüleri ve hekimleri derdine derman bulsunlar diye çağırtmış ancak hiçbirisi Nemrut'a yardım edememiş. Nemrut ağrılarının biraz olsun azalması için kendi hazırlattığı özel tahta bir tokmakla kafasına vuruyormuş her gün. Ağrı arttıkça tokmakla vuruşlarının şiddetini de arttırmış. Sonunda tokmağın acısına dayanamamış ve kafatası parçalanarak can vermiş. Bu olayları dinlerken aslında insanlık tarihi hakkında hiçbir şey bilmediğimi farkettim. Fakat şu anki şehire bakıyorum da sanki hiç zalim Hükümdar Nemrut ayak basmamış bu topraklara. İşte bu yüzden bugün hayatın insanlık tarihi açısından çok tutarsız olduğu kanısına vardım. Nerde zalim hükümdar Nemrut'un şehri, nerde kalbi güzel insanlarla dolu güzelim şehir Şanlıurfa?.."

16.06.2017 DUYDUĞUM EN İLGİNÇ GÜZELLİK SIRRI;

"Bana güzellik nedir diye sorsalar güzel gören gözlerdir derim. 'Peki Urfa insanının eski güzellik sırrı nedir?' diye soracak olursanız çevirmen yardımıyla annemle konuşan Ayşe Hanım'ın ses kaydına aldığım konuşmalarını sizlere yazacağım: 'Merhabalar, evet biz turistiz, İtalya'dan geliyoruz...' Çocuklar etrafımızı çevreleyerek 'Hoş gelmişsiniz! Ben Mustafa, ben İbrahim, ben Zeynep, ben Züleyha...' diyerek kendilerini sevdirek tanıttılar. Babam şaşırılmış bir şekilde: 'Wooow, Aman Tanrı'm ne kadar çok çocuk var burda. Baksanıza daha bizi görmeye gelenler var, hoş bulduk çocuklaaar! Ço-

cuklardan en büyük olanları bağırarak: 'Susuuuuun!Robert Amca, buyurun bizim eve gidelim.'diyerek bizi kendi evine davet etti.Bu olay beni gerçekten etkilemişti.Ben daha oralarda ne yapacağımı, nasıl konuşacağımı bilmezken bu genç adeta bana ders verircesine bizi-tanımadığı bu insanları- evine kadar davet etme jestinde bulunmuştu.Bu genç bizi evine doğru götürürken kendinden de bahsetti: 'Jessica Teyze ben sizin adınızı öğrendim madem sizde benimkini öğrenin.Benim adım Eyüp'tür.Nerden bildiniz adımın hikâyeden geldiğini?Haaaaa,şimdi anladım.Demek siz önceden bizim şehri araştırmışsınız.Evet, doğrudur, bizim şehirde her şeyin bir, anlamı bir hikâyesi vardır.Peki o zaman şurda oturak dinlenek de öyle anlattam adımın hikayesini.Eyüp başladı anlatmaya: 'Geçmiş zamanların birinde bağlarıyla ünlü Suriye topraklarında Eyüp adında zengin ve iyi ahlâklı biri yaşardı.'Para insanı saptırır' derler ya, onunkisi öyle değildi; malı gün geçtikçe daha çoğalıyor, o da gün geçtikçe daha çok hayırsever biri oluyordu.Malın mülkün Allah vergisi olduğunu, onların bir gün hesabını vereceğini aklından çıkarmaz, dilinden şükürünü, malından sadakasını eksik etmezdi.Bir insan hem varlıklı hem ahlâklı olunca, onu çekemeyenler de elbette olacak...Bazıları şöyle diyordu: 'İnsan bu kadar varlıklı olduktan sonra elbette herkese dağıtır...Malı nasıl olsa çok..!Bu kadar refah içinde olan biri tabi ki iyi ahlâklı olur; ona sataşan yok, çatışan yok...Herkes ona nasıl olsa saygılı davranıyor...' Oysa Allah, kulu Eyüp'ün samimiyetine ve Hakk'a bağlılığını biliyordu.Bunu diğer insanlara da göstermek istedi.Hem böylece Eyüp gelmiş geçmiş herkese sabrın simgesi olacaktı.Hz.Eyüp'ün tıkr tıkr giden işleri ilk kez hayvanlarının peş peşe hastalanmaya başlamasıyla bozuldu.Kısa süre içinde koca sürüden bir tek sıska inek, bir tek kara keçi kalmadı; hepsi telef oldu. İnsanlar Eyüp'ün bu durumuna ne diyeceğini merak ediyor; ağzını yoklayarak: 'Nedir bu başına gelenler..!' diyor ah vah ediyorlardı. Eyüp peygamber yüksek ahlâkından ödün vermeksizin: 'Allah verdi, Allah aldı; her şey O'nun değil mi?' diyordu. Belalar geldiğinde aile ve akrabalarıyla gelirmiş..! Eyyüp Peygamber bir gün dışarıda işleriyle meşgulken acı bir haber aldı. Ani bir sarsıntıyla evleri yıkılmış, tüm çocukları göçük altında kalmıştı.Yıkıntidan sağ kurtulan yalnızca karısıydı. Hz.Eyyüp'ün gözleri evlat acısından kanlı yaşlarla doldu;

ama 'sabır' dedi. Belalar henüz bitmemişti. Hz.Eyüp'ün vücudunda yaralar çıkmaya başladı.Küçük küçük çıbanlar, gün geçtikçe büyüdü; bütün vücuduna yayıldı.Eyüp Peygamber hekimlere gitti, ilaçlar kullanıldı ama nafiye...Yaralar iyileşeceğine azıyordu.Eyüp Peygamber'in hastalığı arttı. Artık çalışmadığı için elde avuçta ne varsa hepsini tüketti.Karısı ona bakıyor, evi geçindirmeye çalışıyordu.Bir müddet sonra Eyyüp Peygamber'in yaraları çok fenalaştı. Hastalığının bulasıcı olması ihtimaline karşı kimse onun yanına yaklaşmak istemiyordu. Eyyüp Peygamber yapayalnız kalmıştı.Acı ve ıstırap içinde Allah'a dua etmeye ve O'ndan sabır istemeye devam etti.Ama artık bırakın vücudunu hareket ettirmeyi, dudaklarını bile kıpırdatacak takati kalmamıştı.Bir insanın başına gelebilecek her türlü felaket ve müsibet onun başına gelmişti ve o, tıpkı sağlıklı günlerinde olduğu gibi Allah'tan uzaklaşmamış O'na olan bağlılığını ve güvenini kaybetmemişti. Hz.Eyyüp imtihanını başarıyla geçmiş ve insanlara örnek bir kul olmuştu.Bir gün hastalığının şiddetlendiği bir anda: 'Ey Rabbim!' diye dua etti.Halim sana malumdur.Adını anamayacak kadar hastayım! Ey şifa veren! Şifana muhtacım...'Yüce Allah kulundan hoşnuttu.Eyüp Peygamber'in makamını daha da yüceltti.Ona: 'Ayağını yere vurl'diye vahyetti. Eyyüp Peygamber güçlkle ayağını kaldırıp indirdi.Ayağını indirdiği yerden berrak bir su kaynamaya başladı. Eyyüp Peygamber o suyla yaralarını temizledi.Yaraları kısa sürede kuruyup kayboldu; sudan doyasıya içti, içindeki dertler şifa buldu. Eyyüp aleyhisselam, hastalanmadan önceki sağlığına tez zamanda kavuştu. Sağlığını kazanan Hz.Eyyüp, servetini de yeniden kazandı.Böylece o,refah ve sağlık içindeyken Allah'ı unutmadığı gibi, yoksul ve hastayken de O'na küsmedi, isyan etmedi.Böylece Eyyüp aleyhisselam Allah'ın sadık ve sabırlı bir kulu olarak tarihe geçti.' Eyüp anlatmayı bitirmişti ancak ben ve ailem hâla bu anlatılanlar karşısında adeta büyülenmiştik.Düşünebiliyor musunuz ateist olan babam bu sayede müslüman oldu ve adını Eyyüp olarak değiştirdi. Annemi soracak olursanız açıkçası o Hristiyan dinine mensup olan ailesinden çekiniyor ama her hikâyenin sonunda gözlerinden birer damla yaş akıttığını herkesten gizlese de benden gizleyemiyordu. Eyüp adının o efsanevî hikâyesini anlattıktan sonra da aynı şekilde gözyaşlarını silip derin bir nefes aldıktan sonra: 'Evet, çok anlamlı bir

hikâyeden geliyor adının derinliği, bu ismi taşıdığına göre çok şanslı biri olmalısın.’ diyerek Eyüp’e göz kırptı.Çevirmenimiz ve Eyüp’le birlikte Eyüplerin evine gittik.Annem yemekten sonra Eyüp’ün ninesine çok merak ettiği bir soruyu yöneltti: ‘Ayşe Hanım yüzünüzdeki ve ellerinizdeki mavi dövmelemin hikâyesinden biraz bahseder misiniz?’ Ayşe Teyze önce tebessüm etti daha sonra anlatmaya koyuldu: ‘Aslında bu sanat bizim toplumumuzun farklı bir kesimi olan Araplar tarafında yapıldı.biz Kürtler bu sanatı bilmezdik,yani bu sanatı Arap kesiminden öğrendik.Eskiden Arap kadınlar çok güzeldi ve çoğu dövme yapıyordu.Biz de güzel olmak için yapıyorduk dövme-yi, bir bakıma o dönemlerde dövme modaydı.Şu anda sizler neden makyaj yapıyorsanız,bizlerde eskiden o nedenden dolayı dövme yapıyorduk.Tabi şimdiki Kürt ve Araplar dövme yapmayı bıraktılar çünkü bu eski bir dönemin modasıydı.Mesela bende var ama kızım Fatma’da yok, çünkü artık bu dövmelemin modası geçti.’ Şanlıurfa’ya ilk gittiğimizde bu dövmelemin dinî bir faaliyet olarak görüyorduk fakat aklımıza hiç ama hiç gelmeyen aslını öğrendiğimizde geçmişte bu topraklarda makyaj yokken bile hanımların kendilerine ürettikleri makyaj malzemesiyle karşılaştık.Şanlıurfa’nın hiç de uzaktan görüldüğü kadar ıssız bir şehir olmadığını insanların tarihten bu yana heyecanlarını, hayata olan tutkularını hiçbir zaman kaybetmediklerini, yüzü kırışıklıklarla dolu fakat dövmeleleriyle bizlere gülümseyen kadına bakarken daha çok anlıyorum...”

20.06.2017 GÖBEKLİTEPE;

“Tarihin sıfır noktasına gitmenin heyecanıyla uyandım bu sabah...Her ne kadar onları rahatsız etmemek için otelde kalmak istediğimizi söylesek de Eyüp ve ailesi bizi hiçbir yere bırakmayacaklarını söylediler ,böylece Göbeklitepe ziyaretimizde de bize rehberlik ettiler.Sabahki muazzam etli, yağlı, kaymaklı, ballı sofradan sonra tarihin sıfır noktasına doğru gitmeye güç bulduk. Göbeklitepe’de bizi karşılayan kişi yeni tanışmış olduğum fakat çok sevdiğim Doç. Dr. Mehmet Ok oldu. Bizi özel olarak taş tabletlerin bulunduğu yere götürerek bu bölgeye olan merakımızı şu sözlerle gidermeye çalıştı: ‘ İnşası milattan önce 10000 yılına uzanan Göbeklitepe tarihteki en eski ve en büyük ibadet merkezi olarak

biliniyor.Göbeklitepe İngiltere’de bulunan Stonehenge’den 7000, Mısır piramitlerinden ise 7500 yıl daha eski.Ayrıca yerleşik hayata geçişi temsil eden kültür bitkisi buğdayın atasına da Göbeklitepe eteklerinde rastlanmıştır.Neolitik döneme ait Göbeklitepe,ilk tapınağın dolayısıyla ilk inancın merkezi olabilmesi açısından önemlidir.Bu bölgede yaklaşık 20 tapınak tespit edilmiş ve şu ana kadar yalnızca 6 tapınak gün ışığına çıkarılmıştır.Göbeklitepe’nin inşa edildiği dönemde insanoğlu bitki toplayan ve hayvanları avlayan küçük gruplar halinde sürekliliğini sağlıyordu.Kayalık bölgelerden, büyük sütunların ve ağır taşların el arabaları ve yük hayvanları olmadan 2 kilometre taşınarak Göbeklitepe’ye getirilmesi için muhtemelen tarihte insanların ilk defa bu kadar kalabalık bir şekilde bir arada olması gerekmişti.Mağara duvarlarındaki avcılığı temsil eden resimlerden ziyade burada hayvan figürleri tek ve kabartma olarak işlenmiş, santsal açıdan farklı bir anlayışı etkileyici biçimde yansıtmıştır.Taşlar üzerinde işlenmiş akrep, tilki, boğa, yılan, yaban domuzu, aslan, turna ve yaban ördeği figürleri yer almaktadır. Biz arkeologlar bu hayvan figürlerini tapınağı ziyaret eden farklı kabilelerin sembolü olarak nitelendiriyoruz.Aynı zamanda yanınızda bulunan şu boyları 3 ile 6 metre arasında değişen T biçimindeki sütunları da stilize edilmiş insan figürleri olduğunu düşünüyoruz. Bu sütunlar üzerine yansıtılan diğer figürlerden farklı olarak aşağı doğru iner şekilde tasvir edilen 3 boyutlu şu aslan kabartması dik kat çekiyor.Bu ve diğer aslan figürleri neolitik dönemde aslanların Anadolu coğrafyasında yaşamış olma ihtimalini güçlendiriyor.Bu arada söylemeyi unuttum sanırım bu T şeklindeki sütunların ağırlıkları 40 ile 60 ton arasında değişiyor.’Bu şaheser nasıl keşfedildi?’ isterseniz sizlere bunu da cevaplayayım: 1983 yılında tarlasını süren Şanlıurfalı çiftçimiz Mahmut Kılıç, tarlada bulunduğu oymalı taşı müzeye götürdü fakat eser sıradan bir arkeolojik bulgu olarak Urfa Müzesi’nde sergilenmeye başlandı.1963 yılında ise İstanbul Üniversitesi ve Chicago Üniversitesi ortak bir çalışma yürütmüş,-bölgeyi incelemiş fakat çalışmaların üzerinde durulmamıştır.1995 yılında Şanlıurfa Müzesi başkanlığında ve Prof.Dr.Klaus Schmidt’in bilimsel danışmanlığında kazılar başlamıştır.2007 yılında ise kazı başkanlığına Klaus Schmidt getirilmiştir ve Göbeklitepe şu anki

halini almıştır. Ayrıca Göbeklitepe’de bulunan bulgular taş devri insanların bira içtiğinin de bir kanıtı. Kazılarda şu ana kadar en büyüğü 160 litrelik kapasiteye sahip kireç taşına oyulmuş, altı bira varili bulundu. Klaus Schmidt, bulgular ışığında, insanoğlunun ekmek için değil, bira uğruna tarıma başladığına, bunun da ilk kez Şanlıurfa’da gerçekleştiğine kanaat getirmiş. Ben ve birçok arkeolog arkadaşım tapınak kalıntılarındaki zeminin özellikle sıvı geçirmeyecek şekilde yapıldığını gördük. Buradan, törenlerinin ne olduğunu şu an tam olarak bilmesek de bir sıvı eşliğinde gerçekleştiikleri fikri oluşuyor zihnimizde. Mamafih Göbeklitepe, yıllardır tarih derslerinde öğretilen ‘göçebe toplulukların tarımı öğrenerek yerleşik hayata geçtiği’ tezini de çürütüyor. Yerleşik hayata geçişin çiftçilik ve hayvancılığın ortaya çıkışıyla birlikte gerçekleştiği düşünülüyordu. Schmidt’ e göre ise avcı ve toplayıcı toplulukların Göbeklitepe gibi dinî merkezlerde sürekli olarak bir araya gelmelerinin sonucunda yerleşik hayata geçilmiştir. Kalabalık toplulukların ibadet merkezine yakın olma arzusu ve çevrede bu toplulukların ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeyde yeterli kaynak bulunmamasından dolayı insanlar tarıma yönelmişlerdir. Yani tarım yerleşik hayatı getirmemiş, dinî mabetlerin etrafında kalma arzusu sonucunda yerleşik hayat tarımı getirmiştir.’ Bu bigileri hemen not defterime kaydetmeye çalışırken Mehmet Bey sözlerine son vermiş iki aileye anlattıklarına kanıt olacak belge niteliğindeki taşları, taşlara yontulmuş şekilleri gösteriyordu. Dr. Mehmet Ok’a teşekkürlerimizi iletirken Şanlıurfa’dan ayrılmanın vermiş olduğu burukluğu kelimelere dökemiyorum. Beni Şanlıurfa’yla tabi bendeki adı ile Gerçek Yurt’la tanıştırdığınız için sizlere minnettarım. Belki de bu yüzden size bu satırları yazarak ordaki çocuklarını, dövmeleriyle ünlü yaşlılarını, Eyüp ve ailesini, sonu görülmeyen sofralarını, kahvaltılarında bile eksik etmedikleri ciğer yemeklerini, ailecek tadına bayıldığımız baklavalarını, hiçbir yerde bulamayacağımız künefe adındaki tatlılarını ve tabi ki taşı toprağı kültür, medeniyet kokan şehrin kutsal mekânlarını ve tarihî mekânlarını biraz da olsa tanıtmak istedim. Umarım bu kalabalık, muhabbet sever toplumun içinde yazabildiğim kadarıyla Şanlıurfa’nın güzelliklerini tam olarak anlatabilmişimdir. Son olarak yazdığım şiirle

sizleri Gerçek Yurt diye nitelendirdiğim Şanlıurfa'ya bekliyorum:

*Ben bir yaban şahinim,
Uçarım Mezopotamya üstünde,
Masallar, şiirler söylerim,
Sevda üstüne, insan üstüne...*

Jim Trust.

Bir İstotun Yaşam Mücadelesi

Zehra ATAR

Gazi Anadolu Lisesi - 11/C

Beni tanır mısınız? Bilemem ama ben bir hayatın dünyaya karşı olan savaşayım. Pınarlara, çayirlara can olan o parçayım. Şifalı güneş ananın emzirdiği sevgiyim. Her çarşıya, her eve neşe veren her şeyim. En başta da ben bir tohumum tohum. Şimdi kocaman bir kutunun içinden dışarıyı izliyorum. Gelen geçen kadınlara ve çocuklara bakıyorum. Acaba beni kim alacak, kim verecek? Yuvasına bin bir bereket götürecek kim olacak bilemiyorum.

Aa o da ne! Beni kocaman merkezi ve beş tane hareketli ucu olan bir et parçası bir kağıt karşılığında aldı. Ve beni metalden oluşmuş olan bir oyuncakın içine fırlattı. Bu oyuncakta yan yatırılmış bir yatak ve onun da önünde iki tane dik oturtulmuş yatakçık vardı. Sonra bu oyuncak birden hızlanmaya başladı. Aman tanrım! Neler oluyordu ve nereye gidiyordum? Oyuncakla giderken yanımda oturan devin bir düğmeyi çevirip sürekli bir şeyleri değiştirdiğini ve sürekli tuhaf sesler çıkardığını görüyorum ve biraz korkuyordum. Ama yine de çok eğleniyordum. Tüm bu tuhaf seslere rağmen etraftaki kuş civıltılarını duyabiliyordum ve bu beni çok mutlu ediyordu. Sonunda oyuncak durdu ve o et parçası beni tekrardan tam göğsümden tuttu ve bir örtünün altına sakladı. Orada uzun zaman kaldım ve kendime bir sürü arkadaş buldum. Turp, domates, salatalık, havuç ve lahana ile tanıştım. Turp beni yine sabahın köründe uyandırıyor. Uyandığın zaman çok değişmiştim. Saçlarım uzamıştı, hatta

o kadar uzamıştı ki yarısının dışarıda güneş ana tarafından yakıldığı-nı hissedebiliyordum. Yine kahvaltım erkenden gelmişti. Mmm, her zamanki gibi çok lezzetli. Can suyum geldi ve yine o et parçası evimin etrafını temizlemeye gelmiş. Herhalde beni çok seviyor olmalı.

Günler çok hızlı geçiyordu, ben de çok hızlı büyüyordum. Bir sabah uyandığımda çok farklı olduğumu anladım, yüzüm yanıyor-du. Bunun sebebi ne olabilir acaba? Gözlerimi açtığımda bir de ne göreyim, kendimi bambaşka bir dünyaya uyanmış halde buldum. Büyümüşüm hatta o kadar büyümüşüm ki bir sürü yavrum olmuştu. Hepsi o kadar güzel ve o kadar tatlıydı ki sanki bu evrendeki tüm güzellikleri etrafında toplanmışlardı. Onları çok seviyordum. Onların büyüdüğünü hayal ediyorum resmen. Aaa o da ne! Neden böyle hissediyorum bilmiyorum ama sanki annelik duygum kabarmıştı ve kalbimde de bilmediğim bir şefkat duygusu uyanmıştı. Bu duygu beni hiç tanımadığın bir yabancıya dönüştürmüştü. Zamanla bu yeni halime alışmaya başladım. Alışıyordum ve aynı zamanda da büyümeye devam ediyordum. Aradan on beş gün geçmişti. Yavruların iyice büyüdüler bazıları konuşmaya bile başladı. Yavrularım birbirine hiç benzemiyorlardı. Kimisi kıpkırmızı, kimisi yemyeşil, kimisi de daha parlaktı. İşte beni hayata bağlayan güzel yavrularım güneş ana sayesinde daha da güzelleşiyor ve hayata umutla bakıyorlardı.

Yine akşam olmuş ve güneş ana kaybolmuştu, yerine Aydede bizi selamlamaktaydı. çok fazla gürültü vardı, neler oluyor, acaba dünyada ne olup bitiyor anlamıyordum. Bildiğin ve anladığım tek şey bir şeylerin ters gittiğiydi. Bir güç beni öyle bir hızla çekti ki den-gem şaştı. O gün beni de diğer arkadaşların gibi çok derin bir kuyunun içine fırlattı. Hiçbir şey göremiyordum, her yer çok karanlık ve sıcaktı. “Yavrularım, onlar nerede, bu devler bizi nereye götürüyor?” diye soru sormaya baktım olmadan kuyu hareket etmeye başladı ve beni çok garip bir yere getirdi. Her yer metallere çevriliydi, evimi göremiyordum. Bu durum beni çok korkutuyordu. Birden o metal şey beni beton bir yere fırlattı. Buradan her şeyi görebiliyordum ama yavrularımı bir türlü göremiyordum. Acaba onlar şu anda nerede ne yapıyorlardır? Çok merak ettiğim bu soruların cevaplarını bulamıyordum maalesef. Her yer metal olan ve garip sesler çıkaran

aletler ile çevriliydi, yani görebildiğim tek şey bu iki maddenin bir arada bulunmasıydı.

Çok uzun zamandır burada bulunmaktayız ama hala gelen giden olmadı, üstelik bir zamanlar Güneş ana tarafından güçlendirilirken şu anda Güneş ana tarafından vücudumun zayıflatıldığını hissetmeye başlamıştım. Bu durumda nasıl olur da çocuklarımı arayabilirim bilemiyorum. Sonunda beklenen an gelmişti, o koca devler gelip bizi bıraktıkları yerden aldılar. Güneşte o kadar çok beklemek bana hiç iyi gelmemişti, sanki körelmişim. Fakat yine de ümidimi kaybetmemiştim her şeye rağmen çocuklarımı bulmak zorundaydım.

Koca devler bizi ayıklamaya başladılar. Güzel biberleri yeşil kuyuya, idare edebilecek biberler mavi kuyuya ve kötü durumda olan biberleri de siyah kuyuya gönderdiler. Ben de birkaç arkadaşım yeşil kuyunun içinde metallerle çevrili sarayın içine getirildik. Orada bizi yeşil kuyudan kocaman bir kaydırağın üstüne koydular ve bizi yapraklardan temizleyecek bir sürü sivri dişli olan baskının içine gönderdiler. O büyük metal kutu bizi parçalara ayırdı ve bazılarımız dev insanlar tarafından haftalarca güneş altında bekletildik ve adımıza “kurutmalık biber” denildi. Bazılarımız hiç beklemeden sivri dişli bir canavarın içine atıldık ve katımsı bir sıvıya dönüştük.

Daha sonra devler bizi tekrar alıp güneş altında bekletti ve bize “biber salçası” dediler. Evet, gerçekten öyle dediler. Bitti mi, hayır! Hiç biter mi? bazılarımız da ince ve küçük delikleri olan bir canavar metalin içine atıldı. o metal de bizi lime lime etti ve adımıza “pulbiber” denildi benim her parçam bir yere dağıldı. Koskocaman metal kutunun içinde kalabalık olanlarla tanıştık ve her birimiz yerleşmek için bir yer bulduk kendimize. o gittiğimiz yer, yanlış hatırlamıyorsam, Urfa diye bir yerde. Orada yine bir sürü arkadaşım oldu. Urfa’da her yere, her mekana ve her sofraya ev sahipliği yaptım. Balıklıgöl, Halfeti, Harran, Sağmatar’ı gezdim. Şimdi de kapalı çarşıdayım. ‘İsot” diyorlar adıma. Yani burada doğduğum için öyle isim vermişler.

Urfalılar hemen her yemekte beni kullanıyorlar. Boşuna demedim ya “Urfalının yanık bağındaki sevdasıyım.” diye. Lahmacun, kazan kebabı, sarması, dolması Harran kubbesi bensiz tatlanmaz

ki... işte bu yüzdendir ki Urfalıların sevdasıyım. Urfalıların sabahın köründe fırınlara isot ve patlıcan taşıması normal mi sandın? Tabii ki de normal değil çünkü Urfalıların sevdasını ve hasretini ben kendi içimde yaşıyorum ve büyütüyorum. İşte bu değil mi ki Urfa'nın Türkiye'nin en genç ili olmasının nedeni? Bu kalabalık şehri geledi yedi geceden uzun zaman oluyor ama ben hala eski güzelliğinde ve eski parlak halimdeyim. Bu kalabalık alanda insanların, yani bu koca devlerin, "insan" ismi ile çağırdıklarını ben yeni öğrendim. Bu yüzden de onlara bu şekilde hitap etmenin daha doğru olabileceğini düşünüyorum. Bu insanların diğer insanlardan farkını ne olduğunu çözemedim sen de bildiğin tek şey bu insanların çok iyi ve çok merhametli olması. Bir de bu insanların konuşma şekilleri çok farklı ve tuhaf. Size örnek vermem gerekirse mesela bir Urfalının ağzında size ne yapıyorsunuz demeyi öğretiyim:

- Ne yapisen?

- Ne edisen?

Gibi daha birçok örnek verebilirim ama bu örnek yeterli olur galiba. Neyse, birçok insan benim tadıma bakıyor ama sonra da fiyatını görünce hemen kaçış yolunu tutuyorlar. Ne yani insanlar ne zannediyorlar anlamıyorum, ben bu pul biber halime dönüşünceye kadar ne kadar acı çekiyorum. Tabii ki fiyatım biraz pahalı olacak. Onlar da bu kadar acı çeksinler bakalım benim kadar dayanabilecekler mi? Ya da benim kadar güzel ve parlak kalmayı başarabilecek mi? Görmek istiyorum. Neyse, günler çok hızlı geçiyordu, ben de beni satın alacak bir insanı hayal ediyorum demeye kalmadan üzerinde durduğum tahta kapının önünde bir insan beni karşılayıverdi. Beni satın almak için tezgahdaki adama fiyatımı sormaya başladı ve onların ikisi aralarında şöyle konuşuyorlardı:

- Selamünaleyküm.

- Ve aleyküm selam buyur, ne istisen?

- Şu isotun kilosu ne kadar?

- Kilosu 35 lira.

- Heyrdir 35 lira nedir, altın mı alacağım sanki?

- Heyrse şeker dağıt, sen bu isotun nereden geldiğini bilisen mi konuşsen?

- Yoğ bilmiyem nerden gelmiş?

- Siverek'ten geldi, sen ne zannedisen? Hele bi tadına bağ sonra konuş.

- Hele dur bağayım.

- Vallahi güzeldir lakin çoğ pahalıdır, indirim yap 25'e anlaşığ.

- Yoğ 25 olmaz, kurtarmi, 30 olur.

- Yoğ asıl öyle olmaz kurtarmi valla, efilasyon bize de uçurdu. 25'ten fazla vermem.

- Tamam eyle olsun.

- Biye bir kilo ver o zaman.

- He sen bir kilo için mi biye kızisen?

- He diye bir kilo için kıziyem. Bizim gari "akşama lahmacun yapacam, isot lambadan eve gelme" dedi.

- He anladım al o zaman bir kilo.

- Sağ ol Allah razı olsun.

- Sen sağ ol Allah senden de razı olsun.

- Amin amin.

İkisi aralarında böyle konuşuyorlardı. Daha sonra o adam beni satın aldı ve yuvasına getirdi. Bu eve gelme maceram da beni güzelliğiyle etkileyecek ve şaşırtacak şeylerle doluydu. Adam kapıyı çaldı ve eve girdik, karısı birden bağırmaya başladı, hem bağırıyordu hem de hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Konuşmaya başladılar:

- Seyfo isot getirdin mi la?

- La Ayşo siye kaç defa böyle bağırma dedim. Ha senin yüzünden mahallesi siye vurduğumu zannedi. Başıma jandarma mandarma toplarsa seni kimse elimden alamaz ona göre.

- Seyfo siye isotu getirdin mi dedim.

- He getirmişem al da çok konuşma. Çok acıkmışam, niye ciğer miğer getiriver.

- Tamam ciğerimin parçası şimdi siye sofrayı hazırlarım.

Diye konuşuyorlardı. Daha sonra kadın beni adamın elinden aldığı ve beni yuvanın daha da derinine götürdü. Daha sonra beni dört duvarlı beton bir kutunun içine getirdi. Orada metalden birçok şey vardı. Kadın beni daha sonra camdan bir kuyunun içine doldurdu. O kuyunun üzerini de metal bir tıpaçla sımsıkı bir şekilde kapattı. Kadın daha sonra eski arkadaşlarımdan dolan soğanın kuzenlerini ince ince soyarak beyaz yuvarlak bir tencerenin içine koydu ve üzerine delikli bir tıpaç koydu ve o şeyi çalıştırdı, hepsi birden parçalarına ayrıldı. Sonra kadın onları altı acayip şekilde çirkin olan düz yapılı geniş bir şeyin üzerine koydu.

Beni hapsettiği o geniş cam koyunun kapağını açtı ve az önce kocasıyla bu konuda kavga eden kadın bolca doldurduğu kuyunun yarısını o geniş şeyin içine boşalttı. Bu kadının ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Bizim üstümüzde, bir de yanımdaki tahtanın üzerinde benim birkaç parçanın içinde bulunduğu katı bir sıvıya dönüştürülmüş bir şey bulunuyordu. Ama ben onları neden hiç görmedim, neden konuşmadım? İşte bu sorular beni tuhaf bir his olan strese itmeye yetiyordu.

Evet nerede kalmıştık, kadın üzerime o katı sıvıdan koydu ve bizi bir güzel karıştırdı. Daha sonra üzerimize kar tanelerine benzeyen beyaz toz parçaları sertleştirdi. Suyu benzeyen fakat su kadar ince olmayan bir sıvı boşalttı ve üzerimize üzerinde 'kıyma eti' yazan bir paketi boşalttı. Tekrar karıştırmaya başladı. Yine bir karıştırma işleminden geçeceğimizi hissediyordum fakat buna dermanım kalmadı çünkü çok yorulmuştum. Ben yoruldukça kadın daha çok canlanıyor ve bir heyecanla bizi karıştırıyordu. En son işleme gelmiş bulunmaktaydık. Kadın bu seferde üzerinde tavuk bulyon yazan katıyı bizim üzerimize kırdı ve tekrardan karıştırmaya başladı.

Daha sonra bizi o geniş şeyin içinde bir güzel düzeltti ve küçük insancıkla bizi bir yere gönderdi. Küçük insancıkla çok kalabalık bir yere geldik, herkes orada avazı çıktığı kadar bağıriyordu. Küçük ço-

cuk beni o kalabalık yere bıraktı ve beni çok fazla sıcak bir yere koydular piştım. Küçük çocuk beni eve getirip üstüme ekşi bir şeyler sıkıp ve beni çiğneyerek ezdi, şu an öleceğimi biliyorum.

Göbeklitepe'ye Yolculuk

Zeynep İFTİRAK

ÇEAŞ Şanlıurfa Anadolu Lisesi - 9/E

Bu sabah yine gökyüzünden düşen cam parçasıyla uyandım.Şu anda yıl 4020, ismim Karmen, mesleğim mucit gibi bir şey.Ben aslında şu an zaman makinesi yapıyorum.Benim büyük büyük dedem böyle bir icat yapmak istiyormuş tam 2000 yıl önce bunu yapmaya çalışmış fakat başaramamış.O günden sonra nesilden nesile bu zamana kadar gelmiş.Artık son dokunuşlarını yapıyorum.Umarım bu zaman makinesini bu haftanın sonunda bitiriceğim. Herkes gökyüzünde arabalarıyla uçuyor. Ben ise maddi imkanım olmadığı için eskisi gibi kanatlı bisikletimle yerde uçuyorum(!)Zaman makinemi henüz kimseye göstermedim, Avesbo dışında.Zaman makinemi yirmi beş senedir yapıyorum ve her şey yolunda giderken her zaman son aşamasına geldiğim zaman patlayıp tuzla buz oluyor.Ama bu sefer bir tuzak kurup kimin makinemi patlattığını göreceğim.Sadece gerçek makinemi saklayıp yerine başka sahte bir kutudan alet koyacağım ama tabi ki makineme benzeteceğim. Evimin içine görünmeyen koca kameramı yerleştirip dışarı çıktım. Ekrandaki kişiyi görünce gözlerime inanmadım bu benim en yakın arkadaşım Avesbo'ydü. Gerçekten söylüyorum 4020 yılında bile arkadaşlık yok. Ona bir ceza vermek amacıyla onu tam 2 bin yıl sonrasına göndereceğim hem de hiç kimsenin olmadığı yıla hemen kıstırıp gelecek zaman makinemin içine koydum. Akli başına gelene kadar orada kalacak. Ben de geçmiş zaman makineme devam edeceğim.

Odaya girince gözlerime inanmadım. Çünkü yine makinem dar-madağın olmuştu. Avesbo'yu 2 bin yıl sonrasına gönderdiğime göre bu makineyi kim bu hale getirmişti. Yoksa bu makine bu şekilde mi çalışıyordu? Yani patlayarak mı çalışıyordu? Yoksa ben Avesbo'yu 2 bin yıl sonrası deyip de geçmişe mi gönderdim? Yani Göbeklitepe'nin yapıldığı zaman 16 bin yıl öncesine mi? İnanmıyorum, asla bu hatayı yapmamalıydım. Hemen bu makineyi baştan yapıp bende Göbeklitepe'nin yapıldığı zamana gideceğim. Demek ki Avesbo 25 yıldır geçmişe gitmeye çalışıyordu. Makinenin ayarlarıyla oynayıp onu bu tuzağa düşüreceğimi bilip onu geleceğe göndereceğim diye geçmişe göndereceğimi yani makinemin ayarlarıyla oynamasının sebebi buymuş. Ama geçmişe gidip onu bulup bunun hesabını soracağım. Makinenin sadece bir parçası eksik onun içinde 2 bin yıl sonrasına gidip o parçayı almam lazım. Bunun için birisine ihtiyacım var. Burada kalıp beni idare etmesi için. Acaba kim kalabilir? Evet, bunu daha önce düşünemedim. Avesbo gitmeden bana bu makine-nin kimse olmadan da bir yere gidileceğini öğretmişti. Ama nasıldı? Şu anda hatırlayamıyorum. Fakat zamanı geri alıp bunu görebilirim. Renkli düğmeye basıp aynı zamanda vilon renkli düğmeye bastığımız zaman olabiliyordu.

Şu anda 6020 yılındayım.Taba CYAN'ın yanındayım.Hemen parçayı aldım.Tam çıkacaktım ki Taba CYAN beni tuttu.Arkamı döndüğümde ise yok oldu. Bende fazla ardına düşmeden yok olayım derken yine beni tuttu. Benimle gelmek istediğini söyledi. Reddedince parçayı satmamakla tehdit etti. Ben de onu alıp 4020 yılına geri döndüm. Parçayı yerine yerleştirdim. Taba CYAN 4020 yılında kalırken ben 16 bin yıl öncesine gittim.

Kendimi uzun bir zaman tünelinin içinde buldum. Bu zaman tüneline büyük büyük dedemi gördüm. Türkiyenin eski başkan-larını,Fatih Sultan Mehmet'i ve daha nice insanları gördüm. Göbeklitepe'nin yapıldığı zamana geldim ama hala kafamı kemiren bir soru vardı. Avesbo neden böyle bir şey yapmak istedi? İlk önce Avesbo'yu bulacağım. Sonra da yıllardır duyduğum, yıllardır çözülemeyen bu tarihi, bu gizemi çözeceğim. Karşımda garip giyinimli insanlar görüyorum.Doğrusu bu zamanda bu insanların o kadar gü-

zel giyinmesi beklenemezdi. Beni garip bir şey görüp taşlar ve ateşe atarlar diye ben de onlar gibi giyindim. Ve onların arasına katıldım. Onlarla iletişim kurmaya çalıştım. Onlar bizim gibi konuşmuyordu. Fakat o da neydi? Bu benim arkadaşım, beni bırakıp giden en kadim dostum Avesbo'ydü. O da onların içinde bu insanlara yardım ediyor. Onlar gibi konuşabiliyor, onlarla iletişim kurabiliyordu. İçimden bir ses git onu al ve bu yaptıklarının hesabını sor diyordu. Ama ne gerek vardı buna, daha güzel fikirler varken. Mesela kılık değiştirip yüzümü gizleyip onunla konuşup bu yaptığının hesabını sormak gibi.

Onların içine karıştım birisi köşede tonlarca ağırlıktaki taşa hayvan figürleri çiziyor. Diğerlerinden farklı giyimli olarak, galiba bu topluluğun başkanı olsa gerek, başka farklı giyimli kişilerle konuşuyordu. Kimse beni garipsemedi. Fakat Avesbo hareketlerimde bir gariplik olduğunu anlamıştı. Ama bilmezlikten gelerek onunla tatlı bir arkadaşlık kurmaya çalıştım. Uzun zaman sonra ben de onlara alıştım onlar gibi konuşabiliyor, onlar gibi hareket edebiliyordum.

Bu uzun zaman boyunca birçok şey öğrendim. Yıllarca herkesin çözmeye çalıştığı konuları ben anında anlıyordum. Fakat çok kısa bir süre kalmıştı. Sadece 3 hafta sonra tekrar 4020 yılına dönmem gerekiyordu hem de Avesbo'yu da alarak. Ama ona geldiğimi nasıl söylerim? Ya beni onlara verip kötü şeyler yaparsa. Ben sonra ne yaparım? Ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Sonunda bir hafta sonra Avesbo'yu karşıma alıp konuşmayı başardım. Avesbo farklı konuştuğumu görünce çok şaşırdı ve benim Karmen olduğumu anladı. Ona onu alıp 4020 yılına geri dönmemiz gerektiğini söyledim. O ise hiç itiraz etmeden hemen kabul etti. Tam iki hafta sonra Taba zaman makinesi ile gelip bizi alacaktı. Ben ve Avesbo da buranın tadını çıkaralım dedik. Fakat başkan bize göz açtırmıyor hep çalıştırıyordu. Tonlarca ağırlıktaki taşları taşıyorduk 150-200 kişi birden. Çok ağır olmakla birlikte çok uzunlarda bazen 200 kişinin üstünde taşıyabiliyorduk. Tarihin bilinen ilk ve en büyük tapınağı olan Göbeklitepe neolitik döneme ait. Şu anda burada yirmi altı tabaka var. Buradaki insanlar bitki toplayan ve hayvanları avlayan küçük gruplar halinde sürekliliğini sağlıyorlar. Taşlar "T" biçimindedir ve üstünde hayvan figürleri var. Ortada iki tane etrafında ise on iki tane taş var. Orta-

da iki tane olan taşlar biri kadın biri erkeği temsil etmekle birlikte on iki tane olan taşlar ise sıradan insaları temsil ediyor. Bu yüzden “T” biçimindeki taşların üstünde farklı hayvan figürleri var. Burada yiyecek olarak daha çok buğday yetiştiriliyor. Burada çok fazla vahşi hayvanlara rastlamak mümkün. Örneğin aslana karşı bazen kendimizi savunmakta yetersiz kalıyoruz. Bazıları ise aslanın figürünü çizmenin peşinde kalabalık olmasak aslana yem olacağız. İki hafta sonra Taba geldi ve zaman makinesine atladık.(Avesbo’nun aklına cazip bir fikir geldi.)

4020 yılına değil de 1963 yılına yani Göbeklitepenin keşfine gitmemizi söyledi hem de Göbeklitepe serüvenimizin yarım kalmaması kanaatindeydi. Sonra 1963 yılına gittik. Tabi üstümüzdeki o ilkel kıyafetleri çıkarıp normal bir köylü kıyafeti giydik.Taba 4020 yılına bizde Mahmut Kılıç’ın yanına gittik.Mahmut Bey’in yanına gittiğimizde tarlada çalışıyordu.Urfanın o sıcağında belli ki çok yorulmuştu.

Ona bir süre uzaktan baktık. Ardından ona kulak kabarttık. Sonra elinde oymalı bir taş gördük ve tam zamanında geldiğimizi anladık. O oymalı taş ben ve Avesbo’nun şekillendirdiği taşı. Sonra Mahmut Bey’in yanına gittik elindekini ne yapacağını sorunca müzeye vereceğini söyledi. Fakat bu oymalı taşı sıradan bir arkeolojik bulgu olduğunu düşünerek Urfa Müzesinde sergilenmeye başladı.

Taba CYAN ile 1995 yılına gittik. Schmidt ile birlikte kazılara katıldık. Kazıları yaptık. Klaus Schmidt, her şeyi doğru bir şekilde yorumluyor, elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Schmidt, zeminlerin sıvıyı geçirmeyecek şekilde yapıldığını söylüyordu ve doğru söylüyordu. Bize o yerin su geçirmemesi için ne eziyetler çektiler. Schmidt, neolitik döneme ait olduğunu söylemekte ve aynı zamanda ilk ibadethane olduğunu söylüyordu. Schmidt ilkel kesici aletlerimizi çakmak taşından yaptığımızı söyledi. Evet biz o aletleri çakmak taşından yaptık ve hatta o kesici aletlerle taşları oyduk. Alman Prof. Dr. Klaus Schmidt’in de dediği gibi “önce tapınak geldi sonradan şehir geldi” sözü doğrusu dünyada büyük yankı uyandırdı. Aslında Schmidt yine haklıydı. Tarih derslerinde bize ilk önce tarım sonra yerleşik hayat oldu diye söylenirdi. Ama Göbeklitepe bize bu tezin yanlış olduğunu

söylüyordu. Taba ile 2018'e gidelim dedik fakat zaten olacağını bildiğimiz için gitmedik. 2018'de de Göbeklitepe UNESCO Dünya Mirası listesine girdi. 4020'de de hâlâ o listede.

Taba ile 4020 yılına geldiğimizde Taba 5020 yılına gitti. Biz de Avesbo ile evimize gelmiştik. Çok uzun bir yolculuk yapmıştık fakat ben o aklıma takılan soruyu hâlâ sormamıştım "Neden?"

Sorduğumdaysa;

-Ben bir kitap yazmak istiyordum ve günümüzde çok konuşulan ilgi çeken ve düşüncelerimde haklı olacağım bir kitap yazmak istedim bunun içinde beni en çok cezbeden "Göbeklitepe" idi.

-Peki, bu zaman makinesini yapınca zaten seninle Göbeklitepe'ye gideceğimizi biliyordun. Bu geçerli bir sebep değil, Avesbo.

-Bak! En kadim dostum sana yıllardır söyleyemediğim bir sırrım var. Sanırım açıklamamın zamanı geldi. Ben aslında ilk önce Göbeklitepe'ye gitmedim. Ondan önce 2020 yılına gittim. Çünkü 2020 yılında zaten benim bir zaman makinem vardı. Yani senin zaman makinen ya 2000 yıl öncesi ya da 2000 yıl sonrasına götürür. Benim zaman makinem ise istediği yıla götürür. Onun için böyle bir oyuna kalkıştım. Taba ile anlaşip benim makinemi kullanmasını istedim. Onun için o da seninle 4020 yılına gelmek istedi.

Avesbo doğrusu beni çok şaşırttı. Çok zekiydi, açıkçası böylesi Göbeklitepe zamanında yaşayan insanların aklına dahi gelmezdi. Zira onlar çok zeki olmakla birlikte çok mükemmel insanlardı.

Sır Taşı

Meryem DEMİRTAŞ

Şanlıurfa Anadolu Kız Lisesi - 11/B

Yazın kavurucu sıcaklığı insanı bunaltır. Hele ki bu memlekette dayanılmaz bir hal alır. Bazen ardi arkası kesilmeyen rüzgarlar bazen de yaprak kımıldatmayan, çöl havası yaratan sıcaklık. Bu da yetmezmiş gibi güneşin altında çalışmak zorunda kalan yaşları 13-40 arası değişen, biraz esmer, içinde Urfalı olduklarından şüphe edecek kadar beyaz olanlar da var-kimi zaman da kırmızı yüzlü 3 mevsim öğrenci ,ev hanımı, havalar ısınınca işçi ırgat kategorisine giren çoğu umudunu kaybetmiş, çok azının gözlerinde umut ışığı var olan insanların tarladan tarlaya gitmesiyle maneviyatlarını unuttukları kadar sıcak ve loş buralar. Ara sıra Ramazan dan faydalanarak havası değişse de böyledir bu topraklar. Ya da böyle olmak zorunda olan insanlar.

Durakta bekleyenler çoğalmış otobüs bir türlü gelmemişti. Bavulu fazla ağır değildi. Kafasında saltanat kurmuş düşünceler onu yormaya, bavulun ağırlığını unutturmaya yetiyordu zaten. Yaşlı ,zayıf eğilmekten veya oturaktan kamburlaşmış kadının onun düşüncelerinin ortasından kılıç keskinliğinde geçen sesiyle kendine geldi.

- Yolculuk neredir hortu(genç)? Sesi işitmiş ama ona anlam yüklemeyi becerememişti. Etrafına baktı. Teyzeyle göz göze geldi . Kadının duyulmayışının ezikliğiyle tekrarladı:

- Yolculuk neredir hortu? Tamam bu sefer anladı.
- Yolculuk? Burayadır teyzecim. Urfa ya.
- Urfalı mısın?

- Evet Urfalıyım.

- İyi iyi.

Pek alakadar olmasa da belli etmemekten yana sordu:

- Sizin?

-Az ilerdeki hastanede inecem. Öğrenci misen?

Anlamaktın güçlük çekiyordu bazı kelimeleri .Neyse ki bir kaç saniye içinde kendini toplayıp cevaba geçiyordu:

- Okulu bitirdim ben .

- Hıııııı...Ne okudiy?

- Gastronomi ...

- Ney? Açıkladı:

- Aşçı,aşçı,yemek yapan.

- Hep yemek yapisan?Mutfağın içindesen.

-Evet teyzeciğim. Mutfağın içindeyim sürekli. Teyze az sonra öyle bir soru soracaktı ki akli büyük bir korkuyla ona kim olduğunu hatırlatmaya başlayacak ,ama umursamadan eski haline dönmeyi başaracaktı.

- Ben de sandım ki şu taşları görmeye gelen turistlerdensin. Bu yıl çok geldi buraya turistler.

-Ha yok. Taşları daha önce görmüştüm zaten .Taş öyle mi? Taş UNESCO Dünya Miras Listesine alınan taşlar. Teyze baş selamı verdikten sonra indi. Taş denildiğini bilmiyordu. Birden o taşı hatırladı. Sıcağa aldanan bedeninin terlemesiyle rüzgarın yardım etmesi bir oldu. Hemen unuttu. Durağına geldiğini anladı. Bavulunu indirdi. Dikkatini yoğunlaştırdı. Yönünü bulmaya çalışıyordu. Telefonu çaldı:

- Alo?...Alo

- Alo-

- Keko... indi mi?

- Evet indim. Ne tarafa gelem.

- Nasıl ne tarafa gelem.Köyün yeşil camisi görünmi mı?

Etrafına baktı :

- Gördüm gördüm.

- Tamam bekliliğ... Telefonu kapattı.Kız etrafında bulunanların merakını gidermek için gülümsedi:

- İnmiş geliy... Ağır ama nedensiz bir mutlulukla camiye doğru heyecanlarına yenik düşerek koştular. Kaçanlara oranla daha ağır başlı ve yaşça büyük olanlar büyükler kızar diye bir yere ayrılma-mışlar pek fazla belli etmeyerek suratlarını asmışlardı. Her şeyden habersiz camiye doğru yürüyordu. Etrafına bakmayı sürdürmedi. Başka bir şey aklını kurcalarken etrafını seyre dalsa bile göremeye-ceğini iyi bildiğinden bakmadı. Gözünün önünde oynayan karartılar onun merakına yenik düşürdü. Başını kaldırıp şaşkınlık yaşaması bir oldu. Çocukların belirsiz çığlıklarına anlam veremedi. Düşündü taşındı ve sonunda yine şaşırtarak ona eskiyi "o taş" hatırlatmayı inatla sürdürdü. Onlar da küçükken bir yabancı veya şehirden geldiği belli olan birisini görünce fırlar etrafına toplanır getirdiği şekerlerden nasiplerini alır sonra yüzlerinde oluşan ifadeyi taklit ederdi .Şehirden gelenlere nasıl imrenen gözler baktığını hatırladı ya da yabancı mı demeliydi . Akli fazla takılmadı. Akli, kalbi değil, ruhu değil, akli. Çocuklar birden durdu. Mutluluk yerine utangaçlık ağır bastı. Belki de çoğu onu tanıyanların koşmalarına aldanmış ,gaza gelmişlerdi. Boyu diğerlerinden uzun olan hatta "çocuk" kelimesinden sıyrılıp "yetişkin "kılıfına girmeye hazırlanan yetişkin çocuk tereddüt etse de yürümesini sürdürdü. İç güdüsel olarak bir den durdu. Elindeki bavulu aldı. Alırken geçmesi gerektiğini anladı .Bekleyenlere doğru yürüdü . Ta ki annesi atılana kadar ;

- Hoş gelmişsen oğul . Anan kurban ola gurbetine . Sıcak yemeğe hasret oğul . Anan kurban ola kravat sahibi boğazına . Oy oy oy oğul . Ritim insanın tüylerini diken diken ediyordu . Yüzüne bakmak için hasreti bir kenara bırakarak merhamet duygusunu kollarına aldı . Oğluna baktı .Yabancı, annesine yabancı görünmesinin nedenini biliyordu .O taş . Birden kadının kollarından kurtulup çalı çırpı toplamaktan kanayan, rüzgardan çatlayan ve en iyi kerpiç evi yapmak

için karıştırdığı harcın kalıntılarıyla kokusunu kırışıklıklarında saklayan ellere uzandı .Öptü ve annesine baktı . Zayıflamıştı .Köyün gençiyken yaşlısı olmaya yüz tuttuğunu anladı. Onlara uzun gelen aslı bir kaç saniyeyi geçmeyen bakışmanın ardından gözlerini kaçırdı . Arkadaki kadınlara baktı, utangaçlığı ve çocukların sevimliliği... Gözlerinde oyun oynamak için bu merasimin son bulma beklentisini okudu . Garip bir mutluluk içinde filizlendi. Filizi sulama çabasına girmeden kuruttu . Oturdular. Erkekleri ortalıkta görünmüyordu. Tüm yük iyi-kötü arasında mekik dokuyan kadınların bahtsız , merhamete muhtaç omuzlarındaydı. Köyün neşe kaynağı olduklarına böbürlenmiş çocuklar sıra sıra büyüklerine çaktırmadan kalkıyor tozlu terliklerini giyip oyun alanlarına hızla koşuyor, kimisinde ev sahibinin cömert ellerine gözlerini dikmiş mide bayramını bekliyordu . Onlar oturadurun . Genç kızlar da bir bir gözden kaybolmaya başlamışlardı . Kadınlar kalkanlara kaşla göz arasında yapacaklarını anlatmış bunun içindir ki pek rahat görünüyorlardı . İmam bozuk olan mikrofonu yapmaya uğraşırken ikinci namazının geldiğini belli ediyor yanık olmayan fakat makamını iyi bilen bir sesle ezanı okumaya yelteniyordu .

Hava karamakta ısrarcı davransa da tepeler güneşi batırmak için olabildiğine boy atıyor ve bunu başarıyorlar. Çocuklar tepenin bir parçası olan kayalıkların kayganlaşmasıyla doğal bir kaydırak halı alan genellikle ikinci vakti dolup taşan oyun alanlarına gönülsüzce küçük vedalar ediyorlardı . Evin 5-10 dakikaya kalabalık olacağını bilen evin bekar en büyük kızı hazırlık derdine düşmüş kendinden küçüklere emir yağdırıyor , yemekleri tabaklara doldurmakla meşgul oluyordu . Baş kalbinin yerini almış saat gibi takırdıyordu . Biraz evelki heyecanından eser kalmadığının farkındaydı . Sofra kuruldu . Pilav üstü kuzu eti , nar gibi kızarmış –bazen de dalgınlığın kurbanı – içli köfteler , az tuzlu, köy yoğurduyla yapılmış ayran, şerbet , zeytin yağsız çoban salatası benzeri bostanı salatası , sütlaç , patlıcan , kabak , domates , acı biber, soğan karışımıyla çalılıarın azgın ateşinde demlenen enfes yemek . Gönülleri kadar zengin sofraya köylü de davet edilmişti . Adıyamanlıların sahiplendiği ,özünde bu toprakları gizleyen genç kızların kendilerinden geçerek yoğuracakları ağız sulandıran çiğ köfte ... Bunları sayana kadar sofraya süpürülmüş , sof-

ra örtüleri kuşların erişeceği bir yere silkelenmişti . Yemeğin dışlar arasında kalan kalıntıları temizlenirken namaza duruldu.

Selmalar verildi , dualar edildi, maneviyatın hoşnutluğuyla aneleri tarafından memnun edilmiş çocuklar gibi masum hareketlerle yerlerine oturdular. Utangaç kızların erkekleri çağırıp ellerine çay tepsilerini vermesiyle koyu sohbeta geçilmişti . Koyu sohbeta askerlik anılarından giriliyor çocukluk zamanlarından çıkılıyordu. Anlatılanlar fıkra etkisi yaratıyor , gülünüyor ve neye gülmüdüğünü anlamayan çocuklar dedektif titizliğiyle nedenini öğrenmeye çalışıyordu. Eniştesinin gözü ona ilişti. Utanarak başını öne eğdi. Başını öne eğiş nedeni yine o taşı.

Yaşlılar yavaş yavaş günün yorgunluğuna yenik düşerek kalkmaya başladılar. Gençler meydanın boşluğunu ve dolunayın dolgunluğunu fırsat bilerek sevinçle kaçıp yerden bir taş aldılar. Taşı başka bir taşa sürtüp üstündeki lekeli katmanı soydular. Ay gibi beyazdı şimdi. Bu oyuna " Ay yuvarla" denirdi. Taştan ismini aldığı kesindi. Dolunay günü oynandığı da... Yabancı, hayatının her anında taşla karşılaşmasına anlam veremedi. Yorucu bir günün ardından rahat bir uyku çekmesi hakkıydı. Akli izin verirse –ki vereceğe benzemiyordu-. Bile bile uzandı yatağına. Yıldızlara baktı. Lambalar, gökyüzüne yaptığı anlaşmaya sadık kalarak kapandı. Yıldızlar belirginleşti. Kurbağalar virakladı, köpek uludu ve sonunda uyudu. Yabancı yerini yadırgamadı belki ama yeri onu yadırgadı. Akli ona durmadan "Taş" ı hatırlatıyordu. Gözlerini yumarak direniyordu. Çabası boşaydı. Kaslarını gevşetti. Karşısında gördüğü ilk yıldızla hayranlıkla baktı. Sabah yorgun uyanmaması için akli onu affetti. Derin bir uykuya daldı.

Güneş ona kızgınlığını doğarak gösterdi .Bir zamanlar üzerine doğduğu taşı görememekten şikayetçiydi. Yabancı duyulmayan bir sesle sitem etti. Sitemini güneş umursamadı. O taşı saklayarak evrenin sırrını gizlemekle evrene ihanet etti. Tarihe ihanet etti. Aşçı falan değildi. Şaşırdığı şey bunu bu güne kadar saklayabilmesiydi. Sabrına şaşırdı. Uyanmıştı tamamıyla. Beden açlığı sofraya oturunca göz açlığına dönüştü. Eli, lezzetli lokmaları saymaksızın ağzına götürdükten sonra da beden tokluğu hissetti. Çayını yudumlayıp kalktı. Gönlü küçük bir gezinti istiyordu. Ayakkabısını giydi. Ne yap-

ması gerektiğini düşündü. Yalnız gitmek istemiyordu. Kendine bir dost ararken arkadaşına baktı. Onunla gezmeye çıkacağını sezdi. Eniştesiydi bu. Dün göz göze geldiği eniştesi. Köyden uzaklaşma düşüncesinden sonra konuya nasıl gireceğini düşünmeye başladı. Yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Terlemesi ona hatasını bastıra bastıra hatırlatıyor konuya girmesine engel oluyordu. Terlemesinin durmasından cesaret aldı:

- Çözebildin mi maddesini?

- Hayır. Soğuk davrandı. Eniştesi bunu fark etti.

- Neden?

- Çözebilmem için taştan bir parça almam lazım ya hani sen de buna izin vermiyorsun ya .

-Vermem tabi. Bu taş ne kadar değerli biliyor musun?

-Sayende bilmiyorum, bilemiyorum. İboo.

Bu ikili, liseyi yatılı olarak beraber okumuştular. her hafta sonu da yurttan köye gelirlerdi.Yine bir hafta sonu öyle yaptılar. İbo köye gelirken şöyle demişti:

- Şu yeni bir şey bulmuşlardı hani... Adını bilmiyorum. Çok merak ettim. Gidip baksak mı bir ara? Onun söylemesiyle yabancı da merak etmeye başlamıştı. Bu konuşmanın ardında o hafta da okulda öğretmenler öğrencileri kendi imkanlarıyla götürme kararı aldılar. Bizimkiler buna hem şaşırılmış hem de heyecanlanmışlardı.

Ortamın büyüğü ile o taratan bu tarafa koşuşturan öğrenciler öğretmenlerini unutmuşlardı. İbo, gözüne parlak bir şeyin yansımasıyla geçici körlük yaşadı. Geçince etrafına bakıp kaynağını öğrenmeye çalıştı. Yerde parlak bir cisim görmüştü, eline aldı. O sırada yabancı bunu farketti :

- Ne yapısın la?

- Ses etme. Yerde buldum. Diyerek taşı yabancıya uzattı. İşlemlerin arası toprakla dolmuştu. Yinede fark ediliyorlardı

-Gidip hocaya göstereceğim.

- Yok belki kıymetli bi şeydir bizde kalsın. Başımıza bela almayıak.

-Ben de onu diyem ya kıymetli bi şeyse başımıza bela falan almıyık.

- Taştır. Başımıza ne bela getirecek... Başımıza bela falan getirmeyecekti. Vicdanlarına getirecekti. Bela adıyla değil merak adıyla başlarına gelecekti. Geldi de. Taşın sırrını çözme merakı hayatına da yön verecek , arkeoloji eğitimi almasına neden olacaktı. Bu sayede taşın sırrını da çözecekti.

Arkadaşına yalan söylemişti. Taşa zarar vermeden uzun uğraşlar sonucu hangi maddeden yapıldığını çözmüştü. Baş ağrıtan aylardan sonra vicdanını biraz rahatlatacak bir sonuç elde etmişti. Yeri gelmiş taş bilimci olmuş, yeri gelmiş kimyager olmuştu. Hiç bir çabada bulunmayan bu adama neden söyleyecekti ki gerçekleri. Hak etmediği bir muameleyi gösteremezdi ya...

Elmas, granür, ham maddesini oluştururken içinde bulunan toprak çeşitleri taşı daha da güçlendirmişti. Üzerinde bulunan hayvan ve insan DNA örnekleri kurbanları kestikten sonra –aynı kesici ve delici aletle-taşlara kazındığını gösteriyordu. Merkez odaların altındaki su geçirmez taban kurbanların burada adandığını bir göstergesi de olabilir... Ancak taşın üstüne o motiflerin nasıl bir madde ile kazındığı da sır olmaya devam edecek

Belki de sır sadece bu topraklarda saklıdır.

Küçük Dokunuşlar Büyük Hayatlar

Hatice İNANÇ

Zeytinalı Anadolu Lisesi - 9/G

Güneş henüz doğmamıştı fakat elektrik direğinin üstünde tünemekte olan bir baykuş her sabahki yerini almış, sıkılganlıkla etrafına bakınıp duruyordu ki; Hasan'nın koyunlarını ahırdan çıkarıp sarp yamaçlı dağların yolunu tutmakta olduğunu gördü. Kendi içinden: "Ah! Zavallı adam, bir gün bile sabah uykusuna yatamayan adam; sen niçin yorulursun bu kadar? Akşamlara kadar Harran dağlarında, koyun peşinde koşup durursun." diye içinden geçirdi. Evet, Hasan gerçekten öyle bir adamdı. On iki tane kız çocuğu var fakat onunla birlikte çalışabilecek ya da ondan işleri alabilecek bir erkek çocuğu olmadığı için ailesini tek başına geçindirmeye çalışırdı. Çünkü köyde sadece erkekler çobanlık yapardı. Buldukları köy ise Anadolu'nun kızgın yamaçlarından olan, Harran'ın köylerinden Büyüktürbe'ydi. Köy sakinleri çok fakir, uysal, gelenek ve göreneklerine bağlı insanlardı. Ancak orada doğru dürüst okuma, yazma bilen yoktu. Çünkü köy dağlık sapa bir yerdedi. Eskiden kalma harabeye dönmüş olan okula öğretmen atanamadığı için okuma-yazma bilen sayısı çok azdı. Bilenler de öyle su gibi okuyamazdı. Kendilerini çat pat ifade edecek kadar işte... Sadece 20-25 yaş üstü insanlar daha doğrusu erkekler okuma, yazma biliyordu. O yüzden bilime, gelişmelere ve tarihe kapalı bir yerdi.

Bir gün, ne olduysa bir yabancı kadın geliverdi köye. Onu ilk gören yedi yaşlarında Zeynep adında bir kızdı. Zeynep, kadını ta-

nımayınca ellerinde çamurdan yaptığı oyuncaklarını yere bırakıp, yürümekten kan ter içinde kalan kadına bakakaldı. Kadın küçük Zeynep’i fark edip yanına gelene kadar Zeynep öylece kadına bakıyordu. Kadın yürüyüşünden sert görünse de küçük kızın yanına geldiğinde çantasını yere bırakıp gülümseyerek “Merhaba küçük hanım, senin adın ne bakalım?” diye sorunca bu ses Zeynep’e çok yumuşak ve samimi gelmişti. Zeynep, kadını tanımadığı için sadece kadını süzdü ve “merhaba” sözcüğünü belki de ilk kez duyan ve kelimeyi söylemek istese bile bunu beceremeyecek olan küçük Zeynep, “Ben, Hasan kızı Zeynep” diyebildi. Kadın ise yüzünde sıcak bir tebessüm ile “Memnun oldum Zeynep, ben de Zehra Nur öğretmen, bundan sonra senin öğretmeninim” dedi. Zeynep çok şaşırılmıştı çünkü ilk kez bir öğretmen onunla konuşuyordu. Öğretmeni; okuma, yazma öğreten kişi diye biliyordu ama daha önce hiç öğretmen görüp onunla konuşmamıştı. Zehra Nur öğretmen, muhtarın evini ve okulu sordu Zeynep’e. Zeynep de az çok anladığı ve konuşabildiği Türkçesiyle ona yolu tarif etmek için onunla yürümeye başladı. Zeynep’in Bir öğretmenle konuşması onunla yürümesi, onun kendisiyle konuşması Zeynep’in rüyalarına bile giremeyecek kadar güzel bir andı. Zeynep bu duygular içinde, birbirine dolaşmış saçları, güneşten yanmış küçük bedeni ve çıplak ayaklarıyla Zehra Nur öğretmenle birlikte muhtarın evine yol alırken “Ben senin öğretmeninim.” diyen ve ona bir peri gibi görünen öğretmenden ayrılmak istemiyordu artık.

Zehra Nur Öğretmen, köy muhtarının evine giderken yolda oynayan küçük çocuklara bakınca gözleri doldu ve kalbi hızla atmaya başladı. Çünkü o küçük çocukların üzerindeki yırtık kıyafetler, güneşten yanmış ve toz topraktan çatlamış eller, çıplak ayaklar ve sadece gözlerindeki ışıktan hayat belirtisi veren zayıf bedenler... O çocukların durup ona meraklı, ürkek gözlerle bakmaları ve içinde buldukları durum kendisini çok etkilemişti. Daha köydeki ilk dakikaları olmasına rağmen; belki buraların yıllarca ihmal edilmesinden dolayı belki de insanlık için kendince bir karar verdi. Onlara değil bilgiyi, hayatı öğretmek, onlara kendi yaşamını bile feda edebilirdi artık.

Muhtarın evine vardıklarında Zehra Öğretmen, muhtarla görüştü ve 2 yıl sonra bu köye atanan ilk öğretmen olduğunu öğrendi. Çünkü köyün zorlu yaşam şartlarından dolayı kimse kalmak istemiyordu. Köye daha girişinde içinde verdiği kararı başka cümlelerle köyün muhtarına iyice anlattı. Muhtar öğretmenin sözlerinden etkilendi. Köy için gerçekten güzel bir geleceğin parıltılarını hissederek öğretmene gereken her türlü yardımı yapacağına söz verdi. Zehra Nur Öğretmen, yanından ayrılmayan Zeynep ile birlikte muhtarın teklifini reddetmeyip biraz kendilerine ikram edilen ayrıntı içtiler. Öğretmenin yanında duygu patlaması yaşayan ve hayaller içinde yüzen Zeynep'in ise içi içine sığmıyordu. Zehra Nur Öğretmen ayrıntı içerken bir yandan da muhtara şu soruları merakla sormaya başladı: "Muhtar Bey, az önce Zeynep ile gelirken köy çocuklarının değil ayaklarında çorap, terlik bile yoktu elleri yara, bere içindeydi. Bana söyler misiniz bu çocukların, öğrencilerimin durumları niye böyle?" Zeynep de öğretmenin sözlerini işitince kendisinin de öyle olduğunu ama daha önce hiç kimse böyle bir sormadığı için farkına varmadıklarını, onlar için normal olduğunu düşündü. Çünkü onların yürekleri hayallerle ve sevinçlerle yaşıyordu. Muhtar biraz düşündü. Aslında cevabı da belliydi ya, ama Muhtar bunu yani 'yok'luğu kendi coğrafyasına göre anlatmak istedi: "Hanım kızım, buraların tek geçim kaynağı erkeklerin koyun gütmesi, kadın ile çocukların ise pamuk toplamasıdır. Bizim buraların kaderi böyledir. Ancak çalışıp kazandıkları bu para köylünün sadece karnını doyurmaya yetiyor. O yüzden küçük büyük hemen herkes aynı durumdadır. Zehra Nur Öğretmen duruma üzülerek "Ya bu çocukların geleceği? " diye sordu. Muhtar da "Her evde 10'a yakın çocuk var. Ne yazık ki köylü eğitimden önce onların karınlarını doyurup kışın soba yakabilmenin derdinde. Köylü, bir ömür karın tokluğuna çalışmaya alışmış. Bizim buranın insanı böyledir. Çocuğum okusun büyük adam olsun diye düşünmez. Sizde bu kaderi değiştirecek inancı görüyorum ama çok gayretli olmazsanız siz de başaramazsınız. Tıpkı daha önce köye gelip birkaç ay sonra köyden ayrılan diğer öğretmenler gibi siz de bizi bırakırsınız. Okulumuzun şu an büyük eksikleri var, bu eksikler için şehre dilekçe yazdırırız. Biz de köylü olarak elimizden ne geliyorsa yaparız. Zehra Nur Öğretmen işinin zor olacağını fark etmişti ama

inançlıydı. Umutlu bir şekilde kendisine boşaltılan iki odalık eve gidip dinlenmek ve sabah bir an önce okulu görmek için sabırsızlanıyordu.

Zehra Nur Öğretmen artık çok mutluydu. Çünkü tam da istediği gibi bir yerdedi. Yıllarca kendisi gibi hayatın içinde var olmaya çalışan ama faklı engellerle, güçlüklerle karşı karşıya kalmış ancak mücadele için dayanak arayan insanlara ulaşmak istemiş ve bu köyün tam da istediği gibi bir yer olduğunu görmüştü. Artık o küçük bedenlerin büyük dayanağı o olacaktı. Zehra Öğretmen yetim büyümüştü. Hayatı boyunca türlü zorluklarla karşılaşmıştı. Onun dayanağı ise okuduğu kitaplardı. Fakat okuma bilmeyen bu çocuklara önce okuma, yazma öğretmeliydi ki onlar da kitaplardaki cevheri fark edebilesinlerdi. Kendine verdiği sözü tutabilmekte kararlıydı.

Harabeye dönmüş okulu iki üç hafta içerisinde devlet tarafından gönderilen yardım ve işçilerle onarıp boyadılar. Kitap ve diğer araç gereçlerde Zehra Nur öğretmenin önderliğinde tamamlanmıştı. Zehra Nur Öğretmenin ve köylülerin yardımıyla o eski okul artık eğitime hazırды. Bundan sonraki tüm yük Zehra Nur Öğretmen'in omuzlarındaydı. İşe başlama zamanı gelmişti. Köye çıkıp durumu anlatacak belki de pamuk tarlalarından bir öğrenci toplayacaktı. Sabah erkenden tıpkı güneş gibi o karanlık gölgeleri aydınlatmak için kararlı adımlarla evden çıktı. Evleri dolaşıp çocukların tarlaya değil okula gelmeleri gerektiğini köylülere anlatmaya çalışıyordu. Köylü ise buna pek yanaşmıyordu. Çünkü geçmişten beri köylü, çocuklar hasat zamanı tarlada çalışır ve tarlada işler bitince çocukları okula gönderirlerdi. Tabii okulda eğitim verecek bir öğretmen bulunursa. Durum böyleydi. Zehra Nur Öğretmen zaman zaman hissettiği karamsarlığı ikna ettiği birkaç öğrenci velisi ile üstünden atıyordu. Köyü dolaşmaya devam etti. Evlerin birinde tanıdık sevimli bir yüzle karşılaştı. Kollarını açtı ve küçük Zeynep'i kolların arasında sarılı buldu. Zeynep'in babası Hasan'a da çocukların geleceği için onların tarlada değil okulda olmaları gerektiğini anlatır. Hasan isteksizliğini belli etmeden Zeynep'in de öğretmeniyle dolaşmasına izin verir. Zehra öğretmen Zeynep'in yüzünde bir umutsuzluk hisseder ve Zeynep'e sorar "Zeynep neyin var, niye iki gündür yanıma hiç gel-

medin bir şey mi oldu? ” diye sorar. Zeynep de: “ Hiç öğretmenim bir şey yok.” der ve yollarına devam ederler. Zeynep’in ailesi kendisinin okula gitmesini istemiyordu ama Zeynep bunu öğretmenine söylemiyordu. Okul açılınca okula kaçır giderim diye düşünüyordu. Okula döndüklerinde ancak öğrenci toplamıştı Zehra Nur Öğretmen ile Zeynep. Herkes sırasına yerleşmişti ama alışık olmadıkları için çocukların hepsi bir tuhafılık hissediyorlardı. Zehra Nur Öğretmen bu durumun farkındaydı bu yüzden öğrencilerini ısındırmaya çalışıyordu. Öğrencilerine önlerinde asılı sevgili atamızın resmini ve marşımızı tanıtmayla derse başlamıştı. Sonra öğrencilerine şunları söyledi: “ Sevgili öğrencilerim ben, size, hayatın bu küçük köyden ibaret olmadığını ve yıllardır bu köye hapsolmuş atalarınız gib burada yok olmanızı engellemek için geldim. Sizin dünyanız belki bu küçük köydür ama gerçek dünya çok daha büyük. Ancak şunu söylemeliyim ki çok zengin bir kültür ve eski bir tarihin göbeğinde yaşıyorsunuz. Gezmediğiniz görmediğiniz yer sizin olmuyor tabii. Benim minicik meleklerim; gün gelecek biriniz doktor, biriniz avukat, biriniz öğretmen olmuş olarak bu köye döneceksiniz ve bunu, içinizde yaşadığınız yani yüreğinizde yaşattığınız hayallerle yapacaksınız. Fakat Şunu çok iyi bilmelisiniz ki yavrularım; nereye gelerseniz gelin, başbakan olun, mühendis olun ama hiçbir zaman kendi benliğinizi, saygınızı ve özgüveninizi kaybetmeyin. Kaybederseniz bütün tarihimize, değerlerimize yalan söylemiş olursunuz ve yalan hayatta en çirkin şeydir.” Zehra Öğretmen öğrencilerine bu konuşmayı yaptı ve derse başladı. Öğrencilerinin kendisine “İyi ki geldiniz, iyi ki varsınız, yüreğimizdeki boşluğu doldurdunuz öğretmenim.” der gibi bakan gözlerle bakıyorlardı.

Zehra Nur Öğretmen eğitim başlamıştı ama sıraların büyük çoğunluğu boştu. Kızlara nazaran erkek öğrenci sayısı daha fazlaydı. Kızların da nasıl okula gelebileceğini düşünüyordu. Bir gün okul bahçesindeki çalılar toplarken yanına Zeynep geliverdi ve öğretmenine “Öğretmenim sana yardım edebilir miyim?” diye sordu. Zehra Nur Öğretmen de “Tabi edebilirsin Zeynep.” dedi ve birlikte hem çalılar topluyor hem de sohbet ediyorlardı. Bir an Zeynep, öğretmenine “ Öğretmenim sana bir şey sorabilir miyim ?” dedi. Zehra Nur Öğretmen ise “ Tabi, sor bakalım Zeynep.” dedi. Zeynep de öğ-

retmeninin ellerini tuttu ve “Öğretmenim bende okursam, ellerim senin elin gibi yumuşacık olacak mı? “ demesiyle Zehra Nur Öğretmen’in gözyaşlarının akması bir oldu. Çünkü hayatında ilk kez böyle bir soru soruldu kendisine. Gözyaşlarını saklamaya çalıştı ama sadece “Evet!..” diyebildi. Zehra Nur Öğretmen akşam evine giderken ne yapacağını düşünüyordu. Nihayet yapacağı şeyi belirlemişti. Bir mektup yazıp o mektubu evlere dağıtacaktır. Mektubuna şu cümlelerle başladı:

“ Sayın Veli, çocuğunuzun öğretmeniyim. Belki bu mektubu okumaya zamanınız kalmaz ve sonuna kadar okumayacaksınız ama çocuklarınız seviyorsanız lütfen bu mektubu sonuna kadar okuyunuz. Siz de biliyorsunuz ki çocuklarımızdan daha değerli bir işimiz olmaz, olamaz, olmamalıdır. Onları dünyaya getirdiğimiz gibi bakmakla da yükümlüyük. Kimse çocuğunun suçlu, hırsız, yalancı, kavgacı, cimri olmasını istemez. Herkes çocuğunun dürüst, çalışkan, güvenilir, namuslu, ahlaklı olmasını ister. Saydığım bu iyi özelliklerin çocuğunuzda olmasını istiyorsanız bunun düzenli bir eğitim sayesinde olacağını unutmayın. Bunun için lütfen çocuklarınız okula gönderin. Özellikle kız çocuklarımızı okutalım. Harran’ın, köyün durumuna baktığımız zaman gelişmemiş bir yer olduğunu hepimiz görüyoruz. Bir yeri güzel yapan insandır. Ben tek başıma ne yapabilirim diye sakın düşünmeyin. Belki de siz, çocuğunuzu okula gönderdiğinizde diğerlerinin de göndermesine örnek olacaksınız.. Artık coğrafyamız, köylerimiz gelişmelidir. Siz okumamış veya okuyamamış olabilirsiniz ama çocuklarınızı okutmak için elinizden geleni yapabilirsiniz. Hiçbir velim çektiği sıkıntıyı çocuğu çeksin istemez, bundan eminim. Çocuğunuz sizin gibi hep tarlada mı çalışsın? İnşaatlarda çalışmak için sevdiklerinden ayrı mı kalsın? Yanlış anlamayın her iş, her damla alın teri kutsaldır. Ama daha iyisi varken imkânları zorlamak lazım. Çocuğunuz niye doktor, avukat, mühendis olmasın. Çocuğunuzun hayatını, topladığı pamuk veya koyunlar kurtarmayacaktır. Çocuklarınız daha çok küçük, o minicik eller pamuk toplamasın. O minicik eller kalem tutsun; defter, kitap tutsun. Çocuklarınızın her birinizin üstünde ayrı ayrı hakları vardır. Güzel günler istiyorsak eğer sabredeceksiniz, çok emek vereceksiniz ama sonunda çok mutlu olan siz olacaksınız. En önemlisi çocuğunuz da mutlu olacak. Bırakalım da

çocuklarımız okusun, yaşamlarını bu küçük köye hapsedemeyelim. Ben bütün samimiyetim ve inancımla, köy çocukların makûs talihini değiştirmek için buradayım. Sizlerin de çocuklarınız okula gönderecek bana destek vereceğinizden şüphem yok.

Köy Öğretmeni Zehra Nur Öğretmen

Zehra Nur Öğretmen gece yarısına kadar mektubunu düşünerek, zaman zaman duygulanıyor, zaman zaman kaşlarını çatarak yaşıyordu. Sabahta öğrencilerini dağıttı mektupları. Sonuç ne olacak çok ama çok merak ediyordu. İyi olacağını hayal ediyor o çocukları eğitim yuvalarında düşündükçe bir ferah nefes gibi rahatlıyordu. Düşünmüştü, düşünmüştü ama bu kadar etkili olacağını beklemiyordu.

Köye gelmesinden altı yıl sonra Zehra Nur Öğretmen'in tayini doğduğu yer olan İstanbul'a çıktı. Gitmek istemiyordu fakat gitmek zorunda olduğundan hazırlıklara başladı. Gitmeden önce köyü bir bir dolaşıp vedalaşacaktı. Sanki buraya gelmeden önce ailesiyle vedalaşırken duyduğu hüznü hissediyordu. Elleri kınalı ve hamur kokan annelerin o ellerle ona sarılmaları, yaşlı dedelerin ve nine-lerin bile gitmesini gözlerinin dolduğunu görünce kendi içinde "Ah be Harran! İlk geldiğimde tozlu ve topraklı yollarınla beni karşılayıp, ürkütmüştün. Ama zaman geçtikçe beni öyle kendine bağladın ki şimdi ben nasıl bu bağı koparayım? Ama biliyordu ki o bağ hiç kopmayacaktı, bir tarafı hep bu köyde olacaktı. Öğrencileri ve köylüyle vedalaşırken " Ben size ziyarete geleceğim." diyerek köyden ayrılırken her yere son kere bakmak onun içini boğuyordu. Bu yüzden bakmadan ayrılmaya çalıştı. Yıllar su gibi akıp geçmişti. Zehra Nur Öğretmen, bugün öğrencilerini Şanlıurfa Göbeklitepe'ye gezdirmek için götürecekti. Tekrar o topraklara gitmek onu sevindiriyordu. Sorumluluğunu aldığı öğrencileri dikkatle gezdirip, tarihimizi anlatıyordu. Orada sadece onlar yoktu. Başka öğrenci grupları ve öğretmenlerde vardı. Minik minik öğrencilerin ellerini tutan ve Göbeklitepe'yi hararetle anlatmaktan yüzünde kızarıklık olan bir öğretmen gördü. O öğretmen dikkatini çekip ona yaklaştı. O güzel öğretmen Zehra Nur'u görünce gözleri büyüdü ve gözlerden boncuk boncuk yaşlar akmaya başladı. O güzel öğretmen, yıllar önce "Ben de öğret-

men olursam ellerim sizinki gibi yumuşacak olur mu?” diyen küçük Zeynep’ten başkası değildi. Zehra Nur Öğretmen büyük bir duygu yoğunluğu yaşıyordu. Bir yanda şaşkınlık bir yanda sevinç... Zeynep hemen ellerini gösterip “İşte öğretmenim, benim de ellerim senin ellerin gibi yumuşacak oldu.” dedi.

Bir Hayat Hikayesi

İrem BAĞMANCI

TOBB Fen Lisesi - 9/B

Zaman çok da geç sayılmazdı .Çıktığım kısa geziden dönmüştüm ki kaldığım odanın anahtarını yanıma almayı unuttuğumu kısa sürede anladım ,dışarı çıktım .Göbeklitepede kaldığım otelden ayrıldıktan sonra tarihi eserlerin yanına doğru yürüdüm. Yere çömeldim ve bacaklarım ağrıncaya kadar öyle durdum bacaklarımın uyuşacağını anladığım da kirli olup olmadığını düşünmeden yere oturdum. Yağmur az az yağıyordu ve yerdeki taşları oç alır gibi ağır ağır ve tadını çıkara çıkara ıslatıyordu ,aynı zamanda keskin bir rüzgar yağın yağmuru kıskanır gibi esiyordu. Ben tek değildim iki küçük çocuk daha vardı. Ben üzerimdeki kalın monta rağmen üşüyorken onların ayakları çıplak, üstlerinde ince birer mont bile yoktu. Aslında herkes kendi haline “sefillik” diyordu, tabi bende... Bizler sefilsek onlar neydi? Halimi düşündüm aslında düşünecek pek bir şey yoktu ,bir tek kocaman itaatsizliğim vardı .

Birden karşımda beliren kadını görünce biraz korktum ama sonra bana bir yer sorduğunu anladım. Uzun zamandır kaldığım güzelliğine doyamayıp ,buradan ayrılacağı zamanı giderek ertelediğim tarihin sıfır noktasında hiç tanımadığım bir yeri nasıl anlatırdım ona ,benden cevap alamayan kadın ters ters bakıp huysuz bir şekilde yanımdan ayrıldı. Birden kocaman bir sessizlik hakim oldu her yere . Önümden geçen insanlar vardı. Birden bire gözlerim dolmuştu. Özlediklerim ,acıdıklarım, kaybettiklerim mi vardı? Artık sadece yeri yıkayan yağmur suları değil benim de göz yaşlarımdı. Etrafa bakındım çocuklar yoktu . Zaten az yağın yağmur durdu, zaman geçti, hava karardı ,önümden geçenler azaldı... İki adam geçti önümden

belki düşmanlardı belki dost ya da hiçbir şey ,yüzlerinden okunan sadece hüzün...telefonun saatine baktım epey olmuştu. Etraf ,so-kak lambaları olmasa zifiri karanlıktı. Telefonu cebime koyduktan sonra kafamı gökyüzüne kaldırdım, bana hüzünle bakan yıldızlara gülümsedim aslında mutlu değildim ama bir çocuk kadar masum bakan yıldızlara karşı ufacak tebessüm olmuştu dudaklarımda...

Ayağa kalktım sıkılmışım oturmaktan ve düşünmekten. Ne mi düşündüm? İnsan denilen şu canlının yalnız yapamayacağını düşün-müşüm ancak sadece bu değildi, aklımı karıştıran daha nice düşün-ce... Titreşimde kalan telefonumun çaldığını titredüğimde fark ettim, içimde korku vardı ,arkamdan bir dost bıçağı gibi batıp canımı acıta-rak esen rüzgar ve elimde tir tir titreyen telefonun bana verdiği ür-perti... Korkumun tek nedeni bunlar değildi elbette arayan annemdi günlerdir hastanede yatan kardeşimin acı haberini almaktan kor-kuyordum. Elimden kayıp giden telefonu son anda fark ettim ama geç kalmıştım belki de yere düşünce tekrar kaldırırm diye düşünüp hızlı davranmamıştım. Fark etmediğim tek şeyin telefonun düşmesi olmadığını sonradan anladım önümde suyun aktığı demir mazgal-lar olduğunu da fark etmemiştim, fark ettiğimde de çok geçti. Evet, telefon demir mazgalların arasından kayıp oraya akan suların içine düşmüştü. Çok da çabalamadım almak için aslında. Mesele tele-fon değildi, mesele acı bir habere ulaşmak istemeyişimdi. Arkamı döndüm kalktığım yere gidip tekrar oturdum bu bir kaçıştı belki de ve ben kaçmıştım kısa süreliğine olsa da ... Yeniden sessizlik hakim oldu ama kısa sürdü bu sefer de sessizliği bir yavru köpeğin havla-maları bozdu. Üşüyordu çünkü daha çok küçüktü. Kucağıma aldım ve o zavallıyı ısıtmak istedim hemen geldi kucağıma onu kollarımla sardım. İçime dolan huzur ve şefkat duygusuyla ısıttım onu. San-ki bir an kopmuştum bu dünyadan, sorunlarımdan ,acılarımdan... Uzun sürmedi bunun bir hayal olduğunu kavramam.

Kucağıma baktığımda boş kalan kollarım vardı sadece ,gözlerimi etrafta gezdirince koşarak giden yavru köpeği gördüm . Sanki kaçı-yordu benden, bendeki yükler ona bile ağır gelmişti diye düşünüyor-ken yanıma gelen birisinin olduğunu bu yüzden köpeğin kaçıp gittiği-ni anladım. Yanıma gelen kişiyi tek görüşte tanımıştım, rehberdi. Ne

olduğunu sordum, bunu sorarken içime yine aynı ürperti dolmuştu. Ölmüş müydü? Yoksa bitkisel hayata mı girmişti? Günlerdir kimse aramıyordu ,alışmıştım o kötü haberi almamaya... Rehber karşımda mırıldanıyordu ama onu dinlemiyordum, “Hey! “ dedi bağırdı, dinlemedim arkama bakmadan koştum ,istemiyordum yanıma gelen o felaket tellalını çıkışa doğru koşuyordum ,bizim gezi kafilesini otobüse binerken yakalamıştım... Ne olacağını nereye gideceğimizi kimseye sormadan hızla bindim otobüse, sonradan pek de hoş olmadığını fark ettiğim bir koltuğa oturmıştım...Bir sürü insan vardı ,sanki son sözlerine söylermişçesine ağır fakat çok konuşuyorlardı. Kimseye susun demeye hakkım olmadığını bildiğim için sükunetimi korudum, önümde konuşan iki kadını dinlemeye başladım... Nereye gideceğimizi konuşuyorlardı, “Balıklıgöl” diyorlardı. İlk defa duyuyordum, bana saatler gibi gelen bunaltıcı yolculuğumuzun sonuna gelmiştik .Herkes ağır ağır otobüsten indi ve artık Balıklıgöldeydik ,ne kadar da güzeldi her yer, etrafıma göz gezdirince kabilenin aynı gürültüyle ilerlediklerini gördüm ,peşlerinde gitmek istemediğim için ters yöne doğru hızla ilerlemeye başladım . Yanında yürüdüğümü fark ettiğim balıklarla dolu bir göl vardı ,gölün tam karşısına oturdum her yer ne kadar güzel olursa olsun hayatın artık benim için eski güzelliği yoktu... Herkes gibi merak etmiyordum buranın tarihini ,geçmişini büyük bir hüzünden kaçmak için gelmiştim ben buraya gezmeye değil. Sustum ve etrafımı izlemeye başladım ama beni şaşırtan bir şeyler vardı . Ne miydi? Yan tarafımda oturmuş olan yaşlı bir amca ve yanında torunu olduğunu düşündüğüm küçük bir çocuk vardı bir şeyler anlatıyordu ,dedesi torununa... Tüm insanların çıkardığı gürültülerden bunalan ben onları dinlemek için kulak kabarttım .Şöyle diyordu yaşlı amca “Hz. İbrahim ‘i öldürmek isteyen Nemrut o dönemdeki tüm erkek çocuklarının öldürmesini emreder. Hz. İbrahim annesi onu Balıklıgöl de bulunan bir mağaraya saklar ve Hz . İbrahim o mağarada büyür, Hz. İbrahim büyünce Nemrut’ u dine davet eder fakat Nemrut bunu kabul görmediği gibi Hz. İbrahim’i harlı bir ateşe atar bu sırada büyük bir mucize meydana gelir ve ateş suya ,odunlar ise balığa dönüşüp balıklı göl ortaya çıkar. “gerçekten de anlatılanlar çok ilginçti. Yaşlı amcanın torunu da tıpkı benim gibi şaşırp kaldı , ayağa kalktım biraz daha yürüdükten

sonra bizim kafiye dönüşünü kaçırmamak için otobüsün yanına doğru yol aldım. Kimseler yoktu ,otobüsün hemen yanında bulunan bir banka oturdum ve sıkıntılarım ile yeniden baş başa kaldım. Saatler geçti ancak bizim gezi kafilesi hâlâ gelmedi, kim bilir daha nereleri gezmişlerdir diye düşünürken karnımdan gelen gurultuyla gerçekten çok aç olduğumu anladım ama otele kadar sabretmeliydim çünkü telefonum gibi cüzdanımda yanımda değildi. Derken katile geldi , otobüse bindik iyi bir yer seçimi yaptıktan sonra bu sefer rahat ve çevresi sessiz bir koltuğa oturdum. Otobüs hareket ettikten sonra ağır basan uykumun kollarına bırakmıştım kendimi... Bana yıllar gibi gelen uykumun sonunu getiren genç bir adam vardı. Adam şofördü herkes gitmişti ve ben uyuya kalmıştım ,beni uyandıran şoföre teşekkür ettikten sonra otele girdim ve beni hâlâ arayan rehberle görüşmeden kat sorumlusundan odamın anahtarını aldım ve kendimi odadaki yumuşacık yatağa bırakıp tekrar uykuya daldım... Bu sefer beni uyandıran ,kapıyı çalarak oda servisime gelen görevliydi. Dün akşam ve bu sabah yemeğe gitmediğimi fark eden vefakâr görevli bana akşam yemeği getirmişti. Ona da çok teşekkür ettikten sonra odadan çıkmasını bekledim. Odadan ayrılan görevlinin ardından kapı yeniden çaldı ,gelen rehberdi.

Söze başlamasını beklemeden şu an çok meşgulüm ,müsait bir zamanda ben sizi oda telefonundan ararım deyip kapıyı kapattım. Danışmanın gittiğinden emin olduktan sonra afiyetle yemeğimi yedim ve duş almak için banyoya girdim , kısa zaman sonra duştan çıktım ,yeni ve temiz kıyafetlerimi giydikten sonra yeni bir telefon almak için bizim gezi kafilesinde en samimi bulduğum kişi ile taksiye atlayıp Şanlıurfa'nın merkezine indik . Bir telefon bayiiine girip işimi hallettikten sonra çarşıda biraz yürüyüş yaptık... Sokaktaki kedileri besleyen yaşlı bir nine gördüm herkese huzur verici gibi görünen bir manzara benim için öyle değildi ,nine tıpkı benim gibi hüznü gözlerle seviyordu hayvanları , yanına gidip ne olduğunu sorunca hüznü anlattı her şeyi. Aslında ninenin bugüne kadar hiç çocuğu olmamış tabi torunu da ,hayvanları çocukları gibi sevmiş hep ancak iki gün öncesine kadar her şey iyiymiş. Sabah kalktığında en yaşlı kedisinin öldüğünü fark eden nine çok üzülmüş kedilerinin her biri onun için birer parmak gibiymiş . Bir parmağı kopunca canı yan-

maya başlamış, diğer kedileri varmış ama ilk çocuğunu kaybetmiş. Artık hayattan aldığı zevk kaybolmuş... Kedisinin fotoğraflarından birini gösterdi ve benim de gözlerim doldu. Bunları bana anlatan gözü yaşlı nineye çok acımıştım, telefon numarasını aldıktan sonra onu tekrar ziyaret edeceğimi söyledim ve ellerinden öpüp ayrıldım oradan... Ninenin bana gösterdiği fotoğraf aklımdan çıkmıyordu, ertesi gün arkadaşımınla beraber hayvan barınağına gitmeye karar verdik belki o kediye benzer bir kedi buluruz da ninenin acısını biraz hafifletiriz diye. Barınağa girdik ve o anda çok şanslı olduğumuzu anladım çünkü o kediye benzer bir kedi bulmuştuk ,hemen onu sahiplenmek için işlemlere başladık ve başardık kediyi sahiplendim, nineyi aradım ve ev adresini istedim .Kadıncağız bu kadar çabuk ziyaret edeceğimi beklemediği için biraz şaşırıldı tabi ama sonra ev adresini söyledi. Çok uzun sürmeyen bir yolculuktan sonra evin önündeydik ,kapiyı çaldık ve açılınca yukarı çıktık ,yaşlı kadın ilk başta ona getirdiğimiz minik hediyenin farkında değildi. İçeri girince fark etti tatlı ufaklığı ve bize çok teşekkür edip kucağına aldı kediyi ...Biraz sevdikten sonra diğerleriyle kaynaşması için onu yere bıraktı. Çay ,kahve ikram edip sohbet ettikten sonra müsaade isteyince biraz daha oturmamız için ısrar etti fakat otele gitmemiz gerektiği için ayrıldık oradan... Taksiiye binince Şanlıurfa insanının ne kadar da misafirperver ve cana yakın olduğundan bahsedebiliriz bahsedebiliriz otele ,tatlı nine karnımızı güzelce doyurduğu için akşam yemeğine inmedik ve birbirimize iyi akşamlar dileyip odamıza çekildik... Odama girince uzun uzun düşündüm. Gelmeyen rehberi ve kafamı toparlamaya başladığımı ,artık gece olmuştu ve ben yorulmuştum .Yatağa yatıp, yarının iyi olmasını dileyerek uyudum...

Sabah olmuştu yeni bir güne yine hüznle açmıştım gözlerimi... Çok geçmeden hazırlanıp kahvaltıya indim ve o gürültünün içerisinde bugün geleceğimiz yeri öğrendim. Hz. Eyüp 'ün sabır makamına gidecektik. Çok geçmeden herkes otobüslere dolmuştu. Tabi bende... Sonunda varmıştık ve ben şunu anlamıştım, gezmeyi görmeyi seviyordum ama otobüsle yolculuk yapmayı... Bu sefer kafileden ayrılmadım ,çünkü Urfa' nın gezilmeye değer bir yer olduğunu anlamıştım ... Gezmeye devam ederken gezi rehberi buranın geçmişini anlatmaya çoktan başlamıştı bile .Hz. Eyüp peygamberimiz hem

maddi hem de manevi açıdan çok zenginmiş ,daha sonra başına gelenlerden dolayı topraklarını, evini, çocuklarını ve sağlığını kaybetmiş ancak Allah ' a olan inancını asla... Sabırla beklemiş sonunda Allah (c.c) ona sabrının mükafatı olarak yeniden çocuk ,toprak, ev ve sağlık ihsan eylemiş. Bunları dinleyen ben gerçekten sabretmenin her derde deva olacağını anlamıştım. Şanlıurfa gerçekten dertlerime deva gibi geliyordu. Gezimizi tamamladıktan sonra otele döndük yemek yedik ve odalarımıza çekildik . Hava kararıyordu , ben ise düşünüyordum. Neyi mi? Hatalarımı. Hatalarımı düşünüyordum, ne sabretmiştim ne de iman... Ne olacaktı halim. Yarın gezi yoktu ve planımı oluşturup erkenden yattım çünkü erkenden kalkacaktım. Derin uykuma hemencecik daldım.

Alarm çaldığında uyandım daha güneş doğmamıştı. Kalkıp abdest aldıktan sonra bir güzel namazımı kıldım ve tövbe edip, dua da ettikten sonra kısa bir geziye çıktım . Eserlerin orada gezindim ve bir banka oturdum... Yine düşündüm ama bu sefer hüznü değil sabrı. Artık kardeşim olmayabilirdi ama hayat devam ediyordu, buna alışmam biraz zaman olsa da sonunda çıkış yolunu bulabilmişim. Artık mutsuz değildim çünkü kardeşim için de dua edebileceğimi biliyordum. Az kalsın düşüncelere dalıp kahvaltıyı kaçıracaktım .Kahvaltımı ettikten sonra çarşıya gidip bir Kur' an ,seccade ve bir de tesbih aldım. Nesrin nineyi ziyaret ettikten sonra otele döndüm. Öğle namazını kaçırmadığım için çok sevindim . Saatler saatleri kovaladı ve yeniden yatağıma uzanıp yarının hayırlı bir gün olmasını dileyerek uyudum...

... Biraz karnım ağrıyordu. Çok koşmuş ve yorulmuşum ,terim soğumadan ılık bir duş almalıyım diye düşündüm. Küvetin musluğunu açtım ve bardaktan boşanırcasına akan suyu sessiz sessiz izledim ,küvet istediğim seviyeye kadara dolunca ılık duş alıp çıktım öğle namazını kıldım. Hâlâ kendimi iyi hissetmediğim için uzandım. Vakit geçiyordu. Saat 20.48 'di. Bunalmıştım ama hâlâ yataktaydım. Kısa süre sonra, tam ayaklanmak üzereyken, tuhaf bir sallantı hissettirdim . Başım döndü herhalde diye düşünürken hâlâ sallandığımı ve daha da şiddetlenmeye başladığını... Düşünmektaydım neler oluyor diye. Otelin güzel ve şirin odası bir beşik olmuştu sanki .

Karşımda duran tablo bir sağa bir sola gidip gelmekteydi. Evet bu bir depremdi. Çok uzundu ,neredeyse bir dakika süren bu şiddetli sarsıntıda, tüm her şeyin başlarken bittiğini kısa sürede yaptığım ibadetlerin yıllar yılı yaptığım itaatsizlikleri ödeyemeyeceğini ,kendimi kurtaramayacağımı düşündüm. Ne kadar da suçlu bir kulum ben diye söylendim kendi kendime... Bildiğim duaları okuyup kendimi sağlam bir yere aldıktan sonra sarsıntının geçmesini beklemeye başladım. Sarsıntının geçtiğini anlayınca hızla oteli terk edip bahçeye indim. Hayatımda ilk olan bu depremin beni çok ürküttüğünü ve bana büyük bir ders olduğunu dışarı çıkınca gördüm. Herkes benim gibi dışarıdaydı. Hava karanlık ve soğuktu... Usul usul esen rüzgar aramızda gizlenerek gezen bir katil gibi umutlu ruhlarımızı öldürüyordu. Daha kötüsü de depremin buraya yakın bir yerde olmayışı haberini almamdı. Eğer burada böyleyse orada nasıldır ,ne yapar o insanlar soğuk Anadolu topraklarında diye düşünüyorduk hepimiz . Zaman geçti. Uzun soğuk ve acımasız bir geceyi dışarda geçirecektik. Korkanlar verdi aramızda, ağlayanlar, uyuyanlar. Uykulayanların arasında ben de vardım.

Bir feryat koptu ve sabahın olduğunu yeni açtığım ürkek gözlerle etrafa baktım ve neler olduğunu anlamaya başladım. Aslında etrafında kimse yoktu herkes çok geç olmadan içeri girmişti. Neden beni çağırılmamışlar diye düşünürken uyuduğum halde sıcak tutan şeyi bulmak için gözlerimi üstümde gezdirince kalın bir battaniye gördüm ve ne kadar iyi insanlarsınız siz diye içimden geçirdikten sonra merakımı tatmin etmek için battaniyeyi elime alıp otele girdim. Acı acı gelen bağırıışların nereden geldiğini bulmak için herkesin koştuğu yere doğru hızlı adımlarla ilerledim. Odaya girince tuhaf bir hüznün çöktü üstüme. Ağlayan kadına ne olduğunu sordum yavaş ve korkulu bir sesle anlattı her şeyi. Çünkü deprem Elazığ'da olmuş ve birkaç binada yıkılmış ve yıkılan binaların birinde ablası ve ailesi yaşıyormuş. Saatler geçti ama ben kadının yanından ayrılmadım, haberlere baktığımızda acı tablo yüzümüze delice gülümsüyordu. Çünkü hamile abla ve kocası vefat etmiş, kadının yeğeni ise yoğun bakıma kaldırılmıştı. Saatler boyu ağladı ,ne kadar teselli etmeye çalışsam da olmadı, dinmiyordu gözyaşları sonu gelmez bir yağmur gibi sel olup gidiyordu. Bir süre sonra ben de pes ettim ve gözlerim

dolu dolu Allah sabır versin dedim . Kim bilir belki de umursamadan sağ ol dedi ve geçti. Sanki ne bekliyorsa ailesini kaybetmiş bir kайдından. Akli selim düşünemilmeye başlayınca ben yeğenim yanına gideceğim dedi. Eşyalarını toplamasına yardım edip onu yolcu ettikten sonra odama gittim. Öğle yemeği yaklaşıyordu namazı kıldıktan sonra yemekhaneye inip enfes yemekleri yedim. Doyunca odama çıktım, ve yolculadığım kadını arayıp ne yaptığını sordum. Sesi çok titriyordu ,belli hâlâ ağlıyordu. Uzun uzun teselli ettikten telefonu kapattım ve odamın kapısı çaldı. Gelen uzun zaman önce kibarca reddettiğim rehberdi . Annemin bana bir sürprizi olduğunu söyledi, kısa zaman içinde de bana ulaşacağını.

Kardeşimin ölümünün bana ne gibi bir sürpriz olduğunu tahmin edemiyordum ve anneme sinirlenmişim. Kafamı dağıtmak için tarihi eserlerin yanında ufak bir gezintiye çıktım. Kimsenin olmaması beni mutlu etti çünkü bir süreliğine yalnız kalmak istiyordum . Hava düne göre ılıktı yere oturduğum anda derinden bir rüzgar esti ardından kar yağışı. Havanın ılık olmasının sebebini şimdi anlamışım. Kar yağışı azdı ama uzun sürdü. Karın altında durup sessizliğin bana verdiği huzura yavaş yavaş erişmekteydim. Gece boyu orda kaldım, abdestliydim yatsı namazını kıldıktan sonra yanıma gelen küçük misafirle ilgilenmeye başladım.

Evet, yanıma gelen misafire şaşkın şaşkın bakıyordum. Neden mi ? Çünkü yanıma gelen barınaktan sahiplenip hediye verdiğim ke-di-ydi. Arkasından güneş gibi gelen Nesrin Nine de vardı. Hep sen beni ziyaret ettin , bir kerede ben seni ziyaret edeyim dedim ,diyerek gülmüseddi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama nine beni anladı ve her şeyi ona anlatmamı istedi.

Başladım anlatmaya , içimi döktükçe her yer gibi beyazlanıp, temizleniyordum sanki... Kardeşimin ölümcül bir hastalığın kucağında olduğunu, ölümüne gün saydığını ve benim buna üzülüğümü gören annemin beni Urfa 'ya gönderdiğini, aldığı dersleri ,yaşadığım olayları ancak kardeşimin ölümünden sonra annemin bu haberi bana bir müjde gibi verdiğini ve ona çok kızdığımı daha birçok şeyi anlattım. Sabırla dinledi ama öyle şey olmaz, hiçbir anne evladının ölümünü müjdeleyemez, dedi Yanlış anlamış olabileceğimi söyledi

ve yanımdan ayrıldı.

İssiz gecenin koynundaydım artık...Uykumun geldiğini hissettiğimde odama gidip yatağa yattım ve kısa süre içinde uykuya daldım. Kapının çalınma sesiyle uyandım. Gelen rehberdi , beni kahvaltıya çağırıyordu. Sanki bir kaç dakika yatmışım gibi yorgundum ama ısrar edince yüzümü yıkayıp onunla beraber yemekhaneye indik. Yemek yedikten sonra sabah namazını kıldım ve beni geziye götürceğini söyleyip arabaya doğru götürdü. Beni çarşıya götürdü ve bir oyuncak dükkanına girdirdi. Sorduğum sorulara cevap vermeyince ben de herhalde bir işi vardı deyip sessizce onu takip ettim. Kardeşin hangilerini severdi diye sordu, elindeki bebekleri göstererek sinirlenip bu seni ilgilendirmez dedim. Beni yumuşatmaya çalıştı. Bir tanıdığının çocuğuna hediye alacağını fakat fikri olmadığını söyledi, yarım etmek için bir tanesini seçtim ve hediye paketi yaptırıp çıktık.

Gece yarısı olmuştu. Beni iyice gezdirdikten sonra otele geri döndük . Üzüntü ve yorgunluk çökmüştü üstüme, nasıl geride bırakıp gitmiştin Çağla. Ama içim biraz da rahattı çünkü kardeşim iyilik abidesiydi ve küçücük bir çocuktu. Düşüncelerimi her zamanki gibi kendime saklayıp duran arabanın kapısını açıp odama doğru ilerledim. Ama düşüncelerim bitmiyordu, çok şey geçiyordu aklımdan... Neyi mi düşünüyordum? Her abi aşık olurdu kız kardeşine, koruyup kollamak isterdi herkes küçük masum kardeşini ama benim yoktu...

Deniz gözlü, ay yüzlü, fındık burunlu, dünyalar tatlısı kardeşim vardı eskiden. Gözlerim doldu, sel oldu gitti gözyaşlarım. Odama girip hüznümü devam yalnız başıma devam ettirmek istedim kapıyı açtım ve...

Annem karşımdaydı. Sulu gözlerimle hemen sarıldım ona ve ellerini öpücüklerle boğuyordum ki arkamdan "Ağabey!" sesinin geldiğini duydum ve arkamı döndüm... Karşımda bir de kimi göreyim, deniz gözlü kardeşim Çağla dipdiri karşımdaydı. Koştum, neler olduğunu kimseye sormadan minik kardeşimi kucaklayıp sımsıkı sarıldım. Kokusunu içime çekip doya doya baktım ona. Deniz gözlerine, sarımsı saçlarına, ufacık ellerine, tombul yanaklarına... Her yerini detaylıca gözledim bizim ufaklığın. "Abicim ben iyileştim "dedi. Rüyada olup olmadığını anlamak için anneme beni çimdiklemesini

söyledim. Rüyada değildim, kardeşim capcanlı karşımdaydı.

Hava aydınlanıyordu ve biz dışarı çıktık ne kadar da güzel oluyordu güneş Göbeklitepe. Ne kadar sevinmişim anlatamam. Kafamı dağıtmak için geldiğim bir zamanlar insanların inançları için güneş gibi doğan işte bu yer, şimdi benim çaresizliğime de güneş gibi doğmuştu . Derin bir nefes almak için kafamı gökyüzüne kaldırdığımda bana huzurla gülümseyen bulutlar vardı, bu sefer bulutlar keder yüklü değildi, beni o an sevinçten güldürenlerdi. Annemi ve kardeşime Urfa'yı gezdirince onlarda benim gibi çok beğendiler, tabi anneme ve bana çokça yardımı dokunan rehber de kardeşime aldığı hediyeyi vermedi unutmadı.

Nesrin ninemin yanına da götürdüm ve Çağla kedileri çok sevdi bolca oynadı. Nesrin nine en çok beğendiği kediyi ona vereceğini söyleyince çok mutlu oldu. Ama beni şaşırtan bunların hiçbiri değildi, asıl beni şaşırtan Çağla'nın benim sahiplendiğim kediyi istemesiydi. Nine hiç gönül koymadan hemen kabul etti ve Çağla tüm kedileri kucağına alıp teker teker sevdi. Ayrılık vakti gelince sıkıca sarıldı nineye. Tek ayrılık ninenin evinden değildi. Urfa'dan da ayrılık vakti gelmişti. Doyamamıştım Urfa'ya ,Göbeklitepe'ye ... Ama yine ziyaret edecektik bu güzel memleketi. Eve dönerken Elâziğ'a da uğrayıp baş sağlığı diledikten sonra evin yolunu tuttuk ama öğrendiğim şeyler vardı en önemlisi de öğrendiklerimi asla unutmayacağımdı.

Amine

Esra DİŞLİK

Ayşe Hümeýra Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 10/A

Bu hikaye insanları ALLAH'ın yarattığı eşsiz bir varlık olduğu için seven, Latin Edebiyatı'nın ünlü ozanı Horatius'un bir dizisinde geçen ve milattan 23 yıl önce söylenmiş "CARPE DIEM"(anı yaşa) ikilisini hayatına ayna olarak tutan, namaza ve secdeye aşktan başka bir aşk olduğunu bilmeyen, anne babasının iki yavrucağından biri, ela gözleri ve sağ yanağındaki belediye çukuru ile Kahramanmaraşlı olup babasının işinden dolayı 2 yıldır Peygamberler Şehri Şanlıurfa'da yaşayan Amine'nin hikayesi...

Her sabah olduğu gibi "Es-salatü hayrun mine'n-nevm" (namaz uykudan hayırlıdır) naralarını işitip uyanmıştı Amine. Kışın o soğuk suyuna aldırış etmeden abdestini aldı ve her zamanki gibi aynaya bakıp "Şükürler olsun ALLAH'ım! Yine bir sabah ezan naralarıyla uyanıp bana şu soğuk suyla abdest almayı, anacığımınla babacığımınla ve sevdiklerimle bana bir gün daha yaşamayı nasip ettiğin için sana binlerce kere şükürler olsun!" dedi tebessüm ederek. Her sabah aynı aşkla gözlerinin içi parlayarak şükrederdi Amine. Odasına geçip tekbir getirerek namaz kılmaya başladı ve kendisini en huzurlu his-settiği secdeye varıp en samimi ve içten dualarını etti. Namazı bittikten sonra Kur'an-ı Kerim'ini çıkarıp Yasin suresini okudu. Sabah namazından sonra yatmaktansa anne ve babasından izin alıp Karaköprü Okuma Evi'ne gitmeyi tercih ederdi. Amine 24 yaşındaydı ve Marmara İlahiyat Fakültesi'ni bu yıl bitirmiş, KPSS'ye çalışıyordu. Müslüman'ın en boş anının bile ilimle geçirmesi gerektiği şuuruyla çok çalışıyordu. Bugün de anne, babasına haber verip kütüphaneye gitmek üzere evden ayrıldı. Havanın insanı mest eden esintisi

ve gökyüzünün o harikulade mavisıyla kütüphanenin yolunu tuttu. Kütüphane evlerine 45 dakika yürüme mesafesindeydi. Sare Hanım o kadar söylemesine rağmen Amine yağış olmadığı müddetçe yürüyerek kütüphaneye gitmeyi tercih ederdi. Bugün de kuşların soğuktan dolayı aç olduklarını düşünüp belli yerlere birkaç kırıntı ekmek koyarak yoluna devam etti. Amine'ydi bu kıyamazdı hiçbir canlıya. Sokakta yürümeyi de çok severdi. İşe yetişmek için koşturan insanlara, ekmek parası için sabahın erken saatinde kalkan esnaflara, dünya telaşına kapılıp ahreti unutan gençlere bakıp tefekkür eder, düşünürdü. "İnsanlar dünya hayatına neden bu kadar düşkün? Bu dünyanın sonu olduğunu bildikleri halde neden hakikat olan ahiret hayatı için çalışmıyorlar? NEDEN? NEDEN? " Düşünceleri arasında kaybolup gitti yine Amine."KEŞKE ama KEŞKE onlar için bir şey yapabilseydim " dedi içinden. Yüreği sızladı,gözleri doldu. Onlar için elinden sadece dua etmek geliyordu ve bunu da aşkla yapıyordu. Bu düşüncelerle beyni meşgulken kafasını kaldırdı "Karaköprü Okuma Evi" yazısını görünce bugün yolun çabuk bittiğini düşünüp kapıya doğru ilerledi. Sokağa bakan taraftaki masaya oturdu. Kitaplarını masanın üzerine bırakıp siyah kaşesini çıkardıktan sonra sandalyesini çekip "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek çalışmaya başladı. Beş dakika sonra son zamanlarda olduğu gibi kumral saçlı, açık kahverengi gözlü o genç delikanlı gelip yine yan masasına oturdu. Amine bu duruma anlam veremiyordu. Gelir sandalyesini çekip oturur "Selamünaleyküm. Hayırlı sabahlar " der hukukla ilgili kitaplarını çıkarıp çalışırdı. Bugün de her zamanki gibi selam verdi. Amine selam vermenin sünnet almanın farz olduğunu bildiğinden sessizce "Ve aleykümselam" deyip çalışmaya devam etti. Bu gençte diğer gençlerde olmayıp onda olan farklı bir şey vardı sanki. Amine o kadar derin hissediyordu ki... Bu düşüncelerle çalışmaya devam ederken telefonuna mesaj geldiğini gördü. Mesaj annesindendi "Amine öğle ezanı okunmadan eve gelebilir misin kızım,babanın arkadaşları akşam yemeğe gelecek de evde eksikler var. Bir de yardımına ihtiyacım olabilir." yazmıştı.Amine saatin 11.06 olduğunu görünce "Tamam Sare Sultan. Bir saate gelirim inşaALLAH:)' yazıp kitabında kaldığı yerden turuncu fosforlu kalem ile önemli yerleri çizerek çalışmaya devam etti. Turuncu Amine'nin en sevdiği renkti. Birçok eşyasında

kullanmasına rağmen hiç bıkmazdı turuncudan. Turuncu ona huzur veriyordu. Çalışmaya tam kendini vermişti ki kütüphanedeki saatin 12.07'yi gösterdiğini gördü. Kitaplarını hemen çantasına koydu. Yan masasında oturan gencin hala çalıştığını fark edip kaşesini giydi ve sessizce kapiya yöneldi. Sokakta mis gibi poğaçanın kokusunu burunda hissettiğinde acıktığını fark etti. Ama hemen aklına Afrika'da açlıktan ölen çocuklar geldi ve haline şükretti. Ona göre "Mutluluk şükürle artardı. Dertler şükürle son bulurdu. Ne kadar şükredersen halin o kadar güzelleşirdi." O birkaç saat aç kalsa da birkaç saatin sonunda karnını doyuracağını biliyordu. Ama oradaki masum çocuklar maalesef aç, bir kuru ekmeğe muhtaç yaşıyorlardı diye düşünürken; -"Hanımefendi, hanımefendi!" diye naif bir ses Amine'yi düşüncelelerinden çekip aldı. Sesin sahibi kütüphanedeki gençti. Nefes nefese kalmıştı. Gelip Amine'nin önünde durdu.

- "Hanımefendi not defterinizi sandalyenin yanına düşürmüşsünüz eşyalarımı toplarken fark ettim. Önemli olabileceğini düşünüp size yetiştirmek istedim. Ama Maşallahınız var hızınıza yetiştirilmiyor " deyip nefes nefese kalmış haliyle gülümsedi. Amine onun bu kadar yorulduğunu görünce kendini kötü hissetti. -"ALLAH razı olsun. Keşke kendinizi bu kadar yormasaydınız, yarın verirdiniz" dedi. Cümlesinin bitmesiyle birlikte "Ben neler söylüyorum ALLAH'ım?" diye kendini azarlaması bir oldu.

- "Mühim bir defter olabileceğini düşündüm ve kendimi getirmekle sorumlu hissettim, Hanımefendi. Bu arada adınızı öğrenebilir miyim? Hanımefendi demek samimiyetsiz geliyor da. "dedi.

- "Adım Amine" dedi gözlerini kaçırarak.

- "Bende Muhammed Asaf tanıştığımıza memnun oldum " dedi delikanlı kızarak. Bu durum Amine'yi şaşırtmıştı. Utanmak, haya bir kadına yakıştığı kadar bir erkeğe de ancak bu kadar yakışabilirdi.

- "Bende tanıştığımıza memnun oldum. Tekrardan teşekkür ederim. ALLAH'a emanet olun " diyerek uzaklaştı Amine. Muhammed Asaf hafifçe tebessüm ederek arkasından:

- "Sizde ALLAH'a emanet olun. Yarın görüşmek dileğiyle inşaALLAH " deyip uzaklaştı. "Yarın görüşürüz mü?" diyerek şaşırdı Amine.

Bu delikanlı da gözlemlediği kadarıyla gerçekten farklı bir edep ve haya vardı. Konuşurken başını önüne eğip hayayla konuşması, ağzından çıkacak kelimeleri özenle seçmesi, Amine'yi şaşırtmıştı. Amine derin derin düşünmeye dalmışken annesinin mesajıyla kendine geldi. "Selamünaleyküm ela gözlüm. Çıktıysan gelirken manavdan 2 kilo domates, 2 kilo biber; kasaptan da 2 kilo kıyma alabilir misin akşam yemeğinde lahmacun yapmayı düşünüyorum da kalmamış evde" yazmıştı. Amine "Tamam validem. Ahmet Amca'ya uğrayıp alırım" yazıp yoluna devam etti. Amine düşünceli bir şekilde yolda yürürken arkasından "Amine, Amine" diye arkadaşı Nursima seslendi ve tatlı bir sitemle "Sesleniyorum, sesleniyorum duymuyor musun ya?" dedi. Amine tebessüm ederek "Kusura bakma, biraz dalgınım da buyur ne oldu ne bu telaşın?" dedi. Nursima derin bir nefes alıp "Yarın abimle Göbeklitepe'ye gitmeyi düşününüz da sen de gelir misin bizle diyecektim. Merak ettiğini ancak okuldan dolayı gidemediğini söylemiştin ya hani ben de düşündüm ki bir Urfalı olarak Göbeklitepe'mizi bizim sana göstermemiz, tanıtmamız gerek. Ne dersin?" dedi. Amine, Nursimayla Şanlıurfa'ya taşındığından kısa bir mühlet sonra tanışmıştı. Onunla gayet iyi anlaşıyor ve onu gerçekten çok önemsiyordu. Amine'nin bir tanecik 10 yaşında dünyalar tatlısı, öpmeye koklamaya kıyamadığı, kalbinde Allah, Peygamber sevgisinden sonra en çok yer eden, her baktığında Rabb'ine binlerce kere teşekkür ettiği kardeşçagızı Furkan Arif'i vardı. Nursima da onun kan bağı olmasa da kız kardeşiydi bir nevi. Ona güvenir, derdini anlatır, onun tavsiyelerine uyardı. Annesi Hafsa Hanımla kendi annesi Sare Hanım da çok iyi anlaşılardı. Ancak Amine Nursima'nın abisiyle şehir dışında üniversite okuduğundan hiç tanışma fırsatı bulamamıştı. Bu yüzden kibarca "Anneme bir sorayım, ben sana haber ederim olur mu gülüm?" dedi. Nursima telaşı varmışçasına "Olur, olur. Annem beni bekliyor gitmem lazım. Allah'a emanet ol Amine" deyip hızla uzaklaştı. Amine de annesinin dediklerini almak üzere Manav Ahmet Amca'ya gitti. Gerekli sebzeleri aldıktan sonra manavın hemen ilerisindeki Kasap Musa Abi'ye de gidip kıyma aldıktan sonra evinin yolunu tuttu. Yağmur nazik nazik tenini okşuyordu. Yağmuru ayrı bir severdi Amine. Evde olduğunda hemen bir sahlemini yapıp pencereden Atatürk Ormanı'nı, kendisini

tefekküre meylettiren o güzel manzarayı izlerdi.Yağmurun o güzelliğine kendini tam bırakmışken evine vardığını fark etti. Zile basıp botlarının fermuarlarını açıyordu ki içerden missis gibi gelen tarhana çorbasının kokusuyla mest oldu. Annesi gelip kapıyı açtı.”Hoş geldin orman gözlüm ” deyip Amine’yi içeri aldı. Sare Hanım Amine’yi orman gözlüm bir de gamzelim diye sever, genellikle öyle hitap ederdi. Amine “Hoş buldum Sare Sultan. Çok acıktım, döktürmüşsün mmm mis gibi de kokuyor” deyip annesinin yanağına bir buse kondurarak mutfağa yöneldi. Annesinin yorumuyla eşsiz bir lezzet kazanan pişileri ve tarhana çorbasını masada görünce çok sevindi. Odasına gidip eşofmanlarını giydi. Ellerini yıkadı ve hemencecik annesinin onun için hazırladığı sofraya oturdu.”Bismillahirrahmanirrahim”deyip pişiden bir tane aldı. Pişi Şanlıurfa’da genellikle kandel günlerinde yapılıp konu komşuya ikram edilen, gelenek haline gelmiş bir hamur işidir. Ancak annesi Amine’nin pişiyi çok sevdiğini bildiğinden arada bir böyle yapardı. ‘Mmm eline sağlık Sare Şef ’ deyip unutmadan “Sare Sultan yarın Nursima ve abisi Göbeklitepe’ye gitmeyi düşünüyorlarmış da birlikte gidelim mi? Dedi. Ben de anneme bir danışayım haber ederim dedim. Ne diyorsun?” deyip durdu. Annesi, Nursima’nın annesi Hafsa Hanımı ve babası Ömer Bey’i severdi babası Kadir Bey de aynı şekilde. Eee oğullarını da bildiğinden “Tabii ki gidebilirsin gamzelim benim. Zaten merak ediyordun. Git birazcık bilgi edin, bir dahakine ailecek gideriz. Gittiğimizde bize oraları anlatacak bir rehber lazım ne de olsa değil mi?” deyip çayından bir yudum aldı. Amine “Tabii anacığım, sen nasıl istersen. Bir rehberlik yapmadığım kalmıştı. Onu da senin için yaparım.” deyip annesine sarıldı. 1-2 dakika sarıldıktan sonra annesi “Haa bu arada şu kütüphanedeki gence ne oldu?” diye sordu. Amine annesinden hiçbir şey saklamazdı. Bu durumu da anlatmıştı.”Aynı anne sadece bugün minik bir konuştuk o kadar başka bir şey yok” dedi annesinin meraklı gözlerle baktığını fark ederek. Annesi “Eee kızım anlatsana ne oldu ağzından cımbızla laf alıyoruz yahu” dedi.Amine annesinin bu hallerini çok seviyordu ve bir o kadar da şaşırıyordu. Bugün olanları özet geçip anlattı. Sare Hanım “Hmm adı da Muhammed Asaf ha demek” deyip güldü. Amine annesinin bu hareketine anlam veremese de tebessüm ederek annesine yardım gerektiğinin

de çağırmasını söyleyip biraz dinlen-mek üzere odasına geçti. Öğle namazını eda ettikten sonra biraz kestirdi. Tüm vücudu ve beyni o kadar yorulmuştu ki saat 16:00 gibi uyanabildi ancak. Yatağında doğrulup Hikmet Anıl Öztekin'in Fesleğen adlı kitabını eline alıp kaldığı yerden okumaya devam etti. Amine bu kitabı o kadar çok sevmişti ki tekrar tekrar ilk okuduğu an gibi heyecanlanarak sayfaları çeviriyordu. Ama maalesef bu sefer bir problem vardı. Kendini kitaba veremiyordu. Aklına istemeden Muhammed Asaf geliyordu. Baktı ki olacak gibi değil, annesinin yanına gitti. Annesi her şeyi hazırlamış misafirleri bekliyordu. Amine annesinin boynuna sarılıp "Neden beni uyandırmadın Sare Sultan? Sadece gereken malzemeleri aldım." dedi. Annesi 'O kadar tatlı uyuyordun ki kıyamadım kaldırmaya ' deyinince Amine de bu cevap karşısında 'Oyy sen kıyamadın mı Amine'ne oyy sen beni uyandırmadın mı?' deyip annesinin yanağına bir buse kondurdu. Annesi 'Deli kız' deyip tatlı bir şekilde gülerek Amine'yi hafifçe itti. Amine de içerde oturmuş, kendi kendine yeni oyunlar üreten Furkan Arif'inin yanına gitti. Ona kocaman sarılıp, kokusunu içine çekip, öptükten ve birazcık kardeşiyle vakit geçirdikten sonra tekrardan mutfağa gidip anacıyla sohbet etmeye başladı. Sohbetleri devam ediyordu ki zil çaldı. Gelen babasıydı. Babası Kadir Bey bir İmam Hatip Lisesi'nde Matematik öğretmeni-ydi. Dinine düşkün, dilinden ALLAH lafzını eksik etmeyen ve bir o kadar da eğlenceli, komik bir insandı. Babası onun için herkesten ama herkesten çok daha farklıydı. Annesini severdi lakin babası bir başkaydı. Zaten halk arasında da derler ya "Erkek çocuğu annesine, kız çocuğu babasına daha düşkün olur" diye Akşam ezanına az kala misafirleri yani babasının okuldan samimi olduğu öğretmen arkadaşları geldi. Misafirleri en güzel şekilde ağırlayıp uğurladılar. Amine günün yorgunluğuyla kendisini uykuya teslim etti ve çok şükür sabah oldu, gece gündüze kavuştu. Amine her zaman olduğu gibi sabah namazını kılıp Kur'an-ı Kerim'ini okudu. Ailesine güzel bir kahvaltı hazırladı. Kahvaltılarını yaptıktan sonra babası ve Furkan Arif okula gittiler. Amine de annesine yardım ettikten sonra Nursima'dan gelen mesajla saat 10:30 gibi hazırlanıp, evlerinin yolunu tuttu. Nursimaların evi üç sokak aşağıdaydı. Hava bugün diğer günlere göre daha yumuşak ve güneşliydi. Ve Amine'nin kalbinde kelebek-

ler uçuşuyordu sanki. Çok heyecanlıydı Göbeklitepe'ye gideceği için. Kalbi kıpır kıpırdı... Bu düşünceler içinde Nursimaların evinin önüne geldi. Zili çalıp iki adım geriye çekildi. Kapı yavaşça açıldı. Kapının açılmasıyla Amine'nin nutku tutuldu, hala yatağında uyuyor ve rüya görüyor olmalıydı. Tamam insanlar çift yaratılmış derler de bu kadar da değil canım dedi içinden. Niye mi? Çünkü karşısındaki kişi Muhammed Asaf'ın ikizi değilse ta kendisiydi. Bir mühlet şaşkın şaşkın durduktan sonra kendisine gelip "Selamün aleyküm. Ben Nursima'nın arkadaşıyım. Siz?" deyip durdu Amine. "Ben Nursima'nın abisiyim. Bekle bir saniye Nursima, Nursima Amine geldi!" deyip kahverengi gözlerinin içi parlayarak "Biz de seni bekliyorduk." Dedi ve arkadan Nursima'nın çehresi görüldü. Gayet enerjik bir şekilde "Hayırlı sabahlar Aminem. Çok bekletmedim değil mi?" diye sordu. Amine "Hayır daha yeni gelmiştim ben de" dedi. Nursima "İyi bari. Bu arada abimle tanıştın mı?" diye sordu. Amine'nin bu soru karşısında yüzü kızardı. Bunu fark eden Muhammed Asaf "Biz kütüphaneden tanışıyoruz Nursima" dedi. Amine "Evet. Ama abin olduğunu bilmiyordum" diyerek ekledi. Nursima "Öğrenmiş oldun bari. Hadi gidelim çok oyalandık" diyerek hızla ayakkabısının bağcıklarını bağladı ve Göbeklitepe'ye gitmek üzere Muhammed Asaf'ın arabasına bindiler. Nursima önde Amine arka koltukta yola koyuldular. Amine'nin aklında bir sürü soru işareti vardı. Annesi Muhammed Asaf'ı tanıyordu demek ki. Dün Muhammed Asaf'ın adını söylediğinde neden öyle bir tepki verdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. "Annem niye böyle bir şey yapmıştı? Muhammed Asaf beni görünce niye hiç şaşkırmamıştı? Niçin annem bunu benden gizledi?" diye düşündü ve düşündükçe aklında soru işaretleri arttı. Yol boyunca konuşmadılar. Yol Amine'ye o kadar uzun gelmişti ki bitmek bilmiyordu, uzadıkça uzuyordu sanki. Ve nihayet Göbeklitepe'ye bir diğer deyişle "Tarihin Sıfır Noktasına" gelebildiler. Amine beynini kemiren soruları bir kenara bırakıp bu anın tadını çıkarmak istedi. Ve 1-2 saatliğine de olsa bu konuyu rafa kaldırmaya karar verdi. Nursima'nın koluna girdi ve tarihte minik bir yolculuğa çıktılar. Göbeklitepe'nin güzellikleri Muhammed Asaf anlatınca daha da güzelleşiyordu sanki Amine'nin gözünde. Amine kızgın mıydı? Mutlu muydu? Şokta mıydı? Tam olarak kendisi de bilmiyordu. Ama bildiği tek bir şey vardı o

da kalbindeki anlam veremediği bu duygu ona çok farklı hissettiriyordu. Böyle bir duygu karmaşasının içindeyken Göbeklitepe turları bitmişti bile. Amine teşekkür etti ve evlerine doğru yola çıktılar. Amine kendini daha iyi hissediyordu. Bunun sebebi Göbeklitepe mi yoksa Muhammed Asaf mı? diye sordu kendisine. Muhammed Asaf ve Nursima Amine'yi evine bırakıp evlerine gittiler. Muhammed Asaf'ın mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bunu fark eden Nursima tebessüm etmekle yetindi. Amine zili çaldığında annesi olacıklardan haberi varmış gibi olduğundan daha güler yüzlü bir şekilde Amine'yi karşıladı. Amine direk "Anne kıyafetlerimi değiştireyim de senle konuşmak istediğim bir şeyler var" dedi. Annesi "Olur kızım" deyip oturma odasına geçti. Amine kıyafetlerini değiştirip annesinin yanına gitti. Oturup ellerini tuttu. Tam lafa girecekti ki annesi "Benim güzel kızım gözlerindeki merakın sebebini biliyorum. Evet ben senin son zamanlarda yanına gelen gencin Muhammed Asaf olduğunu biliyordum. Bunu bilerek sana söylemedim. Onu iyice gözlemlemeni ahlakını, terbiyesini kendi gözlerinle görmeni istedim. Bilirsin babanla anne ve babasını severiz. Kendisi de Maşallah edepli, namazında, niyazında bir genç. Senin huyunu bildiğimiz için baban, ben, Muhammed Asaf'ın anne ve babası böyle bir yola başvurduk. Muhammed Asaf da kabul etti. Bu süreçte annesine senin naif, edepli, hayalî, takvalı biri olduğunu söylemiş. Ve senden başkasıyla evlenmek istemediğini net bir şekilde dile getirmiş" deyip biraz durdu. Amine başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Nasıl anlayamamıştı bu olanları? Annesi devam ederek "Kızım sen ne düşünüyorsun Muhammed Asaf hakkında?" deyip Amine'ye baktı. Vereceği tepkiyi tahmin edemiyordu. Amine biraz düşünüp "Ahhh be annem ne gerek vardı böyle söyle-re!" deyip durdu ve devam etti "Sizin düşünceleriniz benim için değerli annem. Siz benim için en hayırlısını en iyisini bilirsiniz." deyince Sare Hanım çok sevindi ve Kadir Bey'e haber edip Hafsa Hanımı aradı olanları anlattı ve akşam çaya gelip konuşmalarını söyledi. Amine bu olanlar karşısında ne yaptığını anlamamıştı. Niye tepki göstermemişti? Neden arkasından iş çevrildiği için kırılmamıştı? Yoksa...Hayır hayır bu kadar kısa bir zamanda olmazdı, olamazdı. Bilmiyordu, düşünemiyordu. Her şeyi Allah (c.c.)'a ve zamana bırak-

mıştı. Bu durumu kabul etmesine şaşırılmıştı. Ancak Muhammed Asaf gerçekten tanıdığı kadarıyla prensiplerine uyan biri idi. Akşam olmasına yakın açık turuncu elbisesini giydi ve üzerine uygun bir eşarp da takıp annesi ve babasıyla misafirleri beklemek üzere misafir odasında oturup sohbet ettiler. 10 dakika sonra zil çaldı. Kadir Bey kapıyı açıp misafirleri içeri buyur etti. Hasbihal etmeye başladılar. Bu sırada Amine ve Muhammed Asaf bu olanların bir rüya olduğunu sanıp birbirlerine hayayla bakıyorlardı. Amine gerçekten farklı hissediyordu. Zaten utangaç olan hali daha da kendisini gösteriyor sebepsiz bir şekilde avuçlarının içi terliyordu. Galiba Hakk kalbine, kaderine Muhammed Asaf'ı yazmıştı. Amine ikramları hazırlamak için mutfağa gittiğinde Nursima yanına geldi. "Kardeşim olanlardan benim de daha yeni haberim oldu. Hakkınızda hayırlısı" dedi. Amine hafifçe tebessüm edip içeriye geçti. Çay içmeye başladığında Kadir Bey "Oğlum kızım hadi siz yan odaya geçip bir konuşun" dedi. Muhammed Asaf ve Amine kızarıp,başını önüne eğdi. Kadir Bey "Utanmayın evladım bunlar normal şeyler. Hepimiz bu yollardan geçtik "deyip onları birazcık da olsa rahatlattı.Muhammed Asaf ve Amine bu sözle biraz rahatlayıp başları önde yan odaya geçtiler. Oturdular. 1-2 dakika sessizlikten sonra Muhammed Asaf lafa girdi. "Öncelikle arkandan iş çevirdiğimiz için özür dilerim lakin annen böylesinin daha iyi olacağını söyledi." deyip durdu derin bir nefes alıp "Her neyse sen olanları biliyorsun zaten. Beee şey yani ben sen senii daha da yaa yakından tanımak istiyorum. Tabi sen sen de istersen" dedi kekeleyerek. Amine' nin kulaklarında annesinin "Senden başkasıyla evlenmek istemiyormuş" sözleri çınlıyordu. Muhammed Asaf'ın meraklı ve mahzun bakışlarını fark edip, utangaçlığını biraz da olsa yendikten sonra "Ben seni Hz. Hatice annemizin Peygamberimizi sevdiği gibi severim, sadık olurum. Lakin sen beni Peygamberimizin Hz. Hatice annemizi sevdiği gibi sevebilecek misin? Kimse Resulullah gibi olamaz biliyorum. Ama ona benzemeye çalışabilir. Eğer öyle sevebileceksen bende seni daha yakından tanımak isterim" deyince Muhammed Asaf'ın dolan gözlerinden bir damla yaş düştü yanaklarına."Seni Peygamberimizin Hz.Hatice annemizi sevdiği kadar sevemem, cesaret edemem buna. Ama Muhammed Asaf gibi sevebilirim ,seviyorum.Gönlüme taht kurmuşsun zaten. Baş kö-

şeye oturdun ve ben ‘Buraya kimse giremez!’ yazıp gönül kapıma astım. Daha ne olsun?’ İşte gerçekten sevdalanmak buydu. Birbirlerine kendilerini anlattılar. Konuştukça hemhal oldular. Konuşmaları bittikten sonra içeriye geçtiler ve utanarak güzel haberi verdiler. Bu güzel haber karşısında içeridekiler birbirleriyle kucaklaştılar. Onların mutlu olması Amine ve Muhammed Asaf’ın yüzünde güller açtırdı. Biraz daha oturduktan sonra evlerine gittiler. Amine hâlâ şaşkındı. Ama bir o kadar da mutluymuştu. Bu gece mutluluktan ve her şeyin bu kadar hızlı olmasının şaşkınlığıyla başını yastığına koyup güzelce uyudu...

1 Yıl Sonra

Sabah Amine’lerin evinde tatlı bir telaş vardı. Eş, dost, akraba hepsi gelmişti. Bu tatlı telaşın sebebi Amine ve Muhammed Asaf’ın bugün olacak düğünüydü. Amine kanatsız bir melek olmuştu adeta. “Şükürler olsun ALLAH’ım. Bana bu günleri görmeyi nasip ettiğin için şükürler olsun” dedi aynaya bakarak. Babasından ve annesinden ayrılması biraz zor oldu. Babasının “Gözümden sakındığım, ela gözlerine bakmaya doyamadığım, güldüğünde gamzesinde kaybolduğum Aminemmm. Hayırlı bir evlat olduğun gibi hayırlı bir eş, evlatlarını en güzel şekilde eğiten bir anne olacağından da şüphem yok. Bir ömür boyu mutlu ol. SENİ SEVİYORUM KIZIMM. İyi ki senin babanım, iyi ki benim evladısın” demesiyle Amine gözyaşlarına hakim olamadı. Koccaman sarıldı babasına. Ağlaşmaları tam bitmişti ki beyaz sade bir gelin arabasıyla Muhammed Asaf gelip kapının önünde durdu. Amine’nin masum ve utangaç bir şekilde ona baktığını görünce gerçekten doğru kadına sevdalandığını bir kez daha anladı. Düğün salonuna geldiler. Düğünleri mevlütlüydü. Yerlerine oturdular ve Muhammed Asaf Amine’ye dönüp ellerini tutarak “Ömrümün geri kalanını senle, baktıkça içinde kaybolduğum orman gözleriyle, o güzel yüreğinle geçireceğimi bilmek, hissetmek çok güzel. Ama sen daha da güzelsin Amine’im.” dedi. Amine de gözleri dolarak “Seni karşıma çıkarıp, kalbime senle birlikte mühür vuran Rabbim’e hamdolsun. Dua gibisin gönlümde. Bilirim besmelesiz seversem seni eğer kabul olmazsın. Seni iki cihanda da sevmeye ‘BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM’ Asafım” dedi. Ve bu iki sevdalının düğününden geriye kalan birbirlerine aşkla baktıkları kareler kaldı.

Araf

Sevgi Esra ALTUN

Mehmet Güneş Anadolu Lisesi - 10/D

Neden burdaydım? Neden bunu yaşamak zorundaydım? Daha hızlı davransaydım bir şansım olur muydu? Burası yolun sonu muydu? Tekrar dönebilecek miydim? Başarmış mıydim? asıl önemli olan soru şu: Sonuç olarak ne olmuştu? Değmiş miydi?

Bundan 5 sene önceydi. Lisenin ilk günü. Okul evime sadece 600 m uzaktaydı. Sabah saat 07.00'da uyandım. Üstüme mavi bir tişört, altına siyah bir kot pantolon giydim. Saçlarımı arkadan at kuyruğu yaptım. Okula ne götürmem gerektiğini bilmediğim için küçük siyah sırt çantama, küçük bir defter, kalem, bir şişe su ve kulaklığımı koyup telefonumu da arka cebime yerleştirip evden çıktım. Çok garipti ama o gün içimde çok tuhaf bir his vardı. Başıma ters bir şey geleceken hissettiğim türden bir his. Okula yaklaşık 300 m kala içimdeki bu duyguya sebep olan şeyi anlamıştım. İleride 18 yaşlarında bir genç 15 yaşında olduğunu düşündüğüm bir kıza saldırıyordu. Ben düşünmeden girmiştim o kavganın arasına. Kavganın kuralıdır: Hem dayak yersin hem de vurursun. Öyle de oldu. Dayak yedim. Ama kavgayı yarı yarıya kazanmıştım. Çünkü ablama o kadar çok yalvarmıştım ki sonunda beni spor salonuna yazdırmak zorunda kalmıştı ve ben de dövüş alanında eğitim almıştım. Genç çocuğu tam olarak yenememiştim ama bir anlığına dikkatini dağıttığım zaman kızın elinden tutup arka sokaklara doğru koşmaya başladım. Genç çocuğun arkamızdan geldiğini belli ettiren sesleri duyunca daha hızlı koşmaya başladım. Yanımdaki kızdan daha hızlıydım bu yüzden o arkamda biraz sürüklenmek zorunda kaldı. Sonunda bir binanın içine dalıp arkadan kapıyı kapattım. Nefes nefeseydik. Çan-

tamdaki suyu alıp bir yudum içtikten sonra kıza uzattım. Ağlıyordu. Biraz içmesi için zorla eline tutuşturdum. O suyu içerken kıza dikkatlice baktım. Çok güzeldi. Beyaz teni ve yeşil gözleriyle insanı kendine hayran bırakıyordu. Arkasında ördüğü siyah saçları, üstüne aynı benim giydiğim gibi mavi tişörtü, siyah kotu ve muhteşem fiziğiyle gerçekten eşsiz görünüyordu. Ama korkudan titriyordu. Onu sakinleştirmek için elimi sırtına uzattığım an irkildi. Refleks olarak hemen elimi geri çektim. Birkaç dakika boyunca sakinleşmesi için hiçbir şey söylemedim.

Yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı ama hala hıçkırmaya devam ediyordu. Hıçkırıklarını arasında “Teşekkür ederim.” diyebilmişti. Ben de “Rica ederim.” dedim. “Adın ne? Orada neler oluyordu? Kimdi o? Sen iyi misin? Hastaneye gitmek ister misin?” . Daha bu soruları sorarken sormamam gerektiğini anlamıştım. Toparlaması için ona biraz daha zaman vermeliydim. Biraz sonra “Ben Ecrin.” diyerek elini uzattı. Ben de elimi uzatarak “Eylül.” dedim. “İyi misin? Hastaneye gitmek ister misin?” diye sorduğumda “Hayır, gerek yok. Ben iyiyim. Ben çok teşekkür ederim. Senin sayende.”. “Önemli değil. Yani rica ederim ama o ne istiyordu senden?”. Cevap vermeyince gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü özel olabilirdi. Bunu sormamıştım ve gerçekten çok utanmıştım. Ben tam özür dileyeceksen o konuşmaya başladı. “Aslında... ben de tam olarak bilmiyorum. Adı Gökhan. Geçen ay ilk kez Diyarbakır Kalesi’nde karşılaştık. O günden beri her yerde karşıma çıkıyor. Ona, onu istemediğimi defalarca söyledim ama peşimi bırakmıyor! Ben de artık ne yapacağımı... gerçekten bilmiyorum.” Olamaz! Biri daha mı?

Kan beynime sıçramıştı. Sinirden ve nefretten titrediğimi hissediyordum. Saplantılıydı. Ecrin’e saplantılıydı. Ablam... Ablama da saplantılı olan biri vardı. O zamanları ikimiz birlikte yaşamıştık. Ablamın hissettiği korku kadar benim içimde nefret vardı. O yapmıştı. Ablamı- hayatta sahip olduğum tek şeyi benden o saplantılı manyak ayırmıştı. Ama Bu sefer olmaz. dedim. Tanıyıp tanımamam önemli değildi. Bunlar yüzünden ben ablamı kaybetmiştim. Birini daha bu psikopatların insafına bırakmayacaktım. O an ablamın sesini duydum. “Evet Eylül! Onu yalnız bırakma. Birini daha almasınlar. Buna

izin verme !”

Beni onaylıyordu. Artık kendimden daha emindim. 15 yaşında bir lise öğrencisi olmama rağmen ne pahasına olursa olsun- ki hayatımdan başka kaybedecek başka hiçbir şeyim yoktu- onun zarar görmesine asla izin vermeyecektim. Onu da kaybetmeyecektim.

Kafamı kaldırdığımda Ecrin bana bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. “Bana niye bakıyorsun?” dediğimde elimi gösterdi. Sağ elimi eklemelerim beyazlayana kadar sıkıştırmıştım. ellerimi açınca kanın damarlarımda aktığını yeniden hissettim. Ecrin’den bana her şeyi anlatmasını istedim. Kız öyle çok dolmuştu ki hemen anlatmaya başladı. Bir aydır ona rahat vermediğini... Sürekli onun karşısına çıkmasından rahatsız olduğunu hatta korktuğunu... yolda rahat yürüyemediğini...

Bir süre daha orada durmaya devam ettik. Biraz sonra “Bana bunları neden sordun?” dedi. Ben de çok dolmuştum. Hemen dö-külüverdim. Babamı ben daha doğmadan trafik kazasında, annemi beni doğururken doğum sırasında kaybettiğimi; hayatta sahip olduğum tek kişinin ablam olduğunu, onu da, benden bir psikopatın aldığını anlattım. Daha doğrusu anlatmaya çalıştım. Babam ve annemi hiç tanımamıştım. Evet çok üzülüyordum, bir annem ve babamın olmasını çok isterdim ama yine de tanımıyordum. Onları anlatmayı bir şekilde başarmıştım. Ama sıra ablama gelince boğazım düğümlendi, nefesim kesildi. Onları anlatırkenki halimle ablamı anlatırkenki durumumu kıyaslamak işten bile değildi. Ablamı anlatırken-anlatmaya çalışırken- nefes alamıyordum ve ağlamaktan konuşamıyordum. Çünkü beni o büyütmişti. Evet çok klişe olacak ama o bana gerçekten sadece abla değil çok daha fazlası olmuştu. Annem, babam, arkadaşım, dostum, sırdaşım... Onunlayken mutlu ve güzel bir hayatım olduğunu ama onu kaybettikten -daha doğrusu o psikopat onu benden aldıktan-sonra çok zor şeyler yaşadığımı ve hala yaşamaya devam ettiğimi; harabenden farksız bir yerde yaşadığımı, öğrenciliğin yanında bir de geçinmek için bir işte çalıştığımı anlattım.

Anlatacağım her şeyi anlatmıştım. Kafamı kaldırıp ona bakınca onun da gözlerinin dolduğunu hatta sessizce ağladığını gördüm. O

da aynı durumdaydı. O da tekti. O da anne ve babasını hiç tanımamıştı. Sadece bir fark vardı. Ona sahip çıkacak kimse yokmuş. 6. sınıfa kadar yurtta büyümüş. Sonra da kaçmış zaten. O da benimki gibi bir harabede yaşıyor ve o da geçinmek için çalışıyormuş. O gün okula gitmedim. Günün tamamını birlikte geçirdik. Sonra benim evime-yıkık dökük harabeme- gittik.

Nasıl olduğunu gerçekten ben de bilmiyorum. Belki ablam benzettiğim içindi-ki bence büyük ihtimalle öyle-ona hemen alışmış, ısınmışım. Normalde kolay kaynaşan biri değildim şüpheyle bakardım herkese. Bu kadar kısa sürede ne kadar doğruydu bilmiyorumama yine de ondan burada benimle kalmasını istedim. Çünkü onu tekrar bulabilirdi- ki çok büyük bir ihtimalle bunu deneyecek ve başarılı olacaktı. O başarılı olacaktı, Ecrin'i bulacaktı belki ama Ecrin bu sefer yalnız olmayacaktı. Kabul etti. Herhalde çok kokmuştu ki daha bugün tanıdığı biriyle ev arkadaşı olmayı kabul etti. Peki ben de öyle değil miydim? Ben de daha bugün tanışmamış mıydım onunla? Ablam . dedim içimden. Tabii ki onun içindi. O gece benim evimde onunla konuşurken aynı okulda okuduğumuzu hatta kendisinin sabah okula gitmek için dışarı çıktığını söylemişti. O gece geç saatlere kadar konuşmuştuk ve ben gecenin sonunda ona bir söz vermiştim. "Seni asla yalnız bırakmayacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." demiştim. "O da bana aynı şeyleri söylemiş, birbirimize "İyi geceler." deyip uyumuştuk. Ertesi sabah okula gitmek için hazılandık. Tam evden çıkacakken birden durdu. Ona ne olduğunu sordum. "Ya dışarıdaysa?" dedi. Ecrin'i hiçbir sıkıntı olmadığına, onun dışarıda olmadığına zor bela ikna edip dışarı çıkarttım. Gerçekten de dışarıda kimse yoktu. Okula gittik. Aynı sınıfta olduğumuzu öğrendiğimiz an birbirimize baktık. İkimiz de çok mutluyduk. Bir günde en yakın arkadaşım hatta kardeşim olmuştu. Bir haftamız böyle geçmişti.

Bir haftanın sonunda Gökhan, ben ve Ecrin eve dönerken sokakta yolumuzu kesti. Ecrin'in korktuğunu, ayaklarını gerilediğini fark ettim. Gökhan ise karşımızda durmuş sırtıyordu. Elimi nazikçe Ecrin'in sırtına koyup onu durdurdum. Gökhan bize doğru yürümeye başlamıştı. O gözlerini Ecrin'den ayırmıyordu ,ben de ondan. Ani-

den kafasını çevirip bana baktı. Yüzündeki iğrenç sırıtış kaybolup yerini öfke, nefret ve tiksintiye bıraktı. Ben gözlerimi ondan ayırmaya devam ediyordum. Bana delice bir öfkeyle bakıyordu. Sonra hırıldayarak konuşmaya başladı-bu arada üstüme yürümeye devam ediyordu. “Sen, beni vurmaya, alt etmeye kaktın. Çok daha önemlisi onu benden almaya cesaret ettin.”. Ecrin’i gösteriyordu. Bana iyice yaklaştığında daha da dik durdum. Onu gözlerine baka baka “ O seni istemiyor. Hatta senden nefret ediyor.Ondan uzak dur!” dedim. Bu sırada bir gözüm de Ecrin’in üstündeydi.Onu sürekli gözümün önündetutmak istiyordum. Çünkü önümdeki psikopata güvenmiyordum. Haklıydım da.Birden Gökhan’ın gözlerinin karardığını , neredeyse delirdiğini gördüm. Öfkeden deliye dönmüştü. Ben daha fark etmeden yüzüme sert bir tokat indirdi. Yere düştüm. Ecrin çığlık attı. Gökhan üstüme eğilip, elleriyle saçımı kavrayıp kendine doğru çekti. Canım yanıyordu. Bana “O benim. Benden nefret edemez. O benim. Sen ona yaklaşmayacaksın!” diye bağırmaya başladı. Sonra saçımdan tutup kafamı yere vurdu. Başım dönüyordu. Ecrin’in daha üstüme eğilip bana bakmasına fırsat vermeden sertçe kolunu kavradı. Ecrin kurtulmak için ne kadar çabaladıysa o daha büyük bir kuvvet uygulayıp onun gücünü bastırıyordu. Ecrin çığlıklarını kesmeyip daha da artırıcı sesini de bastırmak için diğer eliyle ağzını kapatıyordu. Ecrin’i tuttuğu kolundan çekiştirmeye başladı. Ecrin hala çığlık atıyordu. Ağzıma kan tadı gelmeye başlamıştı. Elimi başıma götürünce kana bulandı. Kaşım yırtılmıştı. O an ablamı sesi kulaklarımda yankılandı:

“Kalk ! Söz vermiştin onu yalnız bırakamazsın Eylül kalk ! Ayağa kalk ! Onun peşinden git . Kurtar onu ! Sözüne tut !”

Ayağa kaktım. Hala başım dönüyordu, sendeliyordum. Ancak yanımdaki duvara yaslanıp bir kaç saniye bekledikten sonra dengemi sağlayabilmişim, o da az çok. Ayağa kalktıktan sonra Gökhan’ın sırtına atlayıp önce sağ, sonra sol en son da midesine bir yumruk attım. yumruklarım sertti. Kendini korumak için refleks olarak öne eğilirken Ecrin’in kolunu zorla tuttuğu ve sesini bastırmak için ağzına dayadığı ellerini çekmek zorunda kalınca Ecrin hemen ondan uzaklaştı. O eğildiği an sağ arka dizine bir tekme atıp onu yere düşür-

dükten hemen sonra midesine bir de tekme attım. Çok güçlüydüm. İçimdeki bu gücün nefret, öfke ve korumacılık duygularının birleşmesi olduğunu biliyordum. Bir tekme daha atınca inlemeye başladı. Bu sefer sıra bendeydi. Saçından kavrayıp onu kendime-yüzüme-doğru çektim çünkü gözlerime bakmasını istiyordum. “Şimdi dinle! O benim kardeşim ve senden nefret ediyor.Sen ona yaklaşmayacaksınız!” deyip kafasını yere vurdum. Son darbeyi vurmak için ayağımı kaldırdığımda Ecrin bana seslendi. “Eylül! Birileri geliyor hemen gitmeliyiz!” Kahretsin ! Hemen kalktım. “Ecrin! Hadi! Koş!”Ecrin yanıma geldi. Ona git anlamında bir işaret yaptım. Koşmaya başladı.Ben de tam koşacakken Gökhan’ın elleri ayak bileklerimi tuttu. Kurtulmak için eline bastım. Bağırarak ellerini çekince burnuna bir tekme attım ve koşmaya başladım. Biraz sonra Ecrin’e yetişmiştim. Ama durmadık. Eve varana kadar koşmaya devam ettik. Eve varıp kapıyı arkamızdan sıkıca kapattık. Kapıyı kapattığım an Ecrin daha fazla ağlamaya başladı. Daha fazla ,çünkü yol boyunca ağlamıştı. Bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum. “Ecrin iyi misin? Ne oluyor? Niye ağlıyorsun? Kurtulduk işte!” . “Benim yüzümden oldu. Sana benim yüzümden saldırdı. Beni boşver asıl sen iyi misin? Başın nasıl?” diye sordu ağlamaya devam ederek. Zonkluyordu. Ama yine de” İyiyim ben. Bir şeyim yok benim. Sen düşünme beni.”dedim çünkü eğer gerçeği söylersem daha kötü olacağını biliyordum.

Akşama kadar Ecrin’in sakinleşmesi için bekledim. Yemeği hazırlarken ona, onun bir suçunun olmadığını ve iyi olduğumu söylemekten yorulmuştum. Ve artık kızmaya başlamıştım. En sonunda dayanamayıp “Ecrin yeter! Onun yaptıkları yüzünden kendini suçlamayı bırak artık!Bu senin suçun değil ve ben iyiyim. Hiçbir şeyim yok. Ağlama artık! Yemek hazır. Ağlamayı bırak ve sofraya gel.” diye bağırdım. Afallamıştı. Ama yine de bağırmam işe yaramıştı.Artık ağlamıyordu. Bir ay boyunca evden okula,okuldan işe, işten de eve dönerken hep hazır ve tetikteydim. Gökhan bir ay boyunca ortalarında görünmediği için artık Ecrin’i biraz kendine bırakmakta bir sakınca görmemişim. Eskisi gibi değildik. Bir aydır daha rahatlık. İçimde yine tereddüt vardı ama artık eğlenmek için dışarı çıkabiliyorduk.Bir gece konuşurken bana psikolog olmak istediğini söylemişti.O bunu söyledikten sonra bir şey fark etmiştim. Ben ne olmak istediğimi bil-

miyordum. O gece karar verdim. Ben de psikolog olacaktım. Başarılı bir öğrenciydim. Bunu başarabilirdim. O gece gerçekten çok mutluyduk. Hayaller ve istekler havada uçuşuyordu. İkimiz de başarılı psikologlar olup bir klinik kuracaktık. Bir ay boyunca sürekli bununla ilgili konuşup durduk. Ama o bir ayın sonunda bütün hayallerimiz darmaduman oldu.

Gökhan geri dönmüştü. Bunu biliyordum. Kötü bir şeyler olacağını biliyordum ama bu kadarına cesaret edebileceğini, canımı bu kadar yakabileceğini hiç düşünmemiştim.

O gün Ecrin işlerini erken bitirip eve benden önce gelmişti. Benim işim akşama kadar sürmüştü. Ben eve dönerken saat 21.00'a geliyordu. Yani hava kararmıştı. Sokakta yalnız başıma yürürken o duygu tekrar geldi. Nefesim daralıyor, kalbim sıkıştıyordu. Hızlı adımlarla eve doğru yürüyordum. O duygu içimi öyle kaplamıştı ki anaharı kapının kilidinde çevirirken ellerim titriyordu. Sonunda kapıyı açtım. İçeri girip arkamdan kapıyı kapattım. Lambanın düğmesine basıp arkamı döndüğüm an öldüğümü, kalbimin durup kanımın çekildiğini hissettim. Nefesim kesildi. Hem yanmış hem de sanki Sibiryanın ortasında tişörtle bırakılmış gibi buz tutmuş hissediyordum. Hatta galiba öyleydi. Galiba gerçekten buz tutmuştum. Kaskatı kesilmiştim. Hareket edemiyordum. En sonunda dizlerimin bağları çözüldü, üstümdeki buz eridi. Dizlerimin üstüne çöküp çığlık atmaya başladım. "Hayır! Hayır! HAYIR..!" Sürünerek ona doğru ilerledim. ECRİN. "Olamaz! Hayır! Bunu yapamazsın! Yapamazsın! Beni bırakamazsın! Kalk! KALK!"

Çığlıklarım ciğerlerimi acıtıyordu. Boğazım parçalanmıştı sanki. Onun üstüne çöküp çığlık atarak ağlamaya devam ettim. Gün ışığına kadar aralıksız ağlamıştım. Artık kendimi kaybetmek üzereydim. Kafamı kaldırıp odaya ve Ecrin'e bakınca gözlerimin önü kardı. Tekrar ağlamaya başladım. Ev darmadağın olmuştu. Ama biz sabah evden çıkmadan önce temizliğimizi yapmıştık. "Ne olmuştu ki burda?" diye soracakken Ecrin'in kolundaki morlukları görünce anladım. Ya da anladım sandım. Kollarımın arasında cesedi buz tutan kardeşim nerden bulduğunu bilmediğim silahı sağ eliyle tutup kafasına sıkmadan önce sinir krizi geçirip evi dağıtmıştı. Ya da ben

öyle düşünmüştüm...

Yeniden ağlamaya başladım. Gözyaşlarımdan önümü zor görüyordum. Tam onun göğsüne gömmek için başımı eğerken bir şey görmüştüm. Sol tarafında bir kağıt vardı. Titreyen ellerimle kağıdı alıp okumaya başladım. Daha ilk kelimeyi okuyunca büyük bir histeri krizinin yaklaştığını anlamıştım. "Kardeşim. Özür dilerim. Gerçekten. Sana bunu yaşattığım için çok özür dilerim. Ama mecburdum. Geçen hafta Gökhan beni buldu. Eğer seni bırakıp gitmezsem seni ölmekten beter edeceğini söyledi. Ben ona gidemezdim. Ama seni de onun insafına bırakamazdım. İstedığı bendim. Ben olmazsam senden uzak durur, sana zarar vermezdi. Seni korumak için yaptım. Ne olursa olsun seni çok sevdiğimi unutma. ECRİN." İşte olmuştu. Histeri krizi gelmişti. Ecrin'in –kardeşimin- üstüne gömülüp sabaha kadar ağlamış, sonra da uykuya dalmıştım.

Kabus. Rüyamda o psikopatın, kardeşimin kafasına silah dayadığını gördüm. Ecrin ağlıyordu. "Kurtar beni! " diye bağıyordu. Ona ulaşmak için adım attım. Ama ilerleyemiyordum. Sanki beni yere çivilemişlerdi. Ayaklarımı hareket ettirip adım atabiliyordum. Ama attığım adım mesafeyi kapatmıyordu. Koşmaya başladım ama yine de değişiklik olmadı. Ecrin'e baktım. Ağlamayı bırakmıştı ama gözleri hala doluydu. Tek bir şey duydum. "İntikamımı al!" ve silah patladı...

Yerimden sıçrayarak uyandım. Çok terlemiştim. Ecrin'e bakınca tekrar ağlayacaktım. Ama bunu bastırdım. Kalkıp alnından ve yanağından öptüm. Kağıdı cebime koydum, silahı belime taktım ve evden çıktım. Ağlamamak için elimi yumruk yapıp ısırmaaya başladım. Ayakta duramıyordum. Sokaktan uzaklaştıktan sonra bir duvara yaslanıp derin bir nefes aldım. Buna bir süre daha devam ettim. Ecrin'i orada bırakmak istemiyordum ama buna mecburdum. Rüya da olsa bana "İntikamımı al!" demişti. Orada kalsaydım bir daha kalkamazdım. Tanıştıktan iki hafta sonra Ecrin beni kendi evine-daha doğrusu terkedilmiş bir harabeye-götürmüştü. Oraya gittim. Tüm günü orada geçirmiştim. Gece çöktü ben hala oradaydım. Sırtımı bir duvara yasladım. Gece yarısına kadar ağlıyordum. Sonra uykuya daldım. Yine aynı rüyayı gördüm. "İntikamımı al!". Uyandım...

Gün yeni yeni ağarıyordu. Mektubu açıp bir daha okudum.

Tekrar okudum. Defalarca okudum. Sonra bir şey fark etti. Bu Ecrin'in yazısı değildi ve bunu Ecrin yazmış olsaydı üstünde kesinlikle gözyaşı izi olurdu. Kesin ağlardı. Tam o an anlamıştım. Gökhan. O, eve gelmişti. Ecrin intihar etmemişti. Kardeşimi benden o almıştı. Emindim. Bu onun yanına kalmayacaktı. Planımı o gün yapmıştım. Hayalimiz gerçekleşecekti. Psikolog olacaktım ve kardeşimin intikamını alacaktım. Ama şimdi değil. Çünkü şimdi onu bulmaya gücüm yetmezdi. Ama bir gün, mutlaka kardeşimi öldürdüğü silahla onu öldürecektim...

Planımın ilk adımını başarıyla sürdürüyordum. Bir yıl önce Şanlıurfa Harran Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nü okulun en yüksek puanıyla kazanmıştım. Notlarımı hep en yüksekte tutmaya çalıştım. İlk senem bitmeden üç hafta önce bölüm başkanı, tüm psikoloji bölümünden bir tez hazırlamalarını istedi. Gün sonunda sınıftan birkaç arkadaşla bir parka oturduk. Tez hakkında konuşmaya başladık. Onlar konuşurken ben tezimi bulmuştum. Tarihi mekanların insan psikolojisi üzerindeki etkisini araştıracaktım. Zaten bunun için Şanlıurfa'dan daha uygun bir yer olamazdı. Peki nereye gidecektim? Bunu düşünürken önümden bir otobüs geçti. Üzerinde "2019 GÖBEKLİTEPE YILI" yazıyordu. İçimden "Buldum!" diye bağırdım. Göbeklitepe'ye gidiyordum. İki gün sonra cumartesiydi. İlk araştırmam için hazırlandım. İki gün sonra üstüme beyaz bir tişört, altına buz bir kot ve beyaz spor ayakkabılarımı giydim, çantamı alıp öğrenci yurdundan çıktım. Oraya çok geç vardım. Çünkü, yolun iki saat süreceğini bilmiyordum. Oraya gittiğimde saat 13.25'di. Ve ben otobüste çok yorulmuştum. İndiğim gibi, tertemiz ve büyük bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Yürümeye devam ettim. Biletimi alıp içeri girdim. . Üst tarafında sert bir maddeden yapılmış beyaz çadır, gölgelik yaptığı için biraz serinlemiştim. Böyle daha iyiydi. Etrafıma bakındım.

Mükemmeldi. Tarihin kokusunu alıyordum. Nefesimi çekip içimde tuttum, ciğerlerim o havaya doyunca nefesimi bıraktım. Taşlara dokunmamız yasaktı. Sadece bakmakla yetinmem gerekiyordu. Tezime bugün başlamayacaktım. Bugün sadece buranın tadını çıkartmak istiyordum. Burası gerçekten harikaydı. İlk mabed. İçeri girildi-

ği an, insanın tüm dünyası değişiyordu. Dikili taşlara ve üstündeki şekillere baktım. Bir taş- daha doğrusu bütün taşlar ama özellikle o- dikkatimi çekti. Taşın üzerine neredeyse bütün hayvanlar resmedilmişti. İlk fark ettiğim bir kartal olmuştu. Hepsi tek bir taş üzerine çizilmişti. Ama asıl dikkatimi çeken tüm hayvanların vücudunun uyumlu olmasıydı. Tüm vücutlar birleşiyordu. Bunu ilk kez burada fark etmiştim. Hayvan vücutları bir araya gelince tek bir vücut oluyordu. Bunun insanlarda da böyle olup olmadığını düşünmekten kendimi alamadım. Gözlerimi ondan ayırarak 2017 yılında keşfedilen kafatasına bakmaya gittim. 2017'nin en şaşırtıcı keşfi olmuştu. Yürümeye devam ettim. Burası labirente benziyordu. Asıl yer ortadaydı. Oraya gidene kadar, alan halkalar halinde daralıyordu. Aslına bakarsanız bilmeyen biri buraya “Sadece taştan ibaret.” diyebilirdi. Ama burası sadece taş değildi. Burada 12 bin yıllık bir geçmiş vardı. Yürümeye devam ettim. Etrafıma bakmadan duramıyordum. Çünkü buradaki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Saat 17.00'a doğru oradan yavaş yavaş çıkmaya başladım. Çünkü yol çok uzun sürüyordu. Otobüs durağına yaklaşınca art arda gelen lüks arabalar gördüm. Urfa'da köklü aşiretler olduğunu bildiğim için onlardan biridir diye düşündüm. Birden nefesim daralmaya başladı. Kalbim sıkıştı. Yine aynı his vardı. Yine bir şey olacaktı. Ben otobüs durağının önüne vardığımda onlar da durağın hemen karşısında durdular. Arabaları direksiyon tarafında şoförler çıkıp arka kapılarını açıyorlardı. Önce üstüne beyaz bir tişört altına ise buz bir pantolon ve altına beyaz bir spor ayakkabı giyen, çok yakışıklı bir genç çıktı. Örnek giyinmiştik. Kafasını çevirip etrafa baktı. En son, durağa bakınca beni gördü. Göz göze geldiğimizde sanki kalbim durmuştu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. O da gözlerini üstümden çekmiyordu. Oradaki yirmi saniyelik süre bana bir ömür gibi gelmişti. O an onun gözlerinde yaşamayı istedim sonra arabadan bir ses geldi. Ne dediğini anlamamıştım. O genç çocuk arkasına bakmak zorunda kaldı. İçimden, onu çağırana bildiğim bütün küfürleri ediyordum çünkü onun yüzünde artık gözlerine bakamıyordum. Sonra “Kendine gel ! Onu tanımıyorsun. Ne oluyor sana? Sen...”. Cümlemi bitirmeden geri gelmişti. Tekrar bana baktı. Ama bu sefer gözlerini erken kaçırdı. Hemen arkasından biri daha indi. Ama bu seferki

yaşlıydı. Gözlerimi kırpmadan onları izliyordum. Sonra bir şey oldu. Arabadan biri daha indi. Buradaydı. Ben onu değil o beni bulmuştu. Gökhan. Donmuştum. Sanki birileri beni olduğum yere zincirlemişti. Hareket edemiyordum. O beni görmedi. Hepsı, peşlerinde silahlı adamlarıyla arkalarını dönüp Göbeklitepe'ye gittiler. Ben hala kendimde değildim. Önümde kaç otobüs geçti bilmiyordum. Ama yeniden nefes aldığımı fark ettiğimde hava kararmıştı. O anı düşündüm. Arabadan inişini. "Emin misin?" diye sordum kendime. "O muydu?". Evet. Emindim. Oydu. Onlar çıkana kadar orada bekledim. Zaten yaklaşık kırk dakika sonra çıktılar. Daha dikkatli baktım. Yeniden emin oldum. O Gökhan'dı. Ayakta durmak için direğe yaslandığımda yine onu gördüm. Güzel gözleriyle benim gözlerime bakıyordu. Ama ben ona bakamayacak kadar afallamıştım. Onlar arabalarına binip giderken ben nefes almak için çabalıyordum. Beklemem gerekmiyordu. Okulu bitirmeyi beklemek zorunda değildim. Onu hemen öldürebilirdim. Yarın Diyarbakır'a gidip Ecrin'in evine sakladığım silahı getirecektim. Artık beklemek zorunda değildim.

Ben bunları düşünürken bir sarsıntıyla tekrar kedime geldim. Yaşlı bir teyze bana bakıp "Kızım sen iyi misin? Su ister misin?" diye sordu. Hayır anlamında kafamı sallayıp teşekkür ettim. Yaşlı teyze gitmek için tam adım attığı an ona " Teyzeciğim affedersin az önceki adamlar kimdi sen biliyor musun?" diye sordum. " Buralarda onları tanımayan yoktur kızım. Buraların büyük aşiretlerinden biridir onlar." dedi. (Aşiret mi?) Kendimi soruların içinde boğmaya hazırlanırken otobüs geldi. Bende hemen binip bir koltuğa oturdum. Başımı cama yaslayıp kafamı toparlamak içi gözlerimi yumduğumda bu sabah onun bana bakışını hatırladım. Hemen gözlerimi açıp unutmaya çalıştım. Çünkü eğer onlar aşiretse o yaşlı adam aşiretin ağası, büyük oğlan ve Gökhan onun oğullarıydı. Yani o ikisi kardeşti. Abisi olduğunu düşündüm çünkü ondan büyük görünüyordu. Ben Gökhan'ı öldürmeye yemin etmişken abisine aşık olamazdım. Yurda gidene kadar bunları düşünmemek için yol boyu telefonumu ve kulaklığımı çıkarıp son ses müzik dinledim. İki saatin sonunda, saat 23.00' a yakın bir zamanda yurda geldim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey yarın gidip o silahı alıp geleceğimdi. Sabah erkenden uyandım. Hemen otobüs terminaline gittim. Diyarbakır

biletimi aldım ve otobüs hareket etti. Diyarbakır'a vardığımda hiç bir yere uğramadan silahı almaya gittim. Silahı alıp tekrar terminale döndüm. Şanlıurfa biletimi aldım. Şanlıurfa'ya döndüm. Silahı yurda nasıl sokacağımı bilmiyordum o yüzden gece on ikiye kadar dışarıdaydım herkes gittikten sonra, parkın tamamen boşaldığından emin olduktan sonra silahı bir ağacın dibine gömdüm. Sonra yurda gittim çok yorgundum. Çünkü hiç uyumamıştım. Yatağa girdiğim gibi gözlerim kapandı ve uykuya daldım. Sabah uyandığımda saat dokuzdu.

Nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Üstüme beyaz kolsuz bir bluz altına beyaz çiçek desenli biraz diz altına gelen pileli mavi bir etek giydim. Altına sade sandaletlerimi giyip, saçımı iki yandan mısır örüğü yaptım. Sadece gözlerime biraz sürme sürdüm. Üniversiteni ikinci ayında alışverişe çıkmışken aldığım sert bir maddeden yapılmış orta boy yan çantamın içine ıslak mendil, peçete, cüzdan, telefon ve kulaklığımı koyup çantamı da koluma alıp yurttan çıktım. Bugün dışarıda kahvaltı edecektim. Yurdun ilerisindeki bir kafeye gittim, bahçe bölümüne geçip oturdum. Biraz sonra garson bana menü getirdi ama ben o menüyü uzatmadan tek kişilik bir kahvaltı istedim. Garson gidip on dakika sonra kahvaltıyla geri geldi. Kahvaltı ederken kendimi çok değişik hissediyordum ama bu kötü bir şey olacakken hissettiğim türden bir şey değildi. Daha çok sanki birileri beni izliyormuş gibi hissediyordum. Sonra kendi kendime (saçmalama kim seni niye izlesin ki) dedim. Kahvaltıma devam ederken bir yerden de planımı nasıl uygulayacağımı düşünüyordum. Gökhan'ın abisinin adını bile bilmezken onun nasıl bulacaktım ki. Dahası onun beni sevip sevmediğini bilmiyordum. Eğer sevmiyorsa onu kendime nasıl bağlayacağımı da. Kahvaltım bitmişti.

İkinci çayımı da içtikten sonra hesabı istedim. Garson gelip "Efendim, hesabınız ödendi." dediğinde anlamamıştım. "Efendim?" diye sordum. Eliyle arka masalardan birini işaret edip "Şuradaki beyefendi hesabınızı ödedi." dediğinde arkama baktım. O sırada garson gitmişti. (yok artık!) Bu kadarı olabilir miydi? Oydu. Gökhan'ın abisi başını hafifçe eğip gülümseyerek biraz da utanarak selam verdi. Onun gözlerini gördüğüm an kalbim tekrar attı. Demek ki o izlenmişlik hissi bu yüzden. Onu görmek ne kadar hoşuma gitse de,

hesabımı ödeyerek benimle konuşmak istediğini anlamak ne kadar işime gelse de sert görünmeye çalıştım. “Ne alaka? Siz kimsiniz?” der gibisinden ona ters ters baktım. Arkadaşlarının yanından kalkıp benim yanıma geldi. Masaya oturmak için izin isteyince ben ayağa kalktım. Sert görünmeye çalışıyordum ama insanı içine çeken neredeyse siyah gözleri işimi çok zorlaştırıyordu. “Pardon? Siz kimsiniz? Benim hesabımı niye siz ödüyorsunuz? Kendinizi ne zannediyorsunuz?” dedim sertçe. O güzel gamzeli gülümsemesiyle bana baktı. “Şöyle cevap vereyim. Ben Mert Keskinaya. Sizin hesabınızı ödüyorum, çünkü sizinle tanışmak istiyorum ve bu arada kendimi hiçbir şey zannetmiyorum,” dedi (Yoksa benim gibi o da mı..?) Tekrar “Yanınız boşsa oturabilir miyim?” diye sordu. Fırsat ayağıma gelmişti. “Buyurun.” Dedim. Ama o benim arkama geçip sandalyemi çekti. Çok nazikti. Geçip oturdum. Sonra karşıma geçip o da oturdu. “Kusura bakmayın lütfen. Bu şekilde tanışmak istemezdim ama başka türlü nasıl konuşacağımı bilemedim.” dedi. “Beyefendi konuşmak istiyorsanız direk karşıma geçebilirsiniz. Ne istiyorsunuz?” dedim. “Size söyledim. Sadece tanışmak istedim. Sizi geçen gün Göbeklitepe durağında gördüm ve tanışmak istedim. Eğer rahatsız ettiysem hemen gidebilirim.” Dedi. Ayağa kalktığı anda “Rahatsız ettiysem gerçekten çok özür dilerim. Amacım bu değildi. Lütfen kusura bakmayın.” Dedi. Birkaç adım attıktan sonra “Mert...” diye onun beni duyabileceği kadar bağırdım. Yanına gidip “Asıl sen kusura bakma. Seni incittiysem özür dilerim. Ama hiç tanımadığım biri hesabımı ödeyince doğal olarak öyle bir tepki verdim.” Elimi uzatıp “Ben Eylül.” Dedim. Tekrar gamzeleriyle gülümseyip elimi sıktı. “Sana bir özür kahvesi ısmarlayabilir miyim?” diye sordu. Ben de “Bunu benim yapmam gerekmiyor mu?” diye sordum şaşırarak. “Aslında hayır. Yani sen doğal bir tepki verdin. Kabalık eden bendim.” dedi. Ben de gülümseyerek elimle masayı işaret edip “Buyurun.” Dedim. O da güldü. Kahveleri istedikten sonra konuşmaya başladı. “Ben seni ilk kez o gün gördüm. Bunu söylemek ne kadar doğru bilmiyorum ama o an sanki kalbim durmuştu. İki gündür aklımdan çıkmıyorsun ve seni tam bulmuşken kaçırmak istemedim.” Dedi. (Evet. O da aynı şeyleri hissetmişti.) “Aslında ben de seni ilk kez orda gördüm.” Dedim. “Madem sen itiraf ettin ben de söyleyeyim. Aynı şeyi ben de

hissettim. İki gündür ben de sürekli seni. düşünüyorum, istemesem bile. Gözlerimi kapatınca sen geliyorsun.” Dedim. Kahvelerimiz geldi. Önce ben konuştum “Aslında tesadüflere inanmam ama oluyor-muş herhalde.” dedim gülümseyerek. “Aslında tesadüf değildi. Ben buraların bilindik aşiretlerden birinin oğluyum. Seni sosyal medyadan buldum. ‘Onu kim görürse bana haber versin’ dedim. Bu sabah haberin geldi. Ben de hemen kalkıp buraya geldim.” Kahvelerden ilk yudumu alırken sordum : “Bir aşiret çocuğuyum dedin. Tek çocuk musun?”. “Hayır, benden küçük bir erkek kardeşim var.” dedi. (Evet). Kafamı sallamakla yetindim. Bana , beni sordu. Ben de “Sen beni kesin araştırmışsındır. Niye soruyorsun ki?” dedim gülerek. “Hayır araştırmadım, araştırmam da . Senden duymak istiyorum.” Tamam, şimdi birbiriyle tutarlı yalanlar söylemem gerekiyordu. “Ben Eylül. Harran Psikoloji Bölümü 1. Sınıf öğrencisiyim. Yurtta kalıyorum. Annem ve babamı küçükken kaybettim. Yurtta büyüdüm. Yalnızım.” İnanmıştı Çünkü neredeyse her şey doğruydu. Kahveleri içtikten sonra “Bir daha görüşecek miyiz?” diye sordu. Ben de “Eğer bana numaranı verirsen peşime tüm Urfa’yı takmak zorunda kal-mazsın”dedim. Numarasını alırken “Artık istesen de istemesen de Urfa peşinde olacak. Ben kıskanç biriyim.” dedi gülerek. Sonra vedalaşıp ayrıldık.

O da beni seviyordu. Ama benim onu sevmemem gerekiyordu. Çünkü bu benim işimi zorlaştırdı. Yine de ona karşı koymak çok zordu. Yurda gittiğimde ilk mesajımı aldım: “Buluşalım mı?” Ertesi gün buluştuk. Bir ayımız böyle geçti. Son buluşmamızda bana “Seni yarın kardeşimle tanıştıracam.” Dedi. (İşte bu. Sonunda.) O gün ayrıldıktan sonra yurda gittim. Sonunda yapacaktım. Ertesi sabah yurttan çok erken çıktım. Silahı sakladığım yerden aldım. Mert’in bana attığı konuma gittim. Gökhan beni gördüğü an kaskatı kesildi. O bizi tanıştırmak için ağzını açtığı an telefonu çaldı. Gitti. Aşkımın intikamım arasındaki arafta daha fazla debelenmemek için hemen silahı çekip ona doğrulttum. Düşünmeden sıktım...

Kederli Ana

Cansu GÜLLÜ

Karaköprü GAP Anadolu Lisesi - 10/A

Koskocaman dünya her şey sanki dün gibi aklımda; bütün her şey beş dakikada yaşanmış bitmiş gibi yürüyorum şimdi yeni hayatıma, düzenime, beni bekleyen insanlara doğru... Yıllar önce bu koskocaman dünyada bulunan: küçük bir köy ve içinde barındırdığı dünyanın dertleriyle olgunlaşmış insanlar. Türkmen köyü küçük, tatlı bir köy, havası ise müthiş; derede yüzen ördekler, ağaçların üstünde güzel sesleriyle şarkı söyleyen serçeler; derede çamaşır yıkayan kadınlar, genç kızlar; kahvede sabahtan akşama kadar bomboş oturup iskambil oynamaktan başka hiçbir şey yapmayan erkeklerden oluşan bir köy demek hata olur çünkü orası dünyada yaşayan on milyonlarca insanın haberi olmadığı dertleriyle olgunlaşan bir köy ve halkı.

Hiç kimse şehrin gürültülü hayatından güzelliğinden vazgeçip dünyadan kopuk yaşayan böyle bir köye yerleşmek istemez, tabii mecbur olanlar dışında... Vakti zamanında sırf böyle bir sebepten dolayı çocukluğunda yerleştikleri bu köyde büyümüş ve hoca olan bir adam varmış. Uzun boylu, yüzü nurla kaplı bu adam hem çocukken yanıp tutuştuğu aşkı olan aynı zamanda amcası kızı olan Zeliha ile evlenir. Çok zengin olan hoca düğününde hiçbir şeyden kaçınmaz. Her şeyi bol keseden dağıtıp en iyi şekilde düğününü yapmış kadar çok kazanda yemek yapmışlar ki düğüne gelen yakın akrabalar bir hafta da misafir olarak kalmışlar. Mustafa Hoca ve Zeliha'nın arası gayet iyi, huzurları yerinde, mutlu bir evlilik sürüyorlardı.

Bu mutlu evlilik yavaş yavaş meyvelerini vermeye başlamıştı. Zeliha kilo almaya, çirkinleşmeye başlamıştı. Artık iki canlıydı; yedi-

ğine, içtiğine dikkat etmesi gerekiyordu fakat bu nasıl olacaktı? Evin tüm yükü Zeliha'daydı. Zeliha bunları düşünürken hoca olanları sezmiş çok mutluydu. Hocanın ailesi de bunu duyunca ailenin yeni ferdi küçük torunları, ailenin reisi geliyor diye mutluydular. Mavi mavi pabuçlar, siyah siyah azizeler hazırıdı. Hoca o kadar dua ediyordu ki rabbine bu sevinci ona verdiği için. Doğum zamanı yakınlaşmıştı. Artık sancılar çoğalmış, çocuk tekmelemeye başlamıştı. Hoca cami de lokumlar dağıtıyordu. Bu sevincin sonu ne olacaktı? Anne yavaş yavaş seziyordu bu durumu. Hiçbir şey söylemedi kimseye oysa duygularını birine açmayı ne kadar da isterdi...

Eşi geldiğinde yüzündeki duyguları her zaman değiştirirdi. Gün geldi eşi gülerken ellerine çocuk doğdu. O da ne! Bu bir kız çocuğuydu. Hocanın gözleri yaşlı idi. Bir dakika öncesinden eser kalmamıştı üzerinde. İsyan etmedi hoca, kızmadı da Zeliha'ya ama ailesi çok farklı düşünüyordu. Zeliha hakkında herkesin düşünceleri değişmişti artık. Yıllar yılları kovaladı, zaman değişti, insanların yüzleri değişti ama kalplerinde ki duygu hiç değişmedi. Zeliha artık yaşlanmış, bitkin düşmüştü. Tam on çocuk dünyaya getirmişti. Bunların arasında kader ona evlat acısı da tattırmıştı. Hayatını sadece bu adama adayan, tek bir ideoloji ile yaşayan bu kadın her geçen gün biraz daha hırpalanıyor, itilip kakılıyor, mağdur görülüyordu. Takati kalmamıştı artık insanları dinlemekten, başkaları ne der diye düşünmekten. Bu yorgunluk onu dinlenmeye sevk etmiyordu. Hayat onu daha büyük şeylerle karşılaştırmaya hazırlanıyordu.

Birkaç gündür kaynanasında kıpırdamalar, eve geç gelmeler başlamıştı. Yine eve geç geldiği bir gün Zeliha'yı yanına çağırdı. Kaynanası yatağın üzerinde oturmuş, bütün altınları önüne sermişti. O kadar utangaçtı ki Zeliha, yere bakıyordu. Başı önde:

-Efendim hanımım, dedi. Fadile Hanım:

-Al kızım bu altınları. Zeliha:

-Bunlar ne için? Fadile Hanım:

-Bak kızım, bizim adetlerimizi bilirsin. Bizim buralarda senin gibi az erkek çocuğu doğuran veya hiç doğurmayan kadınlardan hemen sonra başka bir gelin daha getirilir eve ama benim sana saygım o

kadar fazla ki bekledim durdum yıllardır. Görüyorsun işte olmuyor. Bazen zorlamanın lüzumu yoktur. Bugün adetlerimizin, atalarımızın dediklerini yerine getirme vaktidir. Burada sana düşen ise başın önde kumanın çeyizini hazırlamaktır, ses çıkarmamaktır.

Zeliha o kadar mütevazı, saygılıydı ki tamam demişti. Yolunu çizeceği, geleceğini belirleyeceği o kadar insandan habersizce tamam demişti güçlü görünüp içini hiç kimseye açamayan ince zarif kadın. Evde kargaşa kıyamet çoktan kopmuş, herkes hazırlıkların bir ucundan tutmaya başlamıştı bile. Sanki yıllar sonra bu eve ilk defa bir gelin gelecek diye mutluydular. Zarif adamın da dediği gibi “Bir şehrin gürültüsünden daha kalabalıktır bazılarının yalnızlığı.” İşte Zeliha’nın yalnızlığı da o kadar suskun, belirsizdi ki insanların gözünde. Onun içinde ne kıyametler koptuğunu görseydi insanlar düğün havası yaratmaya değil matem tutmaya yeltenirlerdi. Bu yalnızlık olduğu gibi Zeliha’nın içinde kıskançlıklar baş göstermeye başlamış. Ebedi düşmanı olarak kalacağını düşündüğü kumasının nasıl biri olduğunu merak etmeye başlamıştı. Zeliha için günler bitmek, saatler geçmek bilmiyor. Her saniyesinde boğulduğu bu günlerde zamanın akışını izlemekten yorulmuştu. Sonunda düğün günü gelmişti. Hoca takım elbisesini üstüne çekmiş, ak düşen saçlarını yana doğru taramıştı. Ben buradayım, ben en güçlünüzm, burada benim dediklerim geçerlidir der bir edayla aşiretiyle birlikte gelin almaya gitmişlerdi.

Zeliha ve kuması Feride aynı çatı altındaydılar. Zeliha ilk defa eve gelin geldiği gün gördüğü kumasını karşısın da görünce yaşından dolayı küçümsemiş, kendisinden sonra daha yeni yeni dünyayı tanımaya başlayan on beş yaşındaki kızı görünce kibri bir kat daha artmış, şaşkınlığını saklayamamıştı. Daha toy çağlarında olan Feride utanıyor pek fazla salona inmiyor, çekiniyordu. Salona indiği vakitlerde elleri, ayakları dünyaya getirmişti, dördüncü çocuğu ise yoldaydı. Hamileliği her geçen gün o narin bedeninin biraz daha hırpalanmasına sebep oluyordu. Daha on beşinde evlenen, yaşitleri okula giderken sokaklarda oyun oynarken o ise erkenden atıldığı bu hayat silsilesin de yok olup gidiyordu. Küçük kızını da eline almıştı. Bir başkaydı onda bu bebeği, bir başka kokuyordu. Buram

buram içine çekiyor sanki her an biri gelip bebeğini ondan koparıp gidecekmişçesine sımsıkı sarılıyordu mavi gözlü dünya tatlısı Fatma bebeğe. Gelecek günlerin ona neler getireceğini bilmiyordu ama ben bugün hissediyorum annemin hissettiğini biliyorum, anneler hisseder. Bu küçük kızın daha neşesi yayılmadan evvel evde hüzün rüzgârları esmeye başlamış. Hoca hastalanmış, yatağa düşmüştü. Normal bir hastalık değildi bu sefer, ölüm boğazını sıkımişti, başından ayağına kadar uyuşturmuştu hocayı korkuyordu hoca başında yasinler okunuyor, dualar ediliyordu. Gitmek, dönmemek, tamamen kaybolmak kavramlarını duydukça daha da korkuyordu. Üzdüğü insanlar, yapamadığı onca şey geliyordu aklına. Feride'yi ve Zeliha'yı neredeyse her gün çağırıp helallik istiyordu. Kaçış yoktu ölümden her canlı bir gün ölümü tadacaktı. Hocanın da vakti dolmuştu, yok olup gidecekti, Arkasında ona ihtiyacı olan çocukları ve küçük bir bebeği bırakıp gitmişti. Hocanın taziyesi bitmiş evde hayat telaşı, koşuşturması kaldığı yerden devam etmişti. Zeliha adeta evde hâkimiyet kurmuş, Feride'yi yönetir olmuştu. Bu ona yetmiyor kıskançlığı yine bir alev gibi kıvılcımlanmış. Bu kıskançlık ona her şeyi acımadan yapabilecek duruma getirmişti. Sabah erkenden evden çıkmış, yolunu çoktan çizmiş rotası belliydi Zeliha'nın. -Kapıyı Feride'nin abisi açmıştı- Zeliha hırçınlaşmıştı adeta bağırarak konuşuyordu.

—Senin kardeşinin kocası öldü. Gel götür kardeşini ben bakamam, ben kumama bakamam benim malım ancak çocuklarıma ve bana yeter. Ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. Ağzına geleni söylüyordu karşısında ki genç adama. İkinci sularıydı evin kapısı çalındı feride merdivenlerden ikişer üçer atarak kapıyı açtı. Karşısında ailesini görünce mutlu oldu.

Ağabey:

—Feride hadi eve gitmemiz gerek çabuk hazırlan!

—Ağabey ne oldu, niçin bu acele? Girin içeriye de çayımı için, oturun.

—Feride çabuk ol, vaktimiz yok. Büyük ağa beyin çok hasta, sana diyecekleri var. Hemen hastaneye gitmemiz gerek.

—Bebeğimi alıp geliyorum.

—Hayır, acelemiz var. Bebek evde kalsın, ona bakan olur.

Feride'yi apar topar alıp götürmüşlerdi ağabeyleri Zeliha'nın istediği olmuştu yine. Olanları yolda fark etmişti Feride. Nereye gidiyoruz ağa bey, burası hastane yolu değil ki. Abisi eve gidiyoruz dedi. Feride bebeğim geri dönüp bebeğimi alalım, o bensiz olmaz. Hayır, o senin bebeğin değil, hem onu alsak bile nasıl büyüteceğiz? Bizim ekmeğimiz bize yetmiyor hem istesen de onlar çocuklarını sana vermezler. Feride geri dönmek istiyor, onlar biraz daha ilerleyince o bebeğine doğru koşuyor, abisi sürükleyerek eve götürmeye çalışıyordu. Eve yetiştiklerin de Feride ağlamaktan harap düşmüştü. Yerde o kadar sürüklenmişti ki elbiseleri, üstü paramparça olmuştu, yorgun düşmüştü. Eve gelir gelmez uyuya kalmıştı gözyaşları içinde. Feride'nin içinde alevler yanıyor. Günler geçtikçe evlat hasretinden gözü dönüyordu. Çocuklarının kokusunu çok uzakta da olsa içine çekmek istiyordu artık. Evin geçimi çok dar olduğu için artık Feride'yi de bir işte çalıştırmaya karar vermişlerdi. Feride işe gittiği bir günün akşamında, eve dönerken içini evlat acısı kavurmuş, yolunu değiştirmişti Zelihaların evine doğru. Daha eve varmadan çocuklarının evin karşısındaki küçük bahçede oynadıklarını fark etti. Güneş batıncaya dek onları bir sanatkâr edası ile seyre daldı. Daha sonraki günlerde ise her işten çıktığında buraya gelir çocuklarının neşesini içine çekirdi. Yine çocuklarını seyre daldığı bir gün kendi kendine bir karar almıştı çocuklarını yanın da görmek istiyordu. Bir anne için çocuklarını bu kadar görmemek çok uzun bir süreydi. Sessizce yaklaştı ve henüz bebekten bıraktığı, kokusuna doyamadığı küçük kızının elinden tutarak kalabalıkların eve doğru yol aldılar. Yavrusunu göğsüne bastırmış eve girmişti. Güneş batıncaya kadar onunla oyunlar oynamış, güneş batınca kolları arasına alıp kendisine ninni okumaya başlamıştı. Gece yarısı kapı çalındı. Feride'nin abisi – kapıya koştu-gelen Zeliha'ydı, yine kıyametleri koparıyordu.

O Feride olacak kadın çocuğumuzu kaçırmış, bunun cezasını biliyorsunuz. Çabuk çocuğumuzu bize verin yoksa çok kötü şeyler olur deyip duruyordu. Ağa beyleri ne olup bittiğini anlayamamışlardı, Feride'yi çağırdılar, elindeki bebeği ile sofaya indi. Zeliha'nın

haklı olduğunu gören ağabeyler kızgın bir küp gibi köpürüverdiler. Bebeği Feride'nin elinden zorla da olsa alıp Zeliha'yı geldiği yere geri gönderdiler. Sabaha zor ettiler ağabeyler. Saatlerce Feride hakkında konuşup durdular, sonunda bir karara vardılar. Feride'yi uygun gördükleri bir adama vereceklerdi. Feride'nin hiçbir şekilde fikri sorulmuyordu yine, Herkesin dediğim dedik fikirlerine uymak dışında hiçbir şey umursamıyorlardı. Başka bir hayat başlamıştı Feride için. Hiçbir zaman içindeki evlat hasreti dinmiyor, gece gündüz evlat hasreti içinde boğuluyordu. Birkaç defa evlatlarını görmek istese de izin vermiyorlardı, bu içi buruk anneye... O kadar evlat acısıyla yanıp tutuşmuştu ki bu ateş başına vurmuştu, Menenjitte yakalanmıştı. Devası yoktu o zamanlar bu dermansız hastalığın. Hastayken bile kendinden yıllardır kopardıkları evlatlarının isimlerini tekrarlayıp duruyordu. Özellikle kızı Fatma'nın hasretiyle yanıp tutuşuyordu, halen göstermiyorlardı bu buruk, ıssız anneye... Güneş bir başkaydı bu sabah Feride için Feride'ye inat tüm derdin, kargaşanın ortasına inatla doğuvermişti, en haşmetli haliyle. Son saniyelerini yaşadığını farkındaydı artık Feride. Dudaklarının arasından fısıltıyla kızım, kızımı görmek istiyorum, Fatma Fatma, Fatma diye Fısıldıyordu son anlarında evlatlarını daha kucaklayamadan, toprak bu garip anneyi de kolları arasına almıştı. Yıllar geçmişti. Zeliha çökmüştü adeta, torun sahibi olmuştu ama kıskançlık için kemiriyordu. Yıllar önce yaşadıkları geliyordu aklına, Feride'nin çocuklarını görmeye tahammül edemiyor, her fırsatta onlara bağırıp çağırıyor, evden çıkıp gitmelerini, istiyordu. Bunun için Fatma'nın iki ablasını daha yaştayken evlendirmiş, onları evden gönderdiği için bir nebze de olsa mutlu olmuştu. Kendi çocuklarına gösterdiği ilgiyi Feride'nin arkasında bıraktığı iki küçük yavrucağa göstermiyor, onlara eziyet ediyor, sürekli azarlıyordu. Bunu gören büyük oğlu annesinin yaptıklarına tahammül edemedi ve iki üvey kardeşini de yanına alıp evine götürdü. Hanımı onları hoşgörüyü karşıladı. Hatta çocuklarına iki kardeş, arkadaş geldiği için mutluydu.

Fatma üvey abisini ve eşini çok seviyor, onlar ne diyorsa yerine getiriyordu. Ona çok iyi davranıyorlardı ama içindeki anne özlemi bir türlü dinmiyor her gece uykuda annesini sayıklıyor, kâbuslar görüyor, uyumadan saatlerce ağlıyordu Fatma annesi için. İçinde o ka-

dar söyleyecek, anlatacak derdi vardı ama anlatacak kimsesi yoktu. Gel gör ki kader oklarını hazırlamış, küçük kızın o narin bedenine en büyük okunu fırlatmaya hazırlanıyordu. Yine aynı sahne, yine küçük bir kız, yine istenilmeyen evlilik... Sonuçta anne yoktu, baba yoktu hem öksüzdüler hem yetim, ortada kalmışlardı. Üvey ağabey gelen misafirlerin teklifini çoktan kabul etmişti. Sonuçta onunda çocukları vardı, o da kendini ve ailesini düşünmeliydi. Maddi durumu bu kadar çocuğa bakarken bir de üvey kardeşlerini biraz daha yetmeye bilir, bu geleceğini tehlikeye düşürebilirdi. Kıyas yapacaktı iki kardeşi. Bu karar küçük kıza sarsmıştı ama o da tamam demişti yıllardır değişmeyen yıllardır değişmeyen bu töreye boyun eğmişti. Onca derdin ortasında bir de koskocaman bir kapı açılmıştı bu küçük kıza. Daha on dördünde maruz kalmıştı o da annesi gibi bunca gerçeğe. Her sabah erkenden uyanıyor, yeni bir gelin gibi bütün ev işlerini yapıyor, kaynanasına kayınbabasına hizmet ediyor, görümcülerinin isteklerini yerine getiriyordu. Yine de her şeyin sonunda bir bahaneyle şiddet görüyordu. Yine de her şeyi içine atıyordu bu olgun kız. Bu kadar gürültünün içinde kalıyordu yine de sesini çıkarmıyordu eşi için. Aradan yıllar geçmiş Fatma ilk çocuğunu eline almıştı, eşiyile araları halen iyiydi ama diğer aile fertleri ile halen geçimsizlik yaşıyordu. Abisinin evinde ise kıyametle koptuğunu haber almış, durumun boşanma kapısına kadar geldiğini işitmişti. Bunu duyan kaynana evde Fatma'ya karşı savaş ilan etmiş herkesi ona karşı doldurup üzerine salıyordu. Fatma'nın kocası bunu görünce daha fazla kaldıramadı ve artık yeni bir eve taşınma kanaatine vardı.

Yeni bir ev, yeni bir sayfaydı. Fatma Bu sayfayı mutluluk yıldızlarıyla doldurmayı hayal ediyor, bu defa oldu diyordu, bu defa mutluluk benimde kapımı çaldı. Halen abisinin evinde kötü haberlerini işitiyor, işin sonunun nereye varacağını hep düşünüp duruyordu. Biliyordu o ailede meydana gelen bir sarsıntı, kendi yuvasını dar-madağın edecekti. Bunları düşünen sadece Fatma değildi. Hayatını paylaştığı eşi de bunları düşünüyordu. Kaldıramıyordu o bunları kendine başka meşgale arıyordu ama nereye tutunsa orda istenilmiyordu. Arkadaşlarının yanına gittiği bir gün bütün dertlerinden kurtulmak için arkadaşlarının elinde bulunan o illeti içti ve yıllarca ona bağımlı hale geldi. Hayat arkadaşı Fatma bu illet yüzünden bir

sürü eziyete maruz kalıyor, takati kesiliyor ama asla hayat arkadaşı- nı bu illetle baş başa bırakmayı hayal bile etmiyordu yıllarca elinden geleni yaptı. Eşinin kendini kaybettiği geceler çocukları için kapının önünde, soğuktan titreyerek uykuya dalıyordu. Bu mücadele onu her geçen gün bira da olgunlaştırıyordu. Eşinin yine kendinden geç- tiği bir akşam eşi eve gelmiş hiç kimse evde yokken her yeri dağıt- mış, kurulu olan sobayı yerle bir etmiş, bir köşede kıvrılıp uyuya- kalmıştı. Sabah Fatma ve çocukları gelince her tarafın darmadağın olduğunu görmüşlerdi.

—Bu evin haline böyle?

—Hiçbir şey hatırlamıyorum

—Fatma senden başka kimse bu eve girmedi, gece yine kendin- de değildin onun için hiçbir şey hatırlamıyorsun ya bir daha o illeti ağzına sürmesin ya da ben bu evde bir dakika dahi durmam, dedi.

—Bu nasıl olacak ki? İstesem de bunu başaramam.

—Hastaneye gideriz, yine beraber mücadele ederiz, dedi.

Hastane yolunda hayat Fatma'nın ayağını kaydırmayı planladı ama Fatma hayatın oyunlarına, planlarını alışmış dimdik ayaktaıdı. Eşi tam bir ay boyunca tedavi gördü ve o illetten kurtuldu.

Çocuklarını büyüttüler, okuttular, onların kararlarına her zaman saygı gösterdiler. Halem beraberler ve halen aynı hayatı paylaşıyor, hayatın sıkıntılarına karşı beraber mücadele veriyorlar. Şimdi ise umutları çocuklarının gözlerinde yüzen Halilurrahman'ın o ince su- larındaki altın balığın parıltısında...

Çingiraklı Yalan

Muhammed Mustafa DOĞAN

GAP Anadolu Lisesi - 11/E

Bu sabah gün doğumuyla birlikte sıcacık yatağımdan kalkıp 11. sınıfın ikinci döneminde yeni gelmiş olduğum okula gitmek ve bu okuldaki ilk günümün heyecanını yaşamak için hazırlanmaya başladım. Evden çıkıp benim gibi sabah erkenden okula gitmek için kalkan öğrencilerin yanına gittim. Orada onlarla birlikte okul otobüsünün gelmesini bekledim ve uykulu gözlerimizle birbirimize bakarken beklediğimiz otobüs geldi. Hep beraber bindik. Ben dahil bir çok kişi ayakta durarak yaklaşık on dakikalık yolculuğumuza başladık. Ancak bu şekilde tıka basa dolu okul otobüsünde ayakta yolculuk yapmak diğerlerine olduğu gibi bana da zor gelmişti. Ama elden gelen bir şey olmadığı için sabırla okula ulaşmayı diliyorduk. Sonunda otobüsümüz bizi okula getirdiğinde otobüsten inip okula girdim. İlk ders zili çalmıştı.

Dersimiz edebiyattı. Öğretmenimiz Mustafa hoca derse girer girmez elindeki fotokopi kâğıtları gözüme çarptı. Mustafa hoca sandalyesine oturup bize “Günaydın!” dedikten sonra elindeki fotokopi kâğıtlarının MEB öykü ve şiir yazma yarışmaları olduğunu söyler söylemez bir an duraklayıp düşündüm. Mutlaka bu yarışmalardan birine katılmalydım ama hangisine diye düşünürken kafamda bir fikir parladı. Ben, beni ve öykümü yazmalıyım diye hayallere dalarak teneffüs zilinin çaldığını duydum ve tam kapıdan çıkmak üzereyken hocamın arkasından koşup ona öykü yarışmasına katılmak istediğimi söyledim. O da hoşça gülümseyerek elindeki kâğıtlardan birini inceleyip yarışmanın adının “SEN YAZ URFA OKUSUN ” olduğunu söyledi. Ben de “Evet, buna katılmak istiyorum. ” dedim.

Daha sonra bende bir ışık görmüş gibi samimiyetle baktı ve “Sen yaz Urfa okusun.” dedi. Ben de içimden hem sevindim hem de hüznlendim çünkü son bir yıl içinde yaşadıklarımın son ben çok mutlu edebilecek bir şey olmasını bekliyordum ve beklediğim şey gerçekleşmek üzereydi, diğer bir yandan ise (Bir insan kendi hayatını öykü olarak nasıl yazabilir ki?) sorusuyla karşı karşıya kalmıştım artık. Kendi kafamda oluşturduğum son derece tehlikeli ve bir o kadar da kolaylıkla vazgeçirten düşünceden ancak birkaç saniye sonra kurtulabildim. Hemen sonrasında hocam duymayacak şekilde kendi kendime “Hayır hocam, ben yazınca sadece Urfa okumayacak herkes okuyacak.” dedim. Ve ben sınıfa hocam da öğretmenler odasına gitti. Sırama oturup pencereden dışarıya izledim ve iyice düşündükten sonra birkaç dakika önce karşı karşıya kaldığım sorunun zor bir cevabı olduğunu anladım. Son dersin bitmesinin ardından, yaklaşık bir kaç gündür ağabeyim ile beraber kaldığım eve dönüp sıkıcı ve gereksiz olduğunu düşündüğüm derslerin bana kattığı yorgunlukla odamdaki kanepeye uzandım. Başladım yine hayaller kurmaya ama ne yazık ki karşı konulması neredeyse imkânsız baldan tatlı uykuma yenildim. Bu uyku gördüğüm rüyalar sebebiyle sanki 1 yıl kadar sürmüştü. Acaba gördüklerim bir rüya mıydı, yoksa?..

İşte Asıl Hikaye

Günlerden pazar...Pansiyondaki odamda ben ve oda arkadaşlarım Rami ile Zinar 10. Sınıfın ilk gününün başlamasını bekliyoruz. Ben yatağımın üzerinde her ders için birer defter ayırırken Rami ise elindeki küçük akıllı telefonu ile ilgileniyordu. Her zamanki gibi hiçbir şey umurunda değildi. Sadece o küçük telefonundaki büyük dünyaya odaklanmış ve kendi çapında küçük araştırmalarla masum egosunu tatmin edip vakit geçiriyordu. Hiç ders çalışmamasına rağmen okulumuzun birincisiydi. Bunun sebebini çok merak ederdim ama onunla konuşmanın zor olduğunu bildiğimden ona soramazdım. Bir keresinde bu işin sırrını Zinar bana anlatmıştı. O zaman Rami'nin çok zeki biri olduğunu öğrenmiştim. Anlattığı ise şuydu:

“Rami dersleri hiçbir yere dalmadan dinleyebiliyor, hoca istemediği sürece hiçbir soruyu cevaplamıyor ama hoca sorduğunda ise her soruyu cevaplıyor, üstelik ekstradan ders çalışmaya ihtiyacı yoktu çünkü dinlediği dersleri unutmuyordu.” .Bana göre odanın en bilgili, zeki, sakin, asosyal ve oldukça sessiz kişisiydi. Bu görüşe Zınar da katılıyordu. Bazen Rami olmadığı zamanlarda Rami'nin komikliklerine Zınar ile birlikte gülüyorduk. Bazen de pansiyon ve okulda yaptıklarını duyunca hayran kalıyorduk. Zınar ile Rami aynı sınıftaydı. Bu yüzden Zınar'ın onunla olan samimiyeti benimle olan samimiyetinden daha fazlaydı. Buna rağmen onlarla çok iyi anlaşıyordum. Özellikle Rami ile aynı odada olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum. Ama bu yıl yapacağım ve bana belki de birçok şeyi öğretecek olan büyük bir hatadan dolayı onlarla geçireceğim son senenin bu sene olacağını nasıl bilebilirdim ki. Sabah uyanıp hazırlandıktan sonra hemen pansiyonumuzun yanı başında olan okulumuza gittik. Zınar ile Rami kendi sınıfına çıktı bende kendi sınıfıma... Sınıfa girer girmez ilk olarak 9. sınıftan beridir en iyi dostum olan Sidar ile selamlaştım. Ama ona adından çok soyadı ile hitap ediyordum. Çavuş sınıftaki tek dostum ve herkes ile de çok iyi anlaşabilen, Rami'nin sosyal versiyonu olan gözlüklü bir tipti. Çavuş ile güzel zamanlarımız olmuştu. Çok efendi biriydi. Hiç tartışmamıştık, belki de bu güne dek hiç tartışmadığım tek arkadaşım. Dersin ilerleyen vakitleri olup öğlen olmak üzereydi. Zil çaldığında yemekhane sırasında önlere geçebilmek için her zamanki gibi hızla yemekhaneye doğru koştuk. Karşılaştığımız insandan kuyruk yemekhane binasının içerisinden dışına kadar yaklaşık 200 kişilik bir kuyruktu. Ben ve Çavuş kuyruğun ortalarındaydık. Birbirimize yaz tatilinde yaptıklarımızı anlatırken okula yeni gelen 9. Sınıf çömezleri süzüyorduk. Bir anda beni yavaşça dürten Çavuş “Şu mavi gözlü kıza baksana bize kötü kötü bakıyor. Bu kız beni korkutuyor. ” dedi. Gösterdiği yöne doğru baktım ve gözlerim yıllar sonra (keşke bakmaz olaydım.) diyeceğim kişiye doğru kaydı. Onun mavi gözleri yoktu, benden yaklaşık beş santimetre uzundu ve çok güzel bir yüzü vardı. Çavuş'a dönerek “Hani ben mavi gözlü birini göremiyorum. ” dedim. Bana “şu uzun boylu kızın yanında duran ve bize kötü kötü bakan kısa boyluyu diyorum. ” dedi. Dikkatlice baktıktan sonra bahsettiği kızın ilk sefer-

de gördüğüm güzel yüzlü kızın yanında durduğunu ve gerçekten de mavi gözleriyle bize kötü kötü baktığını fark ettim. Onun bakışından korktum neden bilmiyorum ama belki mavi gözlerinden belki de ileride yaşayacaklarımın en büyük sorumlusu olacağını hissettiğimdendir. Daha sonra mavi gözlüye bakmayı kesip ilk gördüğüm güzel kıza bakmayı sürdürdüm. O beni fark etmemişti. Belki mavi gözlü arkadaşı bizim kendilerine baktığımızı söylemiştir ve utanıp bakmaya karar vermiştir. Belki de hiçbir şeyi umursamayan kendi halinde biri olduğu için bakmamıştır. Bugünden sonra her yemekhane sırasında ve yemek masasında gözlerim onu arıyordu. Bazen onunla göz göze gelmemize rağmen hala beni gerçek anlamda fark etmiyordu bazen onun yemekhaneye gelmediğini görüyordum bazen de soğuk ve yağmurlu kış günlerinde buğulanan yemekhane pencerelerinde onun adının yazılı olduğunu görüyordum. Serin rüzgarların estiği güneşli günün birinde yemekhaneye gitmeyip dört katlı okulumuzun en üst katında yemekhaneyi gören tarafta bulunan sınıfımın penceresinden onun yemekhaneden dışarıya çıkmasını bekliyordum. Nihayet dışarı çıkmıştı. Ama bu sefer her zamankinden farklı olarak tek başına ışıldayan yüzü ve esen rüzgârla dalgalanan uzun saçlarıyla birlikte adeta güneşin parlaklığına ve esen rüzgarın serinliğine meydan okurcasına yürüyordu ve o cazibesine o kadar dalmıştım ki o görünürden kaybolduktan sonra bile hâla oraya doğru bakıyordum. Günler bu şekilde geçti ve ilk dönemin sonu yaklaştı. Bu dönemimim onu, daima yemekhane sıralarında gözlerken geçtiğini, dersleri fazlasıyla ihmal edip umursamamaya başladığımı ve en önemlisi de ona âşık olduğumu fark ederek geçtiğini anladım. Kısacası dönemi bomboş geçirdim. Dönem boyunca en çok yaptığım iş okuldan sonra pansiyona geçip odadakilerle o kızın sohbetini yapmak ve ona olan aşkı Rami ile Zınar'a anlatmaktı. Onlar ise beni dinleyip bana "boş şeylerin peşine düşme." diyordu. Ben ise onları hiç aldırmaıyıp aşkıma sahip çıkmıştım. Ancak çok zaman sonra aklım başıma gelmişti ama ne yaptıysam da aşkıma bir türlü bitiremedim sonra farkettim ki aşkıma beni bitirmiş. Dönem bitmek üzereydi ve ben hala platonik âşık olduğum kız hakkında hiçbir şey öğrenemeyip sadece onu düşünüyordum.

Bir gün yurtdışından pansiyona yeni bir 9. sınıf öğrencisi gel-

mişti. Onunla tanıştıktan sonra adının Umeyr olduğunu ve Avusturya'dan geldiğini öğrendim. Yurtdışından gelmesine rağmen dilimizi çok iyi konuşup anlayabiliyordu. Bir kaç hafta sonra bir pazar akşamı onunla sohbet ederken ona o kızdan bahsettim ve aynı sınıfta olma ihtimali sebebiyle onu tanıyıp tanımadığını sordum. Onu Tanıdığını söyledi. Kendi sınıfındaymış. İsmi söyleyince ben de onu sosyal medya da arayıp buldum ve onunla konuşmaya başladım. Yaklaşık bir hafta konuştuktan sonra bir hafta konuştuğum kızın başka biri olduğunu anladım ve Umeyr'e çok kızdım. O da benden özür dileyip bu sefer ismini mutlaka bulacağını söyledi. Umeyr'e olan güvenim biraz sarsılmıştı ama ondan başkasına da güvenemezdim ki. Bir sonraki gün Umeyr ile birlikte okul bahçesinde dolaşırken onu arkadaşlarıyla beraber bankta oturup çekirdek çıtlatırlarken gördüm. Dört kişiydiler. İçlerinden biri o idi, biri mavi gözlü olandı diğer ikisi ise daha önce hiç görmediğim kızlardı. Aralarından onu işaret edip Umeyr'e gösterdim. Umeyr ise bana "Merak etme bro onun hakkındaki her şey bu akşam elinde olacak!" dedi. Ve gerçekten öyle oldu. İsmi, sınıfını, sevdiği şeyleri vs. elde ettim ama yine de dönemin başından beri onunla konuşacak cesareti bulamamıştım. Yemekhane günlerini aklıma getirince onunla konuşacak yüzlerce fırsatım olduğunu ama hiçbirini de kullanmaya cesaretimin el veremediğini görmüştüm. Yaptığım şey sadece ona bakmak ve onu düşünmekti. Onu düşündüğüm kimi zamanlar henüz sesini bile duyamadığımı fark edebiliyordum. Belki de istemeyerek onun sesine sağır olmuş-tum. Bazen kendi kendime soruyorum "Acaba onun melek yüzlü haline mi yoksa onun bu sessizliğine ve ilgisizliğine mi tutulmuş-tum?". Konuşacak o kadar fırsat varken hepsini de istemeden tepmiş-tim.

Peki, benimki gerçek aşk mıydı? Gerçek aşk neydi ki? Leyla ile Mecnun aşkı mıydı? Öyleyse Leyla ile Mecnun aşkı nasıldı? Acaba Mecnun Leyla'sının sesini hiç duyabilmiş miydi? Mutlaka duymuş-tur. Bir insan, sevdiğinin sesini duymadan ona nasıl âşık olabilirdi ki? Belki duymuş belki de duymamıştır bilemem. Ama ben Leyla'mın sesini hiç duyamamış-tım. Belki de ileride onun en çok hasret kalacağım yanı; o güzel yüzünü daha çekici yapan o eşsiz gülüşü ve sessizliği...

Karne günü yaklaşıyordu ve yeni yıla gireceğimiz geceydi. Rüyamda onu görmüştüm, karşımda sessizce gülümseyerek sanki bana bir şey anlatmak istiyordu. Uyanınca artık bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini, eğer şimdi yapmazsam belki de hiçbir zaman yapamayacağımı anladım. Aldım elime kalem kâğıdı başladım mektup yazmaya onun için. Onu çok sevdiğimi, dönem boyunca onu gözlediğimi ama onunla konuşmaya bir türlü cesaret edemediğimi ve bu yüzden de en çok merak ettiğim şeyin onun sesi olduğunu, ona delice âşık olduğumu en son kısma da unutmamanın sevince asla mümkün olamayacağını yazdım. Ona vermesi için mektubu Umeyr'e teslim edip karne gününe kadar cevabın gelmesini ummuştum. Sonunda merakla beklediğim an yani karne günü gelmişti ama cevap gelmemişti. Buna rağmen hala bekliyordum ama yine gelmedi. Ben de içi kırıklarla dolu karnemi ve kalbimi alıp boynum bükük bir şekilde pansiyona döndüm. Gecedden topladığım eşyalarımınla birlikte yola çıktım. Adıyaman'da bu dönem bana kattığı aşk ve acı sonrası hayatta en çok sevdiğim iki kişi olan anne ve babamın yanına, doğup büyüdüğüm, çocukluğumun geçtiği, her karış toprağını bildiğim köyüme dönecektim.

Kışın dahi Adıyaman ve çevresinde kar yağışları kolayca görülemezdi. Köyüme gelmeden önce de Adıyaman'da kar yağmıyordu ama yüksek bir dağın eteğinde bulunan köyümde ayak bileklerime kadar kar yağmıştı. Beni köyüme getiren minibüsten indikten sonra dışarıda gördüklerim kolayca anlatılamazdı. Her taraf bembeyazdı. Kar kokusu muhteşemdi. Kar soğuğu ise kendini her yere hissettirmişti. Dışarıda pek kimse yoktu. Her evin bacasından dumanlar yükseliyordu. Köylü, kışın binbir türlü zorluklarla badem ormanından topladıkları odunlarla ve kazandıkları parayla alınan kömürlerle yaktıkları soba sayesinde evlerini ve kendilerini ısıtıyordu. Artık ihtiyarlamış kadınlar ve okumayıp evde kalan küçük kız çocukları akşam saatleri yaklaştığı için soba ateşinde hazırladıkları yemeği akşam sofrasına indiriyordu. Köyde bir sürü köpek vardı. Akşam olmaya başlayınca bu köpeklerin belli belirsiz havlama seslerine, köyün deposundan gelen su donduğu için köydeki çeşmeden su almayı gidenlerin kullandığı traktörlerin sesleri karışıyordu. Bu manzara benim için unutulmaz bir andı.

Yoldaydım, elimdeki bavul ve sırt çantamla etrafı seyrederek evime doğru gidiyordum. İki katlı evimizin kapısını açar açmaz üst kattaki merdivenlerde duran annem bana doğru gelip doyasıya sarıldı. Daha sonra elimdeki bavulu tutmamda yardım etti ve birlikte yukarıya çıktık. Soba yakılan odaya girdik. Babam her zamanki gibi sobaya en yakın köşede sigarasını içiyordu. Üniversiteyi yeni bitiren en küçük ağabeyim de babamın karşı köşesinde oturup önündeki bilgisayara yanında duran kitaplardan okuduğu bazı yazıları geçirip tez hazırlıyordu. Liseyi yeni bitiren en küçük ablam ise beni görür görmez oturduğu yerden kalkıp beni karşıladı. Babam ve abim de oturdukları yerden hafif doğrularak beni karşıladı. Daha sonra hepimiz yerimize oturup havadan sudan konuşmaya başladık. Annem ve ablam birlikte hazırladıkları akşam yemeğini yer sofrasına indirdi. Annem, uzun süredir eve gelmediğim için en sevdiğim yemek olan fırınlanmış tava yemeğini yapmıştı. Afiyetle yenen yemek sonrası boş bir odaya geçip daha ilk günden bile onun hasretini çekmeye başladım. İçimden şiir yazmak geliyordu. Gözyaşlarım dökülürken başladım içimden geldiğince yazmaya. Ona olan hasretimi, onun kadar güzel olmasa da yağın karın köyde yarattığı manzarayı kelimelere döktüm. Sonrasında uyuyakaldım.

Sabah olur olmaz ağabeyim beni uyandırıp çeşmeden su getireceğimizi söyledi. Yola çıktık ve çeşmeye geldiğimizde karne konusu açılmıştı. Yıllardır diğer ağabey ve ablalarımın bana nasihat ettiği gibi İbrahim ağabeyim de bana nasihat etmeye başladı. Bana derslerime çalışmam gerektiğini, çalışmadığım takdirde ileride çok pişman olacağımı anlatmaya çalışıyordu. İbrahim ağabeyim diğer ağabeylerime göre yaşı bana en yakın olan ağabeyim olduğu için onunla samimiydik. Bazen ağabey-kardeş bazen de bir arkadaş gibi konuşuyorduk. Her zamanki gibi o anda yapılan konuşmalardan etkilenip ders çalışmaya karar veriyordum; fakat konuşma bittikten sonra tüm nasihatler bir kulağımdan girip diğerinden çıkmış oluyordu. Zaten genellikle birçok öğrenci için böyledir. Yarıyıl tatilim nasihatler dışında bir de ona şiir yazmak ve kimsenin bilmediği fakat herkesin görebildiği yerde onu düşlemek ile geçiyordu.

Aklımdan hiç çıkmıyordu ki, beni tümüyle sarmıştı artık, dışarıya

çıkma ihtiyacı vardı ve çıktım yollara. Hedefim bu soğuk havayı ve karlı yolları aşıp dağımızın en tepesine bir solukta çıkmaktı. Kulağımda kulaklık şarkıcı ise Ali Kınık... Hedefime ulaştım. Dağın tepesinden şöyle bir köyüme baktım bir de Adıyaman'a... İçimde bir huzursuzluk vardı. Nereden esti onun adını karlı dağlara yazmak bilmiyorum ama yazınca üstüme bir ferahlık çökmüştü. Kan donduran karların altından çıplak elle tek tek topladığım yumruk büyüklüğündeki taşlarla onun adını dağlara yazdım, ve bu yazının ben ölene kadar bozulmaması için dua edip onu gördüğümünden beri kalbimde oluşan yaranın iyileşmesi için gözyaşı dökerek yalvardım Allah'a. Kalbim ise yâri yaradandan dilemiş gibi sızladı. Ve kendim için seçtiğim bu mekânımdan ayrılırken kar üstünde bıraktığım ayak izleriyle birlikte döktüğüm gözyaşları... Eve geldiğimde "Adını Dağlara Yazdım" adlı başka bir şiir daha yazmıştım. Artık üzölmek ve duygulanmak vazgeçilmezlerim olmaya başlamıştı. Ve acı çekmeyi sevmeye başladım. Biri nasıl olur da acı çekmeyi ve üzüntüyü sevebilir ki? Bu bir hastalık mıydı yoksa platonik âşık olduğum için miydi? Bazen kendi kendime "Kalbimin akli olsaydı onu özleyecek kadar hatırlamazdı." diyorum. Ancak bu halin çok sürmemesi gerekiyordu.

Yarıyıl tatili bitip ikinci dönem başlamak üzereydi. Artık daha fazla üzölerek elime hiçbir şeyin geçemeyeceğini yavaştan anlamaya başladım. Boş yere acı çekmek yerine onu unutup, ihmal ettiğim derslere odaklanmam gerekiyordu. Öyle de yapmaya çalıştım. Yeni dönem başladığından beri onu daha az düşünmeye başlıyordum. Bir ay kadar süren bu daha acısız günler babamı arayıp bana akıllı bir telefon almasını söylediğim günlerde son bulmaya başlamıştı. Telefon alınmıştı, telefonda yaptığım ilk şey ne olup ne bitmiş diye sosyal medya hesabımı kontrol etmektir. Bir de ne göreyim! İlk dönem âşık olduğum kız, defalarca internette araştırdığım halde bir türlü bulamadığım kız bana birkaç gün önce arkadaşlık isteği göndermişti. Gözlerime inanmamıştım ama gerçektir, kabul ettim ve onunla konuşmaya başladım. Bana, yazdığım mektubu birkaç gün önce okuduğunu ve bu yüzden de geç dönüş yaptığını anlattı. Ben de onu gördüğüm ilk günden bu güne dek olan her şeyi anlattım. Çoğunlukla "Seni çok seviyorum." mesajlarıyla geçen sohbetimiz aylarca sürdü ama zamanla bir şeyin monotonluğunu fark ettim. Sanal

âlemde o kadar konuşmamıza rağmen yüz yüze konuşmamıştık. Bu konuyu her açtığımda ise çeşitli bahaneler ile olumsuz yanıt alıyordum , ve nedense her seferinde benim değil de onun sorunları hakkında konuşuyorduk. Sohbeti her seferinde ben başlatıyordum ancak onun cevapları günün çok az bir kısmında geliyordu. Sanki benimle konuşurken mutluluk değil de zorunluluk hissediyormuş gibiydi. Ben gece geç saatlere kadar onun cevaplarını bekliyordum, telefon başında uyuya kaldığım hatta sabahladığım geceler oluyordu. Ama ondan aynı ilgiyi göremiyordum. İçime kötü hisler doğmuştu, Garip bir şeyler seziyordum. Ama şimdilik ona bu hislerimden hiç bahsetmiyordum. O günlerde yeni bir pansiyon arkadaşım olmuştu. Adı Yusuf'tu. Aşırı esmer, orta boylu, yüzü jilet kesikleriyle dolu olan, serseri tipli ama henüz bir serseriliğini göremediğimiz biriydi. Onunla tek ortak yanım olan kız sohbeti iyi bir arkadaşlığımızın oluşma sebebiydi. Aslında konuştuğumuz kişiler yakın arkadaş oldukları için biz de yakın arkadaş olmaya başladık. Onun konuştuğu kız mavi gözlü kız idi. Yusuf, daha önceden konuştuğu birçok kızla eğlenip onları kullandığı gibi mavi gözlü kızı da kullanacaktı. İşte benim ondan en büyük farkım insanları kullanmayışımdı; Ama benim bu farkımı fark edemeyen birileri, Beni bir bebeğin çingırağıyla canları sıkılana kadar oynayıp sonra yere attıkları gibi kullanıp atacaktı. Yusuf ile ben sabahlara kadar ayrılmıyorduk. Zamanla onu bir dost gibi görmeye başlamıştım ama bu çok sürmedi. Tâ ki beni arkamdan bıçaklayıp onu elimden alana kadar...

Yaz tatili başlamak üzereydi ve ben yine kırıklarla dolu karnemi aynı zamanda içine adeta bir güneş doğan kalbimi de alıp evime döndüm. Eve geldikten kısa bir süre sonra sanal âlemimde beni donduran ve yaklaşık bir hafta kadar süren bir sessizlik hâkim olmuştu. Bir haftanın geçmesinin ardından aldığım mesajla sanki üzerimden kaynar sular döküldüğünü hissetmiştim. "Çok üzgünüm ama artık bitirmek zorundayım." mesajının ardından yazdığım birkaç soru ve cevapsız kalan mesajlarımın üzerine resmen yıkılmıştım. Ne mesajlarıma cevap alabiliyor ne de cevap vermeyeceğini bildiğim halde "Neden ?" mesajını yazmaktan vazgeçebiliyordum. Yapacak bir şeyim yoktu artık. Bu halimi gören İbrahim ağabeyim benimle dertleşip bütün bunların üzerine derin bir yas tutmamı,

ablam ise gidene bay bay gelene hay hay demeyi öğrenmemi teklif ettiler. Öyle de yaptım.

Eskiden sıkça ziyaret ettiğim mekânıma nadiren gidiyordum son gidişimde ise onun adının yazıldığı yer ve taşlar dağılmıştı. Evet, belki de bir nevi ölmüş gibiydim. Ama artık anladığım bir şey vardı; “seni öldüreni seni yaratandan çok sevmemek gerekiyormuş.” Şu soruyu da aklımdan hiç eksik edemedim: “İnsan sevdiğini öldürürmüş, sevmediysen neden öldürdün ?” , ve artık ailemin, bu yıl getirdiğim kırık notlardan dolayı gönderdikleri ceza niteliğindeki bir aylık işe katlanacaktım. Bir aylığına Malatya’ya gidip orada kayısı toplama işinde çalışacaktım. Hiç de bana göre olmayan sıcak şartlardaki bu tür ağır işlerde ilk defa çalışacaktım. Ancak işler hiç de umduğum gibi gitmedi, Malatya’da kayısı toplamak sandığımdan daha zormuş. Bir yandan bunaltıcı sıcak bir yandan da patronun onur kıran emirleri...

Dayanamamıştım artık. Bu yüzden ailemin inadına rağmen daha ilk günlerde oradan ayrılmaya karar verdim. Eve döneceğim sabah patronum ile otogara gidiyorduk yolda tesadüfen patronumun komşusuyla karşılaştık. Patronum ile komşusu biraz konuştuktan sonra patronum beni işaret ederek şakacı bir tavır ile “işte sana bahsettiğim kaçak” dedi. Komşusu bana dönerek “sen zor yoldan değil kolay yoldan para kazanacaksın !” dedi. O söylediklerinde ciddi miydi bilmiyorum ama ben bu sözden etkilenmişim aynı zamanda geleceğime dair bir umudum olmuştu artık. O adamla vedalaştıktan hemen sonra patronum beni Adıyaman’a gidecek olan otobüse bindirip yol ücretini de kendi cebinden ödedi. Birkaç saatlik yolculuktan sonra tekrar köyüme dönmüştüm. Yeni başlayan yaz sıcakları etkisini artırarak sürdürüyordu bu yüzden evden dışarıya pek çıkmıyordum. Evde derin derin düşüncelere dalıyordum. Malatya’dan kurtuluşunun ilk haftası dolmak üzereydi ki en büyük ağabeylerim arasından doktor olan ağabeyim beni aramıştı. Bana “Hayatın asıl gerçekleri senin bu bir hafta bile dayanamadığın o tür işlerde saklıdır. Ben ve benim gibiler bu günlere zamanında o gerçekleri görerek geldik.” dedi. Sonrasında ise bana derslerimi düzeltebilmem için çok büyük bir şans vermişti. Bitlis’e, kendi yanına gelebileceğimi ve orada ders

çalışabileceğimi söyledi. Tabi ben de çok sevinmişim ve Bitlis'e yolculuğa çıktım. Orada tam bir ay kalmıştım ve çok güzel günlerim olmuştu. Piknikler, gezmeler, yürümler, abimin hastanesinde hastalarla ilgilenmek... Hepsi de unutulmaz anılarım arasındaydı. Orada derslerime çok iyi bir şekilde çalışabiliyordum. Artık onu yavaştan unutmaya başlamıştım bile. Tam her şeyi toparlamak üzereyken birileri ne zorluklarla geçen acımı yeniden tazelemişti.

Günlerden bir gün sosyal medyadan bir mesaj aldım. Mesaj mavi gözlüden gelmişti. Direk meseleye girip ikinci kez kalbimden yaralanmama sebep oldu. Mesajı şuydu: "o seni hiçbir zaman sevmeyi biz seninle sadece eğleniyorduk.". Daha sonra da bende hiç bitmeyecek bir kin tohumu atan aynı zamanda da can yakan başka bir mesaj daha aldım. Mesaj şuydu: "Seninle dönem boyunca konuşan o değildi BENDİM." Daha sonra da yüzüzce şu mesajı yazmıştı: "seninle eğlendiğimiz için özür diliyoruz.".Evet ben, akli bende olmayan birini yüreğimde taşımıştım. O kadar sıkıntının içinde ben aklımı kaybetmişim ama aklım onu... Bunun üzerine kendimi tutamayıp ağzıma geleni söyledim. Sonra da mavi gözlüden, ona şu mesajı iletmesini istedim "Çıngıraklı sen, çıngıraklı yalanıyla birlikte beni yaktın. Sen beni yaktıysan ben de seni söndürürüm.". Beş dakika ardından biri beni arıyordu. Arayan Yusuf 'tu. Selamımı bile almadan resmen kalbimi ezen lafa daldı. Bana söylediği ve arkamdan bıçaklandığımı hissettiren sözü şuydu: "Bana bak, senin onunla ne alıp veremediğin var. Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceksin, verirsen de pansiyondan atılacağımı bilsem de seni çok fena döverim." dedi. Olayı ona anlatmaya çalıştım ama bir kelimesini bile dinlemeden telefonu kapattı. Böylece dost bildiğim ile bir olup beni aldatanı tam unutayım derken ikinci kez hatırlamış oldum. Eski acılar yine boy göstermeye başladı. Ağabeyim bu halimi fark edince benimle konuşmak istedi ben de acımasızca bana saplanan son hançerin ardından "duygular hiçbir zaman tam anlatılmaz ama her zaman aldatılır." sözünü söyledim. Ağabeyim anlamamış gibi yaptıktan sonra ona şunu "yüzü çok güzeldi ama kalbi..." söyledim. Bu sefer anlamıştı ama cevap veremedi ben de son olarak şu cümleyi "Birini çok sevdim ama hak etmediğim ihaneti tattım." söyledim. Ağabeyim de "anladım." diyip derin bir off çekti ve yanımdan kalkıp beni ça-

resizce bırakmıştı. O an sadece gözlerimi kapatıp ağabeyimin gelip bir şeyler söylemesini bekledim. Ama gelmemişti. Ben de yediğim hançere rağmen Yusuf’u aradım ve ona “Bana bak onu elimden alan, onunla alıp veremediğim bir şey yok ama verip alamadığım bir şey var. Ayrıca ben ve onun adına ölüme iki kişilik randevu aldım bunu da bilesin. ” diyerek yüzüne kapattım. Böyle demiştim ama ben geçmişe takılı kalıp duracak mıydım yoksa en azından bir kere daha kendimi toparlayacak mıydım? Sorunun cevabı gayet açıktı; bir an önce kendime tertemiz yeni bir sayfa açmalıyım. Sonunda ağabeyim yanıma gelmişti ama onun bir şey demesini beklemeden okulumu değiştirmek istediğimi söyledim. Daha sonar ağabeyim ile birlikte diğer aile üyelerinin de ortak görüşünü aldıktan sonra gidebileceğim okulları araştırmaya başladık. Ağabeyime, Adıyaman’ın dışında olan Şanlıurfa, Gaziantep veya Kahramanmaraş gibi yerlerde okumak istediğimi söyledim.

Sebebini sorduğundaysa ona şu cevabı verdim: “il dışında okursam ne onlar benimle ne de ben onlarla uğraşma imkânı bulacaktım.”. Abim bu fikrime katıldı ancak detaylı bir araştırma sonucunda çevre illerde önceki okulumun düzeyinde olan liselerin hiçbirinde pansiyon bulunmuyordu. Bu yüzden mecburen Adıyaman’daki başka bir okula gitmeyi kararlaştırdım. Lise sıralamasında önceki okulumdan hemen sonra gelen okula yazıldım. Ve yorucu geçen yaz tatilinin ardından yeni öğretim yılı başlıyordu.

Ben 11. sınıf olmuşum gittiğim yeni okul birçok yönden iyiydi ve ben bu okulun hakkını vermek için çabaladım. Zamanla işleri yoluna koymuş gibi hissettim ve daha çok çalıştım. Aynı zamanda eskiden beri ilgim olan ve burada da daha çok artan bilgisayarile uğraşıyordum çünkü ileride yazılım mühendisi olmak istiyordum ve buna şimdiden hazır olmak istiyordum. Bu meslekte genel olarak bilgisayar programlarının çalışabilmesi adına bazı kodlar yazıldığı için kod yazarlığını iyi bilmek gerekir. Daha önceden de kendimce küçük bir roman yazdığım için artık yazarlığın ikiye ayrıldığını çok daha iyi anlayabiliyorum: Biri klasik roman yazarlığı bir diğeri ise kod yazarlığı. Birincisinin bana yaramadığını görünce ben de ikincisine yönelmeye başlamıştım.

Her şey çok güzel giderken yine bir gün eski okulumdan Zınar'ı aradım. Ben gittikten sonra neler olup bittiğini sordum. O da "pansiyondaki birçok kişi gitmene üzüldü hatta Râmi bile üzüldü. Ha bir de Yusuf, müdürün koymuş olduğu kurala karşı çıktığı için pansiyondan atıldı." dedi. Ben de "O, pansiyondan atılmayı çoktan haketmişti aslında." dedim ve biraz daha havadan sudan konuşup kapattım. Uzun bir aranın ardından sonraki gün yine sosyal medyaya giriş yapmıştım. Girişimin ardından onun, yaklaşık bir ay boyunca attığı ama hiçbirinden de haberim olmadığı için cevapsız kaldığı özür mesajlarını ve bir zamanlar benim yapmış olduğum gibi her gün her saat telefon başında beklemiş olduğunu gördüm. Bunca şeyin üstüne bana hala mesaj atarak yüzsüzlük yapmasına cevap vermek istememiştim ama bir an ne oldu anlayamadım ve eskiden yazdığım şiirin bir dizesini "Dokunma bana yanarsın kalbim hala sımsıcak."ona atmıştım. Atar atmaz hiç inandırıcı olmayan ve yürek yakan "Lütfen beni affet ama gerçekten benim bir suçum yok tüm her şeyi mavi gözlü hazırlamıştı. Bense bunlara göz yumduğum için çok pişmanım." mesajını aldım. Ona inanmadım ve affetmedim. Mesajına şöyle karşılık verdim: "Acıyı benden daha çok isteyen oldu mu hiç, acımı ise senden daha çok isteyen oldu mu hiç? ". Son olarak da bir sürü lanet okumak zorunda kaldım ve istemeyerek de olsa hiç beklemediği tepkileri verdiğim için onu kızdırmayı başardım, konuşmayı bitirip dönemin de bir an önce sona ermesini bekledim. Aileme, en son olanları anlattım ve artık okulu bırakmak istediğimi söyledim. Onlara okumak istemediğimi söylediğimde çok ağır tepkiler almıştım ve iki hafta süren bu kararımın İbrahim ağabeyimin etkileyici konuşmasıyla vaz geçmiştim. Evet çok kısa bir sürede okuldan bu denli soğumuştum ama iyi ki ağabeyimin yaptığı konuşmayı can kulağıyla dinlemiştim ve osonu bile belli olmayan berbat kararından caymıştım. Daha sonra ailemle tekrar konuşup başta da dediğim gibi şehir dışında okumam gerektiğini söyledim. Önceden beri merak ettiğim hastalığının da ruhsal bir depresyon ya da aşırı üzüntü duyma hastalığı olan histrionik hastalığı olduğunu ailemle paylaşmıştım. Nihayet durumumun ciddiyetini tamamen anlayabilmişlerdi ama tıpkı ateşe atılmasına göz yumulan bir fotoğrafın sonradan kurtarılmak istenmesi gibi bir o kadar da gecikmişlerdi. Ve ben son iki lisenin

ardından Şanlıurfa'da yeni bir lisede okuyup üçüncü litem ile lise hayatımı tamamlamış olacaktım. Sonunda Şanlıurfa'ya gelip aradığımı huzuru bulmuştum. Daha sonra İbrahim ağabeyim ile birlikte peygamberler şehri Urfa'nın tarihi yerlerini gezmeye çıkmıştık. İlk olarak Balıklıgöl'e gittik. Orada Hz. İbrahim Peygamber'in ateşe atıldığını fakat görünüşte yanıyor olup gerçekte ise asıl olması gereken yerde, Allah'ın yanında olduğunu öğrendim. Evet İbrahim Peygamber gibi ben de birileri tarafından yakıldım zannedildim halbuki gerçek tam tersiydi. Daha sonra Eyyüp Peygamber'in Sabır Makam'ını ziyaret ettik. Orada ise Hz. Eyyüp Peygamber, rahatsızlığının geçmesi için Allah'tan şifa isteyip günlerce sabrettiğini ve aradığı şifayı bulduğunu öğrendim. Evet Eyyüp Peygamber gibi ben de yaralarımın geçmesi için Allah'tan şifa istemiştim ve şifamı da en son geldiğim okulda bulmuştum. Son olarak da muazzam bir yapıt harikası olan 12000 yıllık tarihiyle insanlığın en köklü tapınağı ve kültürel mirası olarak kabul gören Göbeklitepe'yi ziyaret etmiştim. Öylesine güzel bir yer di ki adeta beni büyülemişti. Dünyanın her yerinden ziyaretçi ağırlayan Göbeklitepe tarihe meydan okuyan mucizesiyle buraya gelen ziyaretçileri cezbediyordu. Acaba bu kadar uzun bir geçmişe sahip bir yerde benim henüz küçük yaşlarda tecrübe ettiğim duyguları deneyimleyen ne kadar çok kişi yaşamıştır. Elbet çok fazladır ama Göbeklitepe'nin benim için apayrı bir yeri olacaktı. Çünkü abim ile buraya geldiğimizde abim bana aklımdan hiç çıkaramayacağım şu sözleri söylemişti: "Biliyor musun Mustafa; güneşin doğuşu Adıyaman'daki Nemrut Dağı'ndan, batışı ise Şanlıurfa'daki Göbeklitepe'den seyredilmeye değer.". Bu güne kadar yaşadıklarımı düşününce kendimi güneşe benzettim, Adıyaman'da doğup Urfa'da batacaktım ama hiçbir zaman bir güneş gibi yeniden doğamayacaktım. O yüzden bir gün gibi geçecek olan geriye kalmış ömrümü iyi geçirmeliyim. Kıymetini bilmeliyim.

Bir Gezi Rüzgârı

İpek Sena PAYDAŞ

Konuklu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi - 11/A

Doğu Anadolu'nun bir dağ köyünde doğan ve yaşayan iyi kalpli bir çocuk vardı. Bu iyi kalpli çocuğun adı da Kerem'miş. Kerem 12 yaşında ve 7. sınıfa gidiyormuş. Köylerinde kışları hep karlı geçer, kısa süren yazına da hiç doyum olmazmış. Kerem en çok yaz aylarını severmiş. Çünkü dağın o inanılmaz kırlarında arkadaşlarıyla koşup oynar ve dere kenarlarında piknikler yaparlarmış. Daha sonra uzun dalları olan bir ağacın altına geçip kitap okurlarmış. Kerem okul hayatında da başarılı bir öğrenciymiş. Sınıf Öğretmeni olan Zeynep Öğretmenini de çok severmiş. Zeynep Öğretmeni çok güzelmiş, deniz mavisini gibi gözleri, güneş ile kapışan sarı saçları varmış. Okullar yarıyıl tatili olduğu için Zeynep Öğretmen de memleketi Şanlıurfa'ya ailesinin yanına gitmişti.

...

Ve yarıyıl tatili bitmişti. Arkadaşları ile konuşan Kerem tatilde ne yaptıklarını soruyordu. Ders zili çalmıştı, öğrenciler yerlerine oturmuş, öğretmeninin gelmesini bekliyorlardı. Zeynep Öğretmen sınıfa girdi ve "Günaydın çocuklar" dedi. Öğrenciler de "Günaydın öğretmenim" diyerek karşılık verdiler. Zeynep Öğretmen "Evet çocuklar tatiliniz nasıl geçti?" dedi. Öğrenciler sırayla cevap veriyorlardı. Ve sıra Kerem'e gelmişti. Zeynep Öğretmen "Kerem sen neler yaptın tatilde?" dedi. Kerem mutlu bir ifade ile "Öğretmenim ben tatilde ailemle vakit geçirip, bolca kitap okudum ve ders çalıştım" dedi. Zeynep Öğretmen Kerem'i tebrik etti.

Okulun açılışından tam 4 hafta geçmişti. Dersler iyice yoğunlaş-

miş, sınavlar gelip çatmıştı. Tüm sınıf sınavdan gayet iyi notlar almıştı. Zeynep Öğretmen tüm sınıfı takdir etmişti bu notlardan dolayı. 6. hafta sınavlar bitmiş dersler de biraz hafiflemişti. Zeynep Öğretmen sınıfa bir sürprizi olduğunu söylemiş fakat yarın söyleyeceğini ve biraz sabretmelerini istemişti.

Ertesi gün Zeynep Öğretmen sınıfa girerek “Günaydın çocuklar” dedi. Öğrenciler “Günaydın Öğretmenim” diye karşılık verdiler. Tüm sınıf merak içindeydi. Zeynep Öğretmenin sürprizi de neydi? 4. ders de nihayet Zeynep Öğretmen sürprizi açıkladı. Zeynep Öğretmen “Evet çocuklar sürprizimi söylemeye sıra geldi. Sizi Şanlıurfa’ya geziye götürmeye karar verdim” dedi. Tüm sınıf çok şaşırmıştı ama bir o kadar da mutlu olmuşlardı. Zeynep Öğretmen “Düşümdüm de sizin gibi çocuklar tarihi daha yakından görmeli bu yüzden sizin tarihini tam ortasına yani Şanlıurfa’ya götürüyorum” dedi. Kerem “Peki öğretmenim ailelerimizden nasıl izin alacağız” dedi. Zeynep Öğretmen “Hepinizin ailelerini arayıp izin alacağım merak etmeyin” dedi. Tüm sınıf çok mutlu olmuştu. Zaten sınıf mevcutları çok azdı, tam tamına on kişilerdi. Ve son ders de bitmişti. Kerem hızla sınıftan çıkarak servise bindi, bir an önce hazırlanmak istiyordu. Eve vardığında ailesiyle gezi hakkında konuşmuştu. Ailesini biraz zor ikna eden Kerem nihayet olumlu cevabı almıştı. Zaten Zeynep Öğretmen’de arayacaktı...

Cuma günü saat sabahın 08.30 geçiyordu. Kerem annesiyle beraber valizini hazırlıyordu. Tam 12.00’de servis almaya gelecekti. Kerem hazırды servis de gelmişti. “Düütt düütt...”

Kerem ailesiyle vedalaşıp servise bindi. Zeynep Öğretmen’de servisteydi. Kerem “Merhaba Öğretmenim” dedi. Zeynep Öğretmen “Merhaba Keremcim” dedi. Daha sonra herkesin kemerlerini takmasını söyledi. Kerem serviste en önün hemen arkasındaki koltukta oturuyordu. Ve havalimanına vardılar. Kerem çok heyecanlıydı çünkü ilk defa uçağa binecekti. Uçağa bindiler. Kerem camlı tarafta oturdu. Yan koltuğunda da Burak vardı. Kerem ve Burak bir anlaşma yapmışlardı. Gidişte Kerem cam kenarında oturacaktı, gelişte ise Burak oturacaktı. Nihayet yolculuk bitti. Tüm sınıfı bir araya toplayan Zeynep Öğretmen on kişi olduklarından emin olmak için saydı

ve eksik yoktu. Zeynep Öğretmen ve öğrencileri otele giriş yaptılar. Bütün sınıf yorgundu. Zeynep Öğretmen herkesin odasına çıkmasını ve dinlenmesini söyledi. Tüm sınıf merdivenlerden yavaş yavaş adımlarla odalarına çıkıyorlardı. Her bir odada da 5 kişi kalıyordu. Kerem, Burak, Murat, Hakan ve Mustafa aynı odalarda kalıyorlardı. Karşı odalarında ise Aslı, Merve, Nisa, Esra ve Buse vardı. Kızların odasının hemen yanında da Zeynep Öğretmen kalıyordu. Kerem'in kaldığı odanın çok sevimli bir havası vardı. Krem rengi duvar boyası, 2'li minik şık koltuk, eski model bir televizyon ve güzel kokan çiçekler vardı. Arka odada da 5 baza, güzel tablolar ve bir de küçük bir banyo vardı. Hepimiz çok yorgunduk ve hemen uyuduk. Yarın Doğu'nun göbeğine uzanan uzun bir gün olacaktı.

Ertesi sabah saat 08.00'de sınıfça kavatlıya indiler ve bir güzel kahvaltı yaptılar. Daha sonra Zeynep Öğretmen herkesin hazırlanmasını söyledi ve hazırlıklar yapıldı. Otelden ayrılıp beyaz bir servise bindiler. İlk gidecekleri yer doğunun efsanesine konu olan Balıklıgöl'dü. Zeynep Öğretmen serviste Şanlıurfa ile ilgili birkaç bilgi verdi. "Evet çocuklar Şanlıurfa Güneydoğu Anadolu Bölgesinde yer almaktadır ve burası bir turizm şehridir. Burada pek çok Peygamber yaşadığı veya bu bölgeye birçok Peygamber geldiği söylenir. Bu yüzden buraya bir diğer adıyla Peygamberler Şehri de denir. Hıristiyanlığı ilk kabul eden şehir burasıdır" dedi. Tarihin sırlarını yer aldığı yer aldığı Balıklıgöl'e varıldı. Servisten inen çocuklar Balıklıgöl'e aşkla, sevgiyle bakıyorlardı. Zeynep Öğretmen herkesin bir arada durmasını söyledi. Balıklıgöl'ün eşsiz güzelliğini gören Kerem "Burası mükemmel bir yer" dedi. Daha sonra balıkların yanına gelerek balıklar için satılan yemlerden alıp balıkları beslediler. Zeynep Öğretmen "Çocuklar size Balıklıgöl efsanesini anlatayım" dedi. Tüm sınıf merakla dinliyordu öğretmenini. "Bir zamanlar bu şehirde Nemrut adında zalim bir hükümdar yaşamış. Bu hükümdar o kadar zalimmiş ki halkına baskı yaparak ona Tanrı diye tapmalarını istemiş. Bir gece zalim Nemrut korkunç bir rüya görmüş ve hemen uyanmış. Sarayın tüm kâhinlerini çağırarak rüyasını anlatmış. Kâhinler, rüyasında krallığında dünyaya gelen bir erkek çocuğun tahtını ve saltanatını yıkıp ülkesi üzerindeki hâkimiyetine son vereceğini söyledi. Tüm sınıf Zeynep Öğretmeni çok dikkatli bir şekilde dinliyordu.

Zeynep Öğretmen “Nemrut rüyasını duyunca paniklemiş ve bütün erkek çocukların öldürülmesini emretmiş. Bu arada çocuklar Nemrut’un en çok güvendiği adamı Azer imiş. Her ailenin başına adam diken Nemrut, Azer’e güvendiği için onun başına adam dikmemiş. Fakat Nemrut’un saltanatını yıkacak çocuk Azer’in oğlu Hz. İbrahim imiş.” dedi. Esra “Peki öğretmenim Azer bunu Nemrut’a söylemiş mi?” diye sordu. Zeynep Öğretmen “Azer karısının hamile olduğunu bilmiyormuş” dedi. Bunu duyan Kerem hemen atıldı “Neden söylememiş karısı öğretmenim” dedi. Zeynep Öğretmen “Korkmuş ve Nemrut’a söyleyeceğini düşündüğü için Azer’e bahsetmemiş. Bu yüzden kendini şişmanlamış gibi göstermiş. Doğum vakti gelince Urfa Kalesi’nin kuzeyinde bulunan küçük bir mağaraya giderek tek başına doğurmuş Hz. İbrahim’i. Daha sonra Hz. İbrahim büyümüş, genç bir delikanlı olmuş. Nemrut’un adamları Hz. İbrahim’i görmüş ve onu saraya götürmüşler. Nemrut Hz. İbrahim’i yanına almış ve diğer evlatlığı genç Zeliha ile tanışıp dost olmuşlar. Hz. İbrahim Nemrut’un putlara tapmasına çok kızmış ve eline bir balta alarak bütün putları kırmaya başlamış ve baltayı Nemrut’a benzeyen en büyük heykelin omzuna koymuş” dedi. Burak “Nemrut bu olaya çok mu sinirlenmiş öğretmenim?” diye sordu. Zeynep Öğretmen “Evet sinirlenmiş, bunun yapanın bulunmasını emretmiş ve Hz. İbrahim’i Nemrut’un karşısına çıkarmışlar. Sormuş bunu sen mi yaptın diye. Hz. İbrahim de şöyle cevap vermiş: “Hepinizin gördüğü gibi balta en büyük heykelin üstünde duruyor.” demiş. Nemrut sinirlenmiş ve demiş ki: “O cansız bir taş bunu nasıl yapabilir ki?” Hz. İbrahim: “Benim anlatmak istediğim de buydu o cansız bir taş siz ondan nasıl olur da huzur ve bereket beklersiniz” diyerek karşılık vermiş. “Bu taşlar gerçekten Tanrı olsaydı kendilerini koruyabilirlerdi.” demiş. Daha sonra çocuklar Nemrut buna çok kızıp Hz. İbrahim’i ateşe atılmasını emretmiş. Tam bu esnada Allah, Ey ateş, serinlik ve esneklik ol diye buyurmuş. Hz. İbrahim’i ateşe atarken yakılan ateş göle, ateş için toplanan odunlar ise balıklara dönüşmüş çocuklar” dedi. Tüm sınıf şaşkın bir halde balıklara bakıyormuş. Buranın ne kadar önemli bir yer olduğunu anlamışlar. Daha sonra Hz. İbrahim’in doğduğu ve tek başına büyüdüğü o mağaraya baktılar. Zeynep Öğretmen birkaç bilgi daha verdikten sonra Balıklıgöl’den ayrılıp servise bindiler.

Daha gece bitmemiştir. Zeynep Öğretmen “Evet çocuklar şimdi sizi sıra gecesine götürüyorum” dedi. Kerem “Sıra gecesi nedir öğretmenim?” diye sordu. Zeynep Öğretmen “Sıra gecesi Urfa’nın meşhur yemeklerinin yapıldığı ve kültürel müziklerin canlı bir şekilde yerdur.” dedi. Herkes çok merak etmişti. Şanlıurfa ne kadar da güzel ve eğlenceli bir şehirdir böyle diye düşünmüşlerdi.

Akşam saat 20.00 olmuştu. Urfa’nın meşhur sıra gecesine gelindi. Her yer çok kalabalıktı. Yöresel kıyafetler giyiniilmişti ve şarkılar söyleniyordu. Bir adam da tam ortada çiğ köfte yoğuruyordu. Tüm sınıfa ikram etti ve herkesin gözleri doldu, çok acıydı. Urfalılar acıyı çok seviyorlardı. Kerem “Öğretmenim çiğ köfte Urfa’da neden bu kadar meşhur?” diye sordu. Zeynep Öğretmen “Hz. İbrahim’i yakmak için Urfa’da ne kadar odun varsa toplanan Nemrut bir de fermanın çıkartmış, Bir süre hiç kimsenin ateş yakmayacağını bacasının bile tütmeceğini emretmiş. Bir gün bir avcı eve götürdüğü eti karısına vermiş karısı da ateş yakmak yasak diye eti iki taş arasında bir güzel dövüp içine bulgur, biber ve maydanoz ekleyip yoğurmuş. Bu sayede çiğ köfte Urfa’nın en meşhur yemeği olmuş çocuklar” dedi. Tüm sınıf yemeklerini ve tatlılarını yedikten sonra servise bindiler. Herkes sıra gecesinde söylenen o şarkıyı mırıldanıyordu.

Urfalıyam ezelden,

Urfalıyam ezelden.

Göynüm geçmez güzelden, g

öynüm geçmez güzelden vay...

Ertesi sabah saat 07.00’ de kahvaltı yapıldığı gibi yola çıkıldı. Sırada köklü bir geçmişse sahip Göbekli Tepe vardı. Daha sonra Haran Evleri ve Halfeti’ye gidilecekti.

Göbekli Tepe’ye vardıklarında herkes etrafını inceliyordu. Daha sonra Zeynep Öğretmen “Çocuklar burası bir ibadet yeridir. Uzmanlara göre buranın geçmişi 12.000 yıl öncesine dayanır. Bu taşların

üzerlerinde hayvan ve gök cisim figürleri bulunmaktadır” dedi. Tüm sınıf taşların üzerindeki figürleri dikkatlice inceliyordu. Göbekli Tepe gezisi bittikten sonra servise binip Harran Evleri için yola çıktılar. Ve yaklaşık 1 saat sonra Harran’a varılmıştı. Kerem çok şaşırmişti. Bu evlerin hepsi topraktandı. Zeynep Öğretmen “Burada dünyanın ilk üniversitesi bulunmaktadır. M.Ö 2.000’li yıllara dayanmaktadır. Ve Adem ve Havva efendilerimizin ayak bastığı ilk yer burasıdır çocuklar” dedi. Daha sonra evlerin içine girdiler her yer tarih kokuyordu o kadar güzel ki insanın baktıkça bakası geliyordu. Sonra teker teker develere binip onları sevip beslediler. Kerem çok etkilenmişti ve dalıp gitmişti. O sırada Zeynep Öğretmen “ Kerem hadi gidiyoruz” dedi. Kerem dalgın düşüncelerden kurtularak servise koşup bindi. Zeynep Öğretmen “Ne oldu canım neyin var?” dedi. Kerem “Bir şey yok öğretmenim sadece buranın güzelliği karşısında etkilendim ve biraz da duygulandım. Adem ve Havva efendilerimizin ayak bastığı, nefes alıp verdiği yerde olduğum için çok mutluyum öğretmenim size çok teşekkür ederim” dedi. Zeynep Öğretmende hafif duygulandı ve Kerem’e sarıldı. 1 buçuk saat sonra Halfeti’ye varıldı ve herkes servisten indi. Etrafı gezmeye başladılar. Suyun altındaki camiye görünce tüm sınıf şaşırıldı. Zeynep Öğretmen “Evet çocuklar buranın bir hikâyesi var. Yüzyıllar önce burası bir köymüş fakat Atatürk barajı altında kalmış” dedi. Herkes bu anın sonsuz olmasını dilemiş ama otele dönme vakti gelmiş. Bu Urfa’da son günümüzdü.

Ertesi sabah saat 07.30’du. Havalimanına doğru yol alındı. Herkes üzgündü bu güzel şehirdeki macera sona ermişti. Kimse gitmek istemiyordu. Kim Peygamberlerin doğduğu yaşadığı şehirden gitmek ister ki?

Havalimanına varılmıştı. Kerem anlaşmaya uyarak cam kenarında Burak’ın oturmasına izin verdi. Nihayet yolculuk sona ermiş servis ile öğrencileri teker teker eve bırakmışlardı. Kerem servisten inmeden öğretmenine “Öğretmenim gezi için çok teşekkür ederim inanılmaz bir geziydi. Ben büyüyünce Şanlıurfa’da öğretmen olmak istiyorum tıpkı sizin gibi” dedi. Zeynep Öğretmen mutlu bir ifade ile “İnşallah olursun Keremcim ben inanıyorum ki sen benden de iyi bir öğretmen olacaksın” dedi ve Kerem evine gitti. Kerem yaşadığı o

güzel anları ailesine tek tek anlatmış. Şanlıurfa'nın ne kadar önemli ve güzel bir şehir olduğundan bahsetmiş.

O gün bugündür Kerem Şanlıurfa'yı asla dilinden düşürmemiş.

Lise

Şiir

Kırık Düşüm

Ahmet AL

Şanlıurfa Spor Lisesi - 12/A

Yorulmuşluğun ötesinde duyguların kayıp ihbarı
Kalbinde çıt kırdım sesler ,
İlk gördüğümde düşlerinde yangın ihtarı
Sessizliğinde bin parça oluyor renkler ,
Hangi yürek sever ki yürekteki intiharı
Himayende aşk uyuyor ,gözyaşında susmuş hırçın karadeniz baharı
Gönlüme her zerre dokunuyor ,
İklim soğuk yokluğunun düşlerinde ,
Kalbime esiyor her cümledeki aşk tufanı
Ah köylü kızı yağmur yağıyor alabora ettin gönlümü !
Sevdam, çiçeğim, kalp atışların yağmur gibi damlıyor gözlerime
Kokuyor gecelerim ısladık ilk baharda filiz veren badem çiçeği misali
Gecelerimde gök yüzünün siren sesleri , gökkuşağının çılgın renkleri
Sabahımda sonbahar yaprağı, yaz ayazının üşümüş elleri
Mordad , Ah köylü kızı !
Bana acılara batmamış bir aşktan bahset
Yeltene yeltene bahset
O mavi ışıktan dilek tuttuğun yıldızdan bahset
Ayaz da ışıldayan gönlünden bahset
Senli sabahtan, gözlerinden bahset
Sen hayata gözlerimi gezdirirken susuzluğumu giderebilir miyim?
Söylesene Mordad , sevmek ne uzun kelimedir.
Gülüşün diyorum susuyorum.

Venüs

Galip PUSE

Şanlıurfa Sosyal Bilimler Lisesi - 12/D

Kapatmıştı sanki birileri ışığını gökyüzünün
Tuhaf ama ben seviyordum bunu nedense
Çünkü sen geçiyordun geceden tayfını andırır gibi güneşin
Evet sendin biliyorum, Venüs adında
Yanağı avcuna dayalı toprak gözlü bir ırmak
Bir Eylül'dü nefesin
Sobanın sıcaklığına banılmış
Portakal kabuğu kokan gecelerden kalma
Gökyüzü sütlimanken
Bir atlas çiçeği gibi ışık ışık yüzün
Geçmiş masallardan çıkagelen güneşleri andıran
Yağmur kokan şehirler gibi tenin
Gözlerinde kocaman bir adam gündüzleri
Geceleri ürkek bir çocuğu olurdum dizlerinin
Şimdilerdeyse yokluğun hiç oyuncağımın olmaması gibi
Bağıra çağıra susuyorum seni
Dudaklarına mil çekilmiş bir adamın sessizliği benimkisi...

Ben Urfa'yım

Nursel ARICI

GAP Anadolu Lisesi - 10/A

Ben urfa'yım

Ben

Suskunluk ve acı delaletinin başkentiyim

Her dağımın başında ölüm vardır

Kimi namus der kimi kan davası

Her köşe başında bir ölünün hayaleti vardır

Sığdıramaz ruhunu hiçbiri toprağıma

Dayanılmaz bir acının kardeşiyim

Kim miyim ben

Ben Urfayım

Bir annenin gözyaşlarında saklıyım

Ben 12 bin yıllık bir yalan

Sonu gelmeyen bir katliam

Yasak bölgede bir sabır taşıyım

Unutulmamış acılarımla çatlamak üzereyim

Ve ben hiç de masum değilim

Fırat'la Dicle'yi ayıran zalim bir platoyum

Kendini tanrı sanan bir ölümlüyüm

Yıkılmaya yüz tutmuş mabedimle ölmedim ayakta yım

Denizim yoktur ama koca fırtınalarla salarım

Tektek Dağını, Lice Dağı'nı, Gelincik Dağı'nı

Töre denilip hiç düşünmeden öldürülen gençlerin
Kaniyla sulanmış toprağımın kuraklığı ders olmaz kimseye
Vicdanlarda bir yara gibiyim
Kabuk bağlamış ama iyileşememişim
Uçsuz bucaksız topraklarımla yine de umutlarım var
Masmavi gökyüzümün parlak güneşimin ve özgürlüğümün
Bana geri verilmesi
Eşsiz tabiatımın benimle başbaşa bırakılması
Zalimin zulmünden ruhumu
Korkunç gecenin karanlığından düşlerimi kurtarmak istiyorum
Masum aşıkların ölüm çukuru değil
Özgürlüğe uzanan bir kuş olmak istiyorum
İnsanlara vaat ettiğim güzellik bitmesin istiyorum
Kabrinde yatan Eyyüb'ün kemikleri sızlamasın
Nemrut'un gaddarlığı değil
İbrahim'in ferahlığı imanı dolsun kalplere
Genç kızların gergefinde nakış nakış mutluluk sevinç sevgi işlensin
Umudum var
Çoraklaşan toprağım yeniden yeşerecek
Ve bitecek Halilürahman gölündeki ateş
Anne şefkati kadar sıcak kucağımda
Mutluluğu yarınlar taşıyacağım
Anadolu'nun en güzel parçası olarak açacağım kapılarımı sonuna
kadar
Mezopotamya'nın kutsal toprağı olarak tekrar yazılacak adıma ka-
sideler
Bir şiir olacağım Fırat'la Dicle'yi kavuşturan
Unutulmaz bir destan
sevgiliye

Şehr-i Peygamber

Şeyma SEYYAH

Fatma Zehra Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 10/D

Hız İbrahim'den gelen çağrı
İletildi herkese ayrı ayrı
Ya Eyüp peygamberin sabrı
Doluydu iman gücüyle bağı

Urfa medeniyetin merkezi
Heybetiyle etkiliyor herkesi
Çok meşhurdur sıra gecesi
Kalpleri coşturur maninin sesi

Tarihin ilk medresesi
Urfa Harran Üniversitesi
Yanık olur Urfalının sesi
Düğünlerde giyilir yöre elbisesi

Göbeklitepe, Bozava, Harran
Toprağı suladı akan her kan
Böylesi mübarek şehri hep an
Kolay kazanılmadı bu cennet vatan

Urfa isotları her zaman acı
Misafirleri başının tacı
Kimdir tanıyor ana, baba, bacı
Urfa şivesidir neşenin tek ilacı

Bir gün Urfa'ya gelirsen eğer
Sabah kahvaltısında yersin ciğer
Her adımda tarihi yerler
Emin ol ki görmeye değer

Görüp gezilmeli ilçe ilçe
Ramazanda yapılır külünce
Bu değerli şehre gelince
Kebaplar şişlenir ince ince

Yüzleri güldürür Urfalının sözü
Malda mülkte yoktur onların gözü
Vatan aşkıyla yanıyor özü
Çok sıcak geçiyor yazı, güzü

Türküler dökülür Urfalının dilinden
Vazgeçilmez İbrahim Tatlıses'inden
Ne marifetler geliyor ellerinden
Hiç yediniz mi çiğ köftesinden?

Cennet suyu bize Fırat Nehri
Ne Nemrutların saçıldı zehri
Urfa hiçbir zaman çekilmez geri
Tüm çağları aştı geçmişten beri

Peygamberler şehrinin çocuğuyuz
Bununla hep gurur duyuyoruz
Halil İbrahim Sofrasına
Sizleri davet ediyoruz

Ben Seni Çok Sevdim

Emine YAŞAR

Mehmet Güneş Anadolu Lisesi - 10/B

Ben seni çok sevdim
Öyle hep uzaktan, aşkı gözlerinde tadarak hep
Yanına yaklaşamayacak kadar utangaç,
Gözlerine başka gözün değmesine katlanamayacak kadar kıskanç,
Seni her gördüğüm yerde çocuklaşacak kadar masum,
Tebessümüne yenilecek kadar içten sevdim.
Ben seni gülüşüme kattım
Dilimdeki duama, kalbimdeki sevdama
Sonsuz umuduma, yarınıma...
Ben seni kaderime kattım .
Varlığıyla aralandı kalbimin sevda kapıları bir bir...
Kalbime ortak bildim seni ben
Gülüşün aydınlığım , bakışın ömrüm oldu
Ben seni Cemal Süreya gibi uzaktan sevdim hep
Kokunu alamadan ,
Boynuna sarılamadan ,
Yüzüne dokunamadan , sadece sevdim .
Yaralı kuşun gökyüzüne hasreti kadar hasret çektim ben sana
Ben seni sevdim;
Hayatımda başından beri olan boşlukları yok sayarak
Kırılacağımı bile bile
O kadar olmazların arasından bir belkiye tutundum.

Yaşamak istedim kaderimde sana dair ne varsa
Senin kalbinde kaybolmak istedim.
Şimdi dersen bana bizden olmaz
Varsın olmasın sevdam
Benim gönlümde senin adına bir cennet var.
Ben ömrümü kalbimdeki cennetine adadım.
Huzurumu gönlümde taşıyorum bir hayli süredir
Mutluluğunu perdelemem hayatımla.
İlk uçakla terkeder gözlerini giderim umutsuz diyarlara
Ya da dersen ben seninle her yola varım
Silerim o zaman aklımdaki tüm imkansız ve olmazları
Kalbimde açan her çiçeği gözlerine adar
Kalbimden kalbine peri tozuyla sonsuzluğa bir yol çizerim.
Sevdiğim
Ben kalbimi avcuna bıraktım.
Senden tek bir şey isteyeceğim
Şair bir yüreğe sahip çıkmak herkesin harcı değildir,
Kalbim sana ağır geliyorsa bırak gitsin.
Yok; kalbime içinden bir yer bulduysan
Yani yüreğimi yük değil de ,eksik yanın görüyorsan
Benim baharım senin ayazına dünden meyilli sevdiğim
Gelişinle açacak çiçekler birikti kalbimde
Nice zamandır vuslat vaktini bekler bu yürek
Günümün aydınlığı senin gelişine bağlı
Gel de yarınlarıma umudum, gönlüme huzurum ol.

Gel de yeniden var olayım
Bırak da yüzümdeki tebessüm gözlerinin süsü olsun.
Demem o ki sevdiğim;
Ben gönlüme çizdim seni , yanımda sen varsın
Zannetme ki gönlüm kalbinde göçmen bir kuş,
Başka bir yâr bu cana ziyandır sevdiğim
Denildiği gibi;
“Kader yeni biri verse de,
Kalbimin sende hep gözü kalır.”
Bu can senden önce çok yıprandı dikenli yollarda,
Geldi yaralarıyla yüreğine dayandı .
Bil ki sensizliğe artık mecali yok.
Gel de kalbimin vebaline sokma beni...

Vuslat

M. Burak KÜTÜK

Mehmet Güneş Anadolu Lisesi - 11/D

Göz görmez seni gönüllerin miracı
Kalp hisseder ama nuru nur içinde.
Aklım almaz seni güzelliğin tacı.
Dil yâd eder ancak bir onur içinde.

Doğumun ile güvercinler uçtu.
Nübüvvetinle kalp bülbülü ötüştü
Vefatın ile gönül yanıp tutuştu.
On dört asırdır yanar kalp nar içinde.

Senden önce cihana günah hâkimdi.
Aşk şerbeti tadana sözün hükümdü.
Od düşmüş yüreğe sünnetin hekimdi.
Tutuşan bu kalbim sönmez kar içinde.

Peyderpey büyüyor kalbimdeki sancı.
Yokluğunda sen, ben âleme yabancı
Senle yaşamışca kalbimin inancı.
Kâh yanar, kâh söner yürek kor içinde.

Ey Peygamber! Senle ettik asra yemin.
Nurlar yağdı semadan, ağladı zemin.
Sırât için geldi Muhammed'ül-emin.
Senle bulduk biz yolu edvar içinde.

Mekke'de müjdelendi, asr-ı saadet.
Hira'da emredildi, kutlu nübüvvet.
Taif'de taşlandı, o yüce Muhammed.
Şimdi belki Firdevs denen yer içinde.

Urfa'da Gördüm

Mehmet Ali İLERİ

Yahya Kemal Beyatlı Anadolu Lisesi - 11/B

Bir seher vakti gezdim Urfa'yı,
Kendimi bir ulvi âlemde gördüm.
Kuşları dinledim, rüzgârı hissettim,
Kendimi bir zikirhanede gördüm.

Cennette miyim diye baktım etrafa,
Nur yüzlü, güzel insanlar gördüm.
Boşuna methedilmemiş şehir-i Ruha,
Nur nedir, gül nedir hep burada gördüm.

Dualarla açılıp şükürle kapanan,
Ekmek teknelerini bol bol gördüm.
Çoğa değil helale talip olan,
Tevekkülü ders verenleri burada gördüm.

Urfa'nın halkı yiğittir, merttir,
Gözünü budaktan sakınmaz, gözü pektir,
Misafirperverlik nedir, cömert kimdir?
Bu işin pirlерini burada gördüm.

Komşuluk önemlidir, gidilip gelinir,
Kahveler içilip sohbetler edilir,
Sıra dolaşılır, muhabbet edilir,
Dostluğun ne olduğunu Urfa'da gördüm.

Yüregimdeki Çocuk

Gamze USLUER

Zeytindalı Anadolu Lisesi - 10/B

Bir çocuk saklıydı yüreğimde,
Hiç kimseye söyleyemediğim
Bedeni yaralarla dolu,
Hüngür hüngür ağlayan bir çocuk
Elindeki balonu alınacak
Veya gülerken susturulacak korkusuyla
Korkudan titreyen bir çocuk
Derdini söyleyemeyen bir çocuk
Gökleri süsleyen kuşları, seyrederken
Kuşları öldürülen bir çocuk
Buğulu düşüncelerine cevap bulamayan
Kanayan dizini saramayan bir çocuk...
Bir mumun alevi kadar titrek bakışıyla bakardı dünyaya
Yavaş yavaş öldürülen
Bir çocuk saklıydı yüreğimde
Hiç kimseye söyleyemediğim...

Bir Avuç Mutluluk İstiyorum

Gamze USLUER

Zetindalı Anadolu Lisesi - 10/B

Ellerimi açıp bir avuç mutluluk istesem
Süzölür mü gökyüzünden hafifçe avuçlarıma?
Değeri mi kalbimin en ince yerine?
Okşar mı ruhumu tüm şefkatiyle?
Ya da biraz gülmek istesem
Denizin o haşın meddücezrini seyretsem...
Veya dinlesem en güzel melodiyi
Ben sussam ağaçlar konuşsa
Ben ağlamasam bulutlar ağlasa
Ben darılmasam da dağlar darılsa
Gerçekleşir mi bunlar?
Veya bencillik mi etmiş durum,
Çok bir şey istemiyorum ki aslında
Sadece bir avuç mutluluk...

Aşk-ı Bîçare

Furkan NEGE

Şanlıurfa Esentepe İMKB Anadolu Lisesi - 10/A

Şiirlerimin temelidir, sendeki bakışlar.
Kaçırma ki gözlerini yıkılmasın duvarlar.

İlkbaharın habercisidir sendeki gülüşler,
Devamındaki trajedi, bendeki düşüşler.

Hüsnü kuruntularımın yegâne konusu sen,
Ah! Keşke bir kereliğine sen de beni sevsen.

Şu sınımsız güneş senin gülüşünden doğmuştu,
Sen ağlamıştın diye bahçemde güller solmuştu.

Sensin virân olmuş yüreğimi bahtiyar eden,
Bîtap aklımdaki nihânı kemâle erdiren.

Bağlandım sana dikenli tellerle, iflah olmam,
Baktın ya bana öyle ebediyen uyku haram.

Bir matem vardı gökyüzünde sen bakmadın diye,
Katili mi olacaksın, bu bakmayışlar niye?

Azat et beni mahmur gözlerinin kahvesinden,
Al kalbimi sen de bak hislerimin sahnesinden.

Şimşekler çıkınca hâlâ büyüyor mu gözlerin?
Hiç mi kıymeti yok sende şiirlerin, sözlerin.

Ey çiçeklerin kıskandığı cennetin gölgesi!
Fakr-u perişan olmuş gönlüm, sana ne eyledi?

Gel artık yeter, usandırma şu deli gönlümü,
Verebilir misin geri, tükettiğin ömrümü?

Sonbahar Kırmızısı

Galip PUSE

Şanlıurfa Sosyal Bilimler Lisesi - 12/D

Elimi tut
Biliyorum sıcacık avuçların
Yağmur kokuyor
Dalga dalga saçların

Gökkuşaağı açıyor güzelliğın
(Elimi tut sıcacık yürüyelim)

Aklımı buralarda bırakıp gidelim
Hayatımı sürükleyen ayaklarımı da

Çürüyen zambak kokusu bu havalar
Zehir yeşili düşüncelerim bu aralar

Saçlarımı okşasın yağmur gibi
Su rengi ellerin buluttan yumuşak
Ben ırmak olsam
Okyanuslar taşırım ayaklarına
Soluk soluğa ruhum
Bırak dinleneyim özgür saçlarında

Demirlesin bir limanda zaman
Essin bilmediğim uzaklardan
Dindirsin beynimin iniltilerini, uyutmayan
Yağmur kokan şehirler gibi sesin

Bir şeyler kalsa da geride
Bırak hepsini biz gidelim

(Elimi tut Sıcacık yürüyelim)
Al ve sakla kimsenin duymadığı çığlıklarımı
Yüzümü görmesin yıldızlar, güneş ve ay
Al ellerimi, gözlerinde bırak toprağa
Gülüşün diyorum ne şaheser ama
Bir canavar olduğumu unutturan bana
Bana habersiz yaşadığım hayatı hatırlatan

(Bastırılmış sevgilerin kıskaçında
Bir kadının yaprak kırmızısı yaşları saklı bu sonbaharda)

Bir güneş kağıdı üstüne yazılı zaman
Bir gün kararacak ne varsa ışyan
Ağlayışın diyorum kırık cam parçaları
Çaresizliğimi kanırta kanırta kanatan
Ipslak kirpiklerin gökyüzüne uzanan

Ruhumu delirten, aklımı kaçırın
Tut kalbimi!
Sıcacık tut, bırakma n olur!
Ellerim ölecek bu karanlıktan

(Bir kadının yaprak kırmızısı yaşları saklı bu sonbaharda)

Duyguları çürüyor insanların ne tuhaf..!
Sevilmek diyor inatla birileri yapmacıkça
Ama ben sevmek diyorum saltça
Kayıp süsü verilmiş bir duyguyla

Tut kalbimi!
Sıcacık tut,
Beraber yürüyelim
Yağmur durmasın hiç,
Saçlarının kokusu hiç dinmesin
(Elimi tut Sıcacık yürüyelim...) Toprak Gözlü Kadın

Bir Acı Sensizlik

Zehra AY

Süleymaniye Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 11/A

Kalemim ucunda tükenir sayfalar,
Yalnızlık gibi parlayan yıldızlar,
Sensizlik sersem olur dolunayda
Hani gelecektin mâhım Haziran'da

Yaşayış adeti derler hep umuda
Bütün dünya pencereden akar yola
Kader, yağmura ok gibi yay tutsa
Ancak damla kadar vurur beni hayatta

Kalbimin şahidi görünmez olmuş
Çöllere, Mecnun'a mesken olmuş
Umudum söner lambada, nazlı yürek
Sensizlik bana cehennem olmuş.

Baykuşlar her yerden yalnızlık öter
Canımdan can bestdim ey kader!
Ehl-i kabir misali duymaz beni yer,
Gönlüm cennettir sana yar, elini ver.

Derdim

Vildan KAMUŐ

Rabia Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 12/E

Dinle , çalmakta ayrılığın őrarkısı,
Kulağımnda sevdamızın yankısı
Bilsem ki yok benden başkası
Beraberce toprak olalım derdim.

Kefenim oldu Şu koskoca dünya,
Mutluluk hayaldi belki acı hülya.
Sendin mazinden kalmış o rüya
Bilsem ki gerçekte , gitme derdim.

Sana gelen yolların ah dili olsaydı,
Yalvarır yakarırdı, yârim anlasaydı
Herkes benim gibi korlu yansaydı
Aşk cehennemi dünyaymıő derdim.

Koymayın umudumu kabre ne olur,
Belki de bir gören bir duyan olur.
Değseydi uğruna güller gibi kurur,
Suyum sendin bak yârdım derdim.

Huzuru Bulmak

Derya DURMUŞ

ÇEAŞ Şanlıurfa Anadolu Lisesi - 9/B

Ey nefsim, sana yenik düştüm.
Bu hallerim beni kötü etti, çok düşündüm.
İyiye kötü , güzele çirkin davrandım.
Sevdiğim insanları birer birer üzdüm.

Şu mülevves kalbi,
Bazda Mağarası'nın taş ocağı dahi eritemedi.
O da haklıydı azizim,
Hiç bu kadar pası bir arada görmemişti.

Sabretmek miydi tek çare?
Eyüp Makamı'nda dualar edip gündüz gece.
Belki de kaçıp gitmekti bu diyardan,
Ne bir ses ne bir cümle ne bir hece...

Boğmak mı gerekti bu kirli bedeni Halilurrahman'da?
Yoksa orası mıydı derdime deva?
Koştum şadırvana aldım abdest,
Önümü verdim Kabe'ye,durdum namaza.

İçimi sardı bir anda huzur-aver.
Sanki önceki hallerim yemişti kurşun-ı mavzer.
Ne hikmetli bir mevki ki burası,
Dinine bağlanan bu gönül artık Rabbinden ne ister?

Urfa'ya Aşığım

Hatice Yaşar

Gazi Anadolu Lisesi - 10/B

Aşık olmak için illa gerek yoktur birine,
İşini severek, gönlünce yaptığın sürece,
Bazen doğduğun yerde bazen de,
Doyduğun aştıdır, doyumsuz aşk.

Dünyanın gizemli mucizesi Türkiye'sine,
Ülkemin güzelliğine, kokusuna doyamadığım,
Eşsiz, büyüleyici seksen bir gülüne,
Eğer adı aşksa ben de aşığım.

Tarihin unutulmaz, eskimez kraliçesine,
Benzersiz isimlerle donatılmış Edessa'ya aşığım,
Tarihe iz bırakmış uygarlıkları ağırlayan,
Dünyanın medeniyet beşiğine aşığım.

Oynarken takıldığım taşına toprağına,
Yazın kavurucu sıcağına, kışın kuru soğuşuna,
Üç dört yılda bir gördüğüm karına,
Asıl ben yalnızlığımı paylaştığım Urfa'ya aşığım.

Bölgemin vazgeçilmezi pamuğına
Yazın fırındaki balcan, isotuna ,
Bakmaya doyamadığım Dicle'sine ,Fırat'ına,
Kürtlerin Riha'sı, Arapların Er-Ruha'sına aşığım.

Yemekten bıkmadığım çiğköftesine,
Dildeki mükemmel şivesine,
Ayrılmaz on üç ilçesine,
Ben vazgeçemediğim, memleketime aşığım.

Cennet Şehir Şanlıurfa

İbrahim ÇARSAK

Eyyübiye Anadolu İmam Hatip Lisesi - 12/C

Güneydoğu Anadolu'da muazzam bir yer
En ihtişamlı kültürlere ev sahipliği eder
Hoşgörü ve misafirperverliği de çok sever
Sayısız güzellikleriyle büyük dikkat çeker

Yeni gelen misafirlere mırramız sunulur
Lahmacun ile Hz. İbrahim sofrası kurulur
Ciğer yenirken gelen kişilere gelin buyrulur
Çiğ köfte, kebabları ve de tatlıları meşhur

Halfeti manzarayı gözler önüne serer
Gümrük hanımız geçmişten kalan eser
Hz. Eyüp makamında sabır ile geçer
Harran evleri ve develeri yıllardır sürer

Göbeklitepe asırlardan kalan buluntu
Harran Üniversitesi demeyin unutuldu
Bizim fıstık sanmayın Antepililerin oldu
Balıklıgöl'de buldular tükenmeyen huzuru

Ünlü şair Nabi'ye olan onca sevgimiz
Akşam olunca gidilen o sıra gecelerimiz
Türkiye çapında ün kazanan müzelerimiz
Yüzyıllardan beri gelen o köklü geçmişimiz

Saz eşliğinde çalınan o can yakan hoyrat
Bitmedi bitmeyecek o içimizdeki sanat
Bizde Kürt, Arap kardeşir bu bizim kanaat
Yaşaya yaşaya bitiremediğimiz o hayat

Ben Gördüm Ben Yazacağım

İsa KUBAT

Mahmut İktbal Büyükkırcalı MTAL - 11/R

Gözlerinde hüznün tutar toprağın
Gözlerine sürme çeker konağın
Gelen çocuk sesiyle dolsun senin çolağın
Seni ben gördüm seni ben yazacağım

Şafak söker gülsün burağı
Şanlıurfa'm sensin benim sokağım
Candan can çıksa da sıcak olur yolları
Seni ben gördüm seni ben yazacağım

Çay kokusu gönül verir kaçağı
Mezopotamya'dır bu memleketin durağı
Peygamberler şehridir şifa dolu sokağı
Seni ben gördüm seni ben yazacağım

Pamuk tarlasıyla tanınır köy bucağı
Balıklıgölden geçtin mi yandaki semt ocağı
Türbelerle dolu memleketimin kucağı
Seni ben gördüm seni ben yazacağım

Ciğer kokar Haşimiye Sokağı
Yemekleriyle meşhurdur ustaların ocağı
Sıcaklığıyla huzur dolan toprağım
Seni ben gördüm seni ben yazacağım

Memleketim Şanlıurfa

M. Enes İFA

Atatürk Anadolu Lisesi - 9/A

Memleketim benim
En güçlü yüreğim
Şanıyla yücedir
O benim memleketim

Acı desen onda
Ağız desen onda
Çiğ köftesiyle bilinir
O benim memleketim

Halfeti'yle şahlanınca
Karagülü açınca
Fırat ile ovalar çoşunca
Güzelleşir memleketim

Balıklıgöl'ü taçlanlandırır
Göbeklitepe ile anlamlandırır
Peygamberler şehridir
O benim memleketim

Sıra geceleri durmaz
Yanık türküler susmaz
İnsanları hiç korkmaz
Vallahi benim memleketim.

Meyus Hayatım

Zeynep Gökçe BUCAK

Akabe Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 11/D

Diyorum ki şimdi kendime
Şu an tam bir bulut olsam!
Dinmezdi yağmurum herhalde.
Parçalı bulutlu ruh halim,
Her an dökülebilir incilerini.

Yıldız mı olsam gecelerde?
Kayıversen şehrin üstünden,
Görenler son dileğini tutsun benim üzerimden.
Belki yıldız olsam herkes görür ama
Bir tek o görmez kayıp gittiğimi gökyüzünden.

Zor... Zor...
Daha çözememişken siyahı ve maviyi,
Damla misali akıtsam da kendimi
Ya da kayıversen gökyüzünden kuyruklu yıldız gibi
Kimse anlamaz halimi.
En iyisi bırakayım dağınık kalsın,
Zaten zor topladım kendimi.

Gönlümse bir okyanus gibi sessiz ve deli...
Esiyor çılgın rüzgar düşmeye devam ediyor hüzün yağmuru.
İçim bir sonbahar mevsimi;
Dışımса gökte parlayan yaz güneşi
Artık hiçbir şey düzelmeyecek gibi.

Oturmuşum bir başıma dalıyorum uzaklara
Bir gece yarısında içimde soykırım yaşıyorum.
Tek nedeni sensizlik...
Şu buz gibi gecede yanıyorum.
Meğer ateşsiz de yanarmış insan...

Nefes alamıyorum!
Oksijen dedikleri element değil de
Senden ibaretmiş, yeni anlıyorum.
Artık acım dinsin istiyorum
Bundan sonra ben değil de;
Bulutlar ağlasın, tükeniyorum.

Şimdi de bana gideceğini söylüyorsun
Ama bilmiyorsun şurimşine
Sensiz bir hayat zindan,
Nefessiz bir yaşam,
Ve sen yoksan ben hep noksan...

Madem gideceksin uzaklarını türküsünü yaz oradan.
Ben sana hasretin derin sancılarını çekeceğim,
Ve bileceğim bir gün dönmeyeceğim, dönmeyeceğini.
Kürek mahkumlarının nasırlı elleriyle kelepçeli olacağım sana.
Mutlu, huzurlu hayaller olsun valizinde...
Heybemde anıların, acıların olacak unutma!

Şanlıurfa'mızın Gözdesi

Tuba BAKIR

Şanlıurfa Anadolu Kız Lisesi - 10/C

Saklandığı yerden çıktı bir anda,
Tarihin sıfır noktası adıyla.
Hep yaşadı yıllarca bu vatanda.
Şanlıurfa'mızın gözdesi Göbeklitepe...

Gururu oldu, Türklere bu eda
Ve sesini duyurdu tüm dünyaya.
Geçmiş anlatan o sütunda,
Şanlıurfa'mızın gözdesi Göbeklitepe...

O aslanlar, boğalar, akbabalar...
Dile gelip sorar cümle dostlara,
Nerede bizi inşa eden insanlar?
Şanlıurfa'mızın gözdesi Göbeklitepe...

Açar, iki kollarını özlemle.
Bekler, evlatlarını ziyarete.
Tarihi tasfir eder, sevinçle.
Şanlıurfa'mızın gözdesi Göbeklitepe...

Şehr-i Urfa

Vatha KURT - Emine KAYA
Atatürk Anadolu Lisesi - 11/E

Bir eşsiz destandır kurtuluşumuz.
Issız dağların ortasında varoluşumuz.
Tarihin sıfır noktasındadır sonsuzluğumuz.
Ebedi özgürlükten geçer yolumuz.
Alçaklara uğratmadı bu güzel vatanını.
Savaştan, özgürlükten aldı "ŞANLI" unvanını.
Vazgeçmedi şehrinden, geleneğinden
Kanlar aksa bile Balıklıgöl'ünden
Nice sevdalara can verdi yüreğinden.
Toprağında bereket bulur her zerresinden.
Maneviyat kokar her an her köşe.
Binbir derde şifa olur hem de neşve.
Taşıyla, toprağıyla huzur verir.
Göbeklitepe, hayatın başladığı yerdir.
Balıklıgöl zamanı unutturur.
Sıra geceleriyle ses duyurur.
Acı biberi ağız yaktırır.
Özlem olur, hasret olur
Şehr-i Urfa...

Urfa'nın Öz Kızı Göbeklitepe

Nihal AKÇA

Şanlıurfa Anadolu Kız Lisesi - 10/C

Ezelden geldi, yerleşti bu güne.
Yıldızdan yorgan yaptı, örttü üstüne.
Hicranlı geceleri geçmek bilmezken,
Urfa'nın öz kızı Göbeklitepe

Sultanlar şehri, peygamberlerin başkenti.
Bir görkem sunar, Göbeklitepesi...
Bu güzel şehrin bayrağı altında,
Urfa yaşattı dünyaya tarihi.

Yıllara şahitlik eden taşları,
Geçmiş tasfir eden sütunları,
Taşlara yontulmuş motifleriyle
Herkes görmeli Şanlıurfa'yı

Tarihi değiştiren dünya mirası,
Dünyanın ilk yapılmış tapınağı,
Bereketli hilal topraklarına sunmuş
Göbeklitepe'yle tarihi Harran'ı

Nur Yüzlü Sultanım

Kübra DOĞAN

Süleymaniye Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi - 10/B

Nur yüzlü sultanım,
Sana hayranım
İsmail misali sana kurbanım
Senden ayrı olmaktır,
En büyük yalnızlığım.

Bir kez göreydim,
Gül cemalini.
Yalnız bir kez, ereydim kemale.
Huzur bulaydım, bastığın çöllerde
Yalnız sana,
Yalnız sana varaydım.

Seni görseydim, gül yüzlüm
Aynzeliha'da gözyaşım akarken
Hasretin sinemi şerha şerha parçalarken
Makam-ı Eyyüp'te seni görseydim.

Gül Yüzlüm cennette seninle
Buluşmaktır hayalim
Vereceğin şaraptan sarhoş olmaktır tek dileğim
Halil-i İbrahim sofrasında buluşmak isterim
Ben seni isterim sultanım, yalnız seni.

Şirin Urfam

Sibel TOPRAK

Konuklu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi - 11/A

Bir güneş gibi yakardı insanı Şanlıurfa
Esen havası sıcak, insanları sıcak
Topraklarında saklardı sevgisini
Gökyüzüne ulaşırdı dağların sesi

Bağrı yanıklarıyla doluydu şehir
Hüznü kaplardı tüm evreni
Bir kitap gibi her sayfası mazi
Odunu balık ateşi su yapan misali

Yıllardır kayboluşu şimdiyi izler
Göbeklitepe'yi, Halfeti'yi birçok yeri
Bembeyazdı sanki gecenin dolunayı
Kalesi, köprüsü güzeldi her yeri

Biber ile başlardı kahvaltıya
Çak yakışırdı pamuk Urfa'ya
Kültürüyle aşıyla meşhurdu
Kurardı lezzetli sofralar

Severdi Türk'ü Kürt'ü Urfa'yı
Bilirdi eserlere önem verildiğini
Sevilirdi akşamları sıra geceleri
Yedirirdi sıkım sıkım köfteleri

Tarih Kokan Şanlıurfa

Mehmet Tayyip ŞEKER
TOBB Fen Lisesi - 10/B

Tarihin silik sayfası
Çağırıyor yine beni
Doğrultuyor yorgun bedenimi
Dinlettiremiyorum kendimi

Nedir bu silik sayfa
Neyin silinmiş halidir
Öz benliğim mi
Yoksa hayat ile mi ilgili?

Baktım,derinlere indim
Buldum bir parça kendimi
Belki aydınlatır geçmişimi
Anlar,dinler derdimi

Öyle bir kokusu var ki sayfanın
Bitap bedenim kapılır etkisine
Dönemez yine umursamaz haline
Sorgulatr geçmişimi kendi kendine

Nesin sen silik sayfa
Bıraktığım bir parça mısın
Ufak tefek bir oyuncak mısın
Yoksa yarım kalan hayatım mısın?

Nerelere götürdün yine beni
Uzak diyarlara sürdün aklımı
Hatırlattın yine kaybımı
Acımı,vurdun yüzüme ayıbımı

Göbekli tepe sen misin yoksa
Beni oradan oraya sürükleyen
Tarihi baştan yenileyen
Bana kendimi gösteren

Hayır,bir parça kağıtsın sadece
Bir çocuğun hazırladığı kurmacasın
Hadsizliğine beni sorgulayansın
Bir şekilde silinmiş bir kağıtsın

Olmuyor ki ama sensiz
Hatıralara sürüklüyorsun beni
Öğretiyorsun bana asıl değerimi
Susturuyorsun sana olan kinimi

Koparamadım meyvesini
Acı ile baktı bana dalları
Tadamadım güzel anıları
Hatırlattı bana keder dolu yılları

Acılar,dertler,yaslar
Izdırıp ile geçen yalnız yıllar
Belki bir daha göremeyeceğim kuşlar
Uçtular,benden sonsuza dek ayrıldılar

Belki de hiç yazılmayacak sayfa
Dolmayacak mürekkep üstü
Sadece aklımda görüntüsü
Kalbimde daimi üzüntüsü

Tarihin Silik Sayfası

Mehmet BARIŞ

TOBB Fen Lisesi - 9/B

Bir ses geldi Urfa'nın göbeğinden
Dünya bu sese uyandı aniden
Ses tarihin en karanlık yerinden
Bu tarih tam on bin yıl öncesinden

Bu yer ki tarihin sıfır noktası
İnsanların tapınağı yuvası
İlk dua yeridir T taşın ortası
Tarihi değiştiren yer burası

Tarihim üzerinden topraklar aktı
Bütün tarihçiler buraya baktı
Tarih Fırat'ın suyu gibi paktı
Gördü tüm dünya bu koca anıtı

Ne ağıtlar yakılır bin yaşında
Maniler söylenir gelin başında
Misafir çoktur uranın aşında
Değeri çoktur insanında taşında

Halilürrahmanı bir göl sandılar
Oysa içinde bir ateş yaktılar
Pir İbrahim'i içine attılar
Odonlar balık olup kalktılar

Ceylanına Kelaynağına bakın
Eyyüp sabır kaynağıydı tüm halkın
Kalenin tepesinden Urfa yakın
Dergâhı görmeden gitmeyin sakın

Birecik'in yemeği nohut ekmek
Nohutlar taşlardan ayrılır tek tek
Hilvan'da mercimeğe vurulur elek
Bütün insanları sanki bir melek

Çarşıda lolaz Siverek'te basma
Harran'da pamuk Çardaklarda asma
Kürtlerde poşu Araplarda yazma
Bir elde kürek diğesinde kazma

Köy düğümlerinde giyilir kaftan
Halaya tutuşurlar tek bir saftan
Urfalılarda hoşlanmaz boş laftan
Sevginle sen çok yaşa Şanlıurfa'm

Yaralıdır Sana Sevdasından

Faruk ÇALIŞIR

Urfa MTAL - 11/AMP

Bir ayrılık ki yürekler yakan
Sönmeden bağrında tüten
Loş mavi ışıklardan
Hayatını aydınlatan sözlerden

Bir aşk ki aşıkları hayran bırakan
Duyguları kağıtlara sığmayan
Cümleleri kalemleri konuşuran
Dillerde dolaşan efsane misali

Duyguları sana hissettiren
Konuşmasa da dilim anlatır
Belki kalbim aşkını anlatıyor
Görmez oldu gönül gözlerin

Yaktın beni sevdalım
Hep eksiktir sol yanımda
Hasretinden yanıyorum
Yaralıdır sana sevdasından

Özgür olmak istiyorum
Seni sevmekten vazgeçmek
Meyhanelerde sabahlamak
Uyandığımda sanki yanındaymış-
sın gibi

Ne tarafa bakarsam bakayım
Karşımda senin olmanı isterim
Nasıl harap olduğumu anlamamı
Ve sadece beni sevmeni özledim

Düşünce ve Görüşleriniz İçin:
senyazurfaokusun63@gmail.com

Dijital kültürün okuma alışkanlığı bizi kağıttan uzaklaştıran üzücü bir aşama aslında. Hal böyle olunca da kağıtle olan hukukumuz sadece "yazmak" eylemi olunca ortaya çıkmıyor. Kağıt, kalemle tanışma olayına "ağaç yaş iken eğilir" penceresinden bakınca projemizin çıkmış ve varış noktaları daha iyi anlaşılacaktır.

"Sen Yaz Urfa Okusun, Göbekli-tepe Yazarlık Atölyesi" projesi kitabımızın sınıflardan kitaplıklara ulaşıncaya kadarki tüm aşamalarında emeği geçen arkadaşlarıma katkılarından dolayı en kalbi teşekkürlerimi sunuyor; sizi genç ve minik yazarlarımızın eserleriyle baş başa bırakarak keyifli bir okuma diliyorum.

